

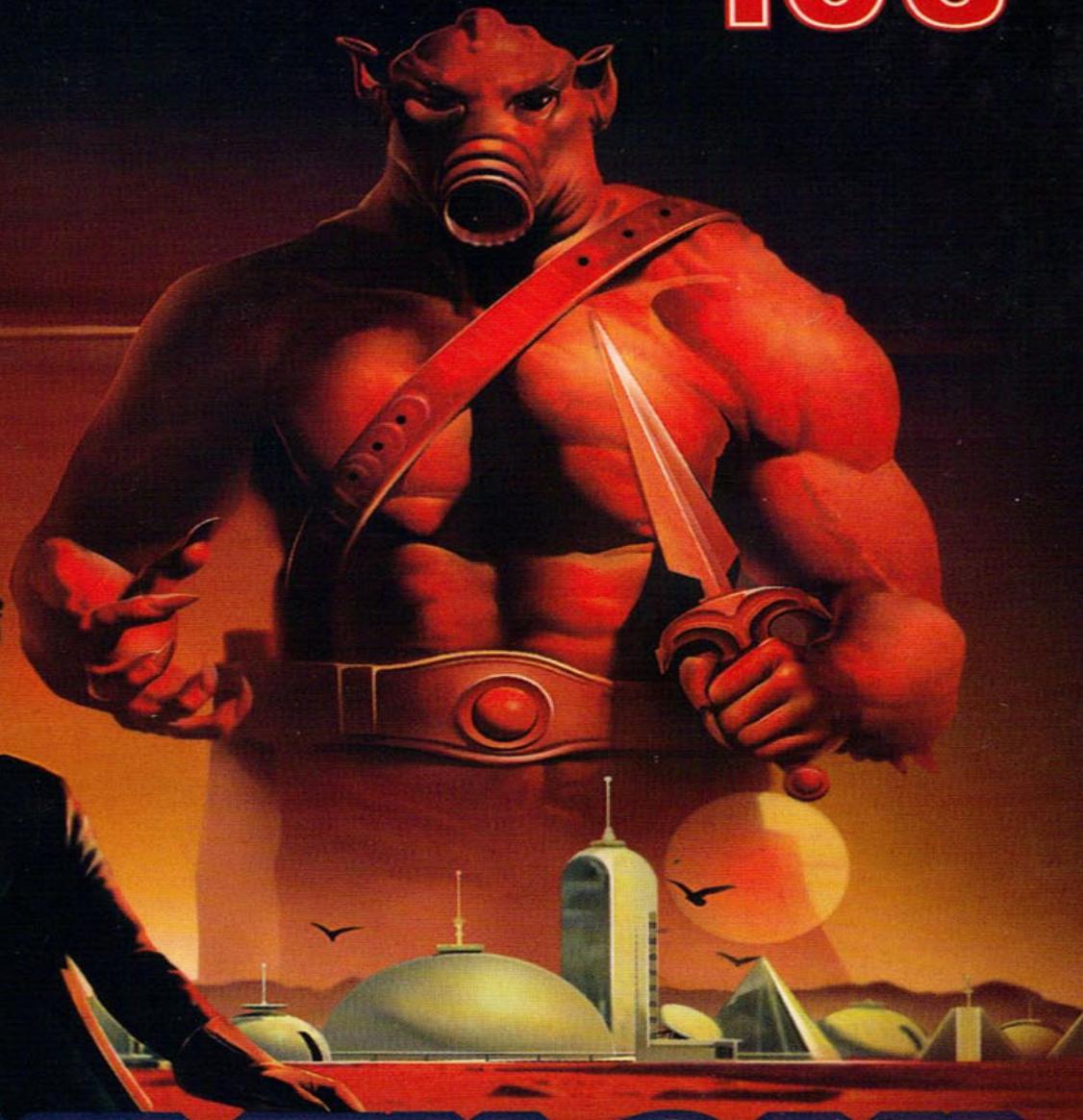

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Най-смъртоносните хора
в историята на Земята!

ФАНТАСТИКА

106

ТИМЪТИ ЗАН

БЛЕККОДАР

ТИМЪТИ ЗАН БЛЕККОЛАР

Превод: Георги Стоянов

chitanka.info

„Блекколар“. Альн Кейн никога не бе срещал тези отлично обучени бойци, но подвизите им във войната срещу расата рикрил ги бяха превърнали в легенда. Подсилени с помощта на химикали, които удължават младостта им, удвояват скоростта и рефлексите им и засилват паметта, те бяха специална част, обучена за близък бой срещу враг, далеч по-силен и ловък от човешките войници. Върховно оръжие — по-зловещо и от огромните кръстосвачи клас „Нова“ — „Блекколар“ бяха най-смъртоносните хора в историята на военното дело на Земята.

1.

Сутрешното слънце в ясното синьо небе сякаш правеше само символично усилие да прогони студената хватка, забавила идването на пролетта в по-голямата част от Централна Европа. Алън Кейн вдигна яката си да се предпази от северния вятър, който духаше откъм Женевското езеро, и ускори крачка. Добре щеше да е, ако беше изминал с кола поне половината път, но само наивниците чакаха такси в източната част на Нова Женева в Деня на победата. Повечето таксита бяха взети за извозване на държавни служители до стадиона за годишния митинг за честване на края на войната между Теранската империя и Рикрил. Заради студа Кейн беше очаквал минимален брой участници в тържествения митинг — обучението в лоялност не включваше такива тривиални прояви като участие в митинги, — но там щеше да има няколко рикрили, а държавните служители на Нова Женева добре знаеха от кого зависят и как да се подмажат. Кейн вече чуваше далечния тътен на одобрителните викове, а беше на цели три километра от стадиона. Що за поразително безсръбна проява на лицемерие, мислеше горчиво той; и при това вече цели двадесет и девет години. Някой чужденец би заключил, че Теранската демократична империя е *спечелила* войната.

Улиците в тази част на града бяха оживени от търговия както обикновено — обикновените хора се отнасяха към Деня на победата с мрачно безразличие — и за Кейн не представляваше никаква трудност да се смеси с тълпата. Беше пристигнал в Нова Женева само преди две седмици — смяташе пътуването за малко позакъснял подарък за двадесет и шестия му рожден ден, — но вече се чувстваше като местен. Като всяка друга група хора на Земята и тази имаше свои характерни жестове и маниери, усвояването на които беше най-новата задача на Кейн. Съчетана с добрия му външен вид, тази подготовка щеше да му позволи да мине, ако е необходимо, за студент, издигащ се млад ръководител или — ако подстрижеше брадата си по подходящ начин — за член на някоя от градските полупрофесионални гилдии.

Разбира се, беше достатъчно добър само за тази част на града, но тъй като нямаше да ходи в административния център поне две-три седмици, засега не беше особено разтревожен.

Дрехите му бяха малко тънички, но пък беше пристигнал преди да е станало много студено. Стигна до малък магазин за ленти и книги с избелели томове на Дикенс и Хайнлайн на витрината, притиснат между два бара. Отвори вратата и спря за миг на прага, за да се огледа. Изправен зад касовия апарат, собственикът на магазина го погледна и попита:

— Позатопли ли се навън?

— Не особено — отвърна Кейн. Трима-четирима мъже обикаляха рафтовете. Той погледна собственика и повдигна вежди. Мъжът кимна леко и Кейн отиде на едната от двете пътеки и се направи, че чете заглавията. После, без да бърза, отиде в дъното на магазина. Зад един широк рафт имаше врата с избледнял надпис „Само за персонала“. Кейн изчака всички клиенти да се обърнат с гръб и тихо се вмъкна през вратата в задръстения склад зад нея. Клекна по средата на стария, покрит с плочки под и леко натисна една от плочките. Явно го очакваха — един двуметров квадрат на пода се завъртя и се отвори. Той се спусна надолу, краката му напипаха дървени стълби. Присви се и бетонният блок се завъртя и се затвори над него; един метален прът се пълзна безшумно и го залости. Кейн тръгна по лошо осветената стълба надолу.

В края на стълбата го очакваше къс коридор, а в края на коридора имаше врата. Кейн я отвори и влезе в някаква тъмна стая. Вратата зад него се затвори сама.

Изведнъж светна ослепителна светлина. Той вдигна ръка да защити очите си и неволно отстъпи назад.

— Кой си ти? — попита един глас.

— Алън Риензи, адютант на сенатор Ориол — отсече той. — Махни тази проклета светлина от лицето ми!

Светлината трепна и се смени с друга, по-приглушена. В лилавото петно, което плуваше пред очите на Кейн, се появиха неясните очертания на трима мъже и една жена, седнали около ниска маса.

— Чудесно — каза един от мъжете; въртеше в ръце някакъв уред е размерите на кутия за обувки. — Никакво колебание, никакъв

забележим стрес на лъжец и точната доза арогантност. Готов е, Морис.

Един от другите мъже кимна и каза с дрезгав глас:

— Седни, Альн.

Кейн седна на посочения му стол, огледа присъстващите и сърцето му заби по-бързо. Не беше рутинно събиране — четиридесет души пред него бяха първите ръководители на Съпротивата в цяла Европа. Мъжът с кутията беше Бруно Хърлиман, бивш капитан от звездните въоръжени сили на ТДИ, който беше планирал и изпълнявал саботажни операции срещу правителството и дори военните бази на Рикрил през последните двадесет и девет години; жената беше Джейн Гибс, бивш член на отдавна разпуснатия парламент; а Морис беше генерал Морис Кратохвил, последният командващ последните отбранителни действия на Земята. На никой от тях, разбира се, не му личаха истинските години — въпреки строгия правителствен контрол до съпротивата достигаше достатъчно контрабанден идунайн от черния пазар, та дори деветдесет и девет годишният Кратохвил да изглежда като четиридесетгодишен. Кейн беше срещал четиридесет по едно или по друго време, но никога не ги беше виждал на едно място. Сигурно ставаше нещо важно.

Генерал Кратохвил сякаш четеше мислите му.

— Страхувам се, че нашата ориентация рязко се промени, Альн — каза той. — Драстично ускоряваме нещата. Всички карти неочеквано падат правилно, така че след по-малко от двадесет часа заминаваш за Плинри.

Устата на Кейн пресъхна.

— Мислех, че първо ще трябва да заместя Альн Риензи за няколко седмици.

— Ние също мислехме така — каза генералът, — но се оказа, че няма да е необходимо. Риензи замина вчера на почивка и изглежда, не е казал на никого къде отива. Това беше идеална възможност и решихме да се възползваме от нея.

Толкова с останалата част от подготовката му... но щеше да мине и без нея.

— Укрихте ли Риен?

Маринос кимна.

— Тази сутрин. Никакви проблеми. — Той посочи един плик на масата. — Това е личната му карта... подходящо променена, разбира

се... и останалото от твоята самоличност.

Кейн взе пакета, като внимаваше да не докосне „антибръмбара“, оформен като гъба в центъра на масата — той автоматично заглушаваше всякакви намиращи се наблизо следящи прибори. Отвори плика, извади една синя лична карта, портфейл с правителствени и лични кредитни карти, неколкостотин марки в шумящи ТДИ банкноти и един непотвърден билет за далечния свят Плинри.

— Билетът е само резервация — обясни Маринос. — На космодрума ще проверят личната ти карта преди да се качиш.

Лицето на личната карта беше продълговато и малко слабо, оградено от буйна кафява коса с хубава прическа — гладко избръснато копие на лицето на Кейн. Но под защитената от достъп пластмаса имаше и отпечатъци от пръсти и картина на ретината, дублирани в силно охранявана компютърна система на не повече от десет километра.

— Сигурни ли сте, че пръстовите ми отпечатъци и картина на ретината са в официалните архиви? — попита той.

— Погрижили сме се за всичко. — Резкият тон подсказваше за трудностите при извършването на тази адска работа. Проникването в рикрилската служба за сигурност не беше лесно.

— Още няма одобрение да разгледаш архивите на Плинри — каза Кратохвил, — но ще го получим в шест следобед. Ако имаш късмет, единственото, което ще трябва да направиш, е да отидеш там, да се представиш, да измъкнеш необходимите сведения и да изчезнеш. — Той се усмихна напрегнато. — На практика, разбира се, никога не е толкова лесно. Но се надявам, че ще можеш да се справиш с повечето проблеми, които ще възникнат.

Кейн кимна. Макар никога да не беше участвал в такива акции, имаше най-добрата бойна и психоментална подготовка, която можеше да предложи Съпротивата.

— Каква е военната ситуация на Плинри? Рикрилите сигурно имат там база, нали?

— Предполагаме. Но това не бива да те беспокои. — Кратохвил се обърна към Хърлиман. — Капитане?

— Рапортите за голяма победа на рикрилите над крайселите до Ригел, изглежда, са верни — каза Хърлиман с тон, който напомни на Кейн за лектор от колежа. Това, изглежда, обаче им е коствало повече,

отколкото признават. Вече са изтеглили два транспортьора клас „Елефант“ за войници и цяла ескадрила „Корсари“ от различни бази на Земята и вероятно са ги изпратили на крайселския фронт. Ако на Плинри има база, същата мобилизация може да се извърши там. Но това не трябва да е проблем — докато не получиш подходящи документи, всяко допълнително смущение ще е от твоя полза. — Той се усмихна. — А за нашите цели колкото повече рикрили са свързани с крайселската територия, толкова по-добре.

— Както казах, картите се подреждат правилно — каза Кратохвил. — Когато се върнеш с информацията, се надяваме да имаме екипи, готови да заминат. — Той погледна останалите. — Има ли нещо друго?

— Помощ на Плинри — промърмори Джейн Гибс.

— О, да. Алън, не сме имали контакт с Плинри, след като беше завладяна преди тридесет и пет години, така че не знаем в какво ще попаднеш. Очаквахме там да има политическа структура като тази на Земята — група рикрили, управляващи посредством лоялно правителство от хора... но нямаме начин да потвърдим това. Ако има някакви проблеми трябва, да се опиташ да се свържеш със създадената там съпротивителна организация и да потърсиш помощ.

— Ако допуснем, че такава съществува — посочи Кейн.

— Вярно — призна Кратохвил. — Все пак се надявам, че генерал Аврил Лепковски е оцелял след завладяването на планетата. Запомни това име, Алън — ако на Плинри има съпротивително движение, го оглавява Лепковски. В края на войната там имаше почти триста блекколари... някои от тях може още да са живи.

Блекколари. Кейн се стегна при тази дума. Никога не се беше срещал с тези отлично тренирани партизански бойци, но тяхното участие във войната беше легендарно. Малцина от тях бяха останали на Земята и повечето бяха унищожили униформите си и се бяха изгубили сред населението. За малцината останали на активна служба се съобщаваше, че не дават мира на рикрилите в Северна Америка.

Кратохвил продължи:

— Ще се опитам да намеря още няколко души, които може би вече са на Плинри. Ще напиша и едно микрописмо, което да те представи, в случай че намериш генерал Лепковски. Ще е малко рисковано да го носиш, но мисля, че трябва да го имаш. Разбира се,

решението зависи от теб. — Той се изправи, Кейн и другите също. — Мисля, че засега това е всичко. Бъди тук в шест да получиш останалите си документи и последните инструкции. Можеш да си запазиш брадата дотогава — малко вероятно е да срещнеш тук познати рикрили, но няма смисъл да поемаме излишни рискове. От днес по пладне горе в книжарницата ще има охрана през два часа.

— Разбирам.

— Добре. — Генералът се пресегна през масата и стисна ръката на Кейн. — Може би няма да съм тук довечера, когато ще дойдеш, така че да се сбогуваме сега. Ти си много ценен за нас, Альн, и, разбира се, искаме да си много внимателен и да се пазиш. Но в същото време това е вероятно най-важната акция, която сме предприемали от двадесет години, и няма да е преувеличено, ако кажа, че всички шансове за освобождаване на Земята зависят от теб. Може би никога няма да можем да изпратим човек извън планетата за такъв вид разузнаване, а ти знаеш невъзможността за набавяне на информация със сила. Не ни разочаровай.

Докато стискаше ръката на генерала, Кейн го погледна право в очите. Кафявите очи на Кратохвил бяха ясни, будни и... благодарение на идунайна — относително младежки. Но в тях имаше и нещо друго, нещо, което не можеше да даде никаква подмладяваща дрога. Деветдесет и девет години живот, тринаесет от тях прекарани в една изгубена война и още двадесет и девет под чуждо господство. Тези години бяха състарили очите на генерала така, че Кейн отново се почувства дете и увереното изказване, което беше готов да направи, се изпари от устните му.

— Ще направя каквото мога — промърмори той.

В шест без пет Кейн — пробиваше си с мъка път през тълпите прибиращи се у дома работници — отново спря срещу книжарницата. Празникът за Деня на победата отдавна беше свършил и улиците отново бяха запълнени с таксита и лични коли. Той знаеше, че навалицата пешеходци няма да намалее поне още един час — достатъчно време да се промъкне в книжарницата, да вземе останалите документи и да се смеси с тълпата, когато излезе.

Понечи да пресече улицата и изведнъж видя нещо на витрината и дъхът му секна. С двучасов цикъл витрината трябваше да се е променила три пъти от сутрешното му посещение. Досега Хайнлайн трябваше да се е завъртял на деветдесет градуса, а касетата с магнитната лента трябваше да е срещу Дикенс. Но касетата не беше там — витрината изглеждаше така, както беше в два часа. „Някой я е забравил“ — беше първата му изпълнена с надежда мисъл; но тя не беше вярна. Имаше само едно обяснение и той го знаеше.

През последните четири часа книжарницата беше нападната.

Възможност за такова нещо винаги съществуваше, разбира се, но това никога не се беше случвало толкова непосредствено до него и шокът го вцепени. Подготовката му обаче автоматично си каза думата и той мина покрай книжарницата, без изобщо да забавя крачка — и когато мозъкът му започна да се прояснява, беше вече на две пресечки от нея и в безопасност.

В безопасност. Докога? Ако правителството наблюдаваше книжарницата, значи знаеха, че през последните две седмици е идвал тук четири пъти. Дори ако досега не бяха придали никакво значение на това, накрая щяха да го разкрият. Сигурно поне един от четиримата ръководители на Съпротивата беше бил вътре, когато бяха дошли силите на сигурността, и вероятно в момента го разпитваха. Кейн трябваше да избяга... но къде? Съпротивата беше изградила много убежища, но сега не можеше да се вярва на никое от тях. Кратохвил и останалите бяха имали най-добрата психоподготовка, но въпреки това не можеха да издържат дълго на невронния четец. Накрая щяха да рухнат... и тогава правителството щеше да може да го преследва по цялата Земя.

Трябваше му секунда да го осъзнае — и когато го направи, усети плика във вътрешния джоб на палтото си. Личната карта на Риензи, малко пари... билет за отиване и връщане до Плинри. Ако Кратохвил бе заловен, съпротивителното движение в този район вероятно беше обречено — но това не означаваше непременно, че същото се отнася за задачата му. Ако можеше да си осигури помощта на генерал Лепковски и съпротивителното движение на Плинри, все още имаше шанс да успее. Малък, по дяволите... минимален шанс. А каква алтернатива имаше? А ако не успееше, най-малкото щеше да има минималното

задоволство да накара рикрилите да го преследват в радиус от над осем парсека.

Отне му точно един час да се върне в апартамента си, да обръсне брадата си, да си смени дрехите и да унищожи всички документи на Альн Кейн. След това с най-скъпия си куфар в ръка — подходящ за дребен държавен чиновник, взе такси и се отправи към западния край на града. С личната карта на Риензи премина без никакви трудности през охраната и за първи път през живота си влезе в правителствения сектор на Нова Женева.

Първото препятствие беше преодоляно — мина без проблеми покрай стража при портала, но неочеквано се изправи пред нов проблем. Оставаха му единадесет часа до отлитането на кораба му в шест сутринта — прекалено много време, за да го прекара на космодрума. Но ако се регистрираше в хотел, трябваше да покаже личната карта на Риензи, а колкото по-малко го правеше, толкова по-добре.

Решението беше очевидно. Той каза на шофьора да кара към космодрума и оставил багажа си на гардероб. После с парите, които Риензи така предвидливо беше осигурил в брой, предприе самостоятелна обиколка из западна Нова Женева. Мина покрай баровете, ресторантите и местата за развлечения, без никой да го познае. Накрая, когато на небето се появиха първите признания на зазоряване, се върна на космодрума.

Дори в този час космодрумът беше оживен. Нова Женева беше станала столица на Земята след войната и космодрумът беше проектиран да поема както пътническия въздушен транспорт, така и космически кораби. В предвоенните дни такова решение би довело до безнадеждно задръстване; сега, когато само на държавни служители и акредитиран бизнес персонал се разрешаваше да летят, това беше избегнато. Кейн си взе багажа и с разтуптяно сърце тръгна по дългия коридор към терминал за извънпланетни полети.

Стигна до контролния пункт и видя немалко души да се разхождат или да чакат мълчаливо, седнали на столовете до вратата за излизане. Един отегчен полицай се беше подпрял на стената. Кейн се намръщи. Всичко намирисваше на клопка за наивници — всички наоколо бяха в цивилни дрехи. Но беше много късно да се връща. Ако беше клопка, вече го бяха видели и идентифицирали и бягството му

само щеше да стане причина да го хванат преждевременно. Кейн стисна зъби и продължи напред.

Служителят му се усмихна.

— Заповядайте, господине.

— Алън Риензи, пътувам до Плинри — каза Кейн с изтръпналите си устни и извади билета и личната карта на Риензи. Наблюдаваше лицето на служителя толкова внимателно, колкото можеше да се осмели.

Нямаше никаква видима реакция.

— Да, господине — каза служителят и пъхна личната карта в един отвор на пулта си. — Ако обичате, сложете ръцете си на плочата и погледнете тук...

Край. За разлика от простата визуална проверка, извършена от служителя от службата за сигурност на външната ограда преди няколко часа, сега Кейн беше подложен на пълна проверка. Рисунъкът на ретината му и отпечатъците на пръстите му щяха да бъдат сравнени с тези в личната карта на Риензи и след това с онези в главния компютър. Ако Маринос не беше направил чудото да промени файловете, всичко щеше да свърши тук.

Блесване на светлина, твърде бързо, за да се види, докосна очите му, плочите оставиха топлина в пръстите му. Служителят докосна един бутон, Кейн задържа дъх... и на екрана светна зелена светлина.

— Всичко е наред, господин Риензи. На коя сметка да прехвърля това?

Всичко свърши, и то благоприятно, и Кейн отново задиша спокойно. Запази безразлично изражение и подаде личната кредитна карта на Риензи. Служителят я пъхна в друг отвор и след секунди машината избълва официален заверен билет, личната и кредитната карти и малка магнитно кодирана карта.

— Какво е това? — попита Кейн и се намръщи.

— Медицински формуляр, господине — отговори служителят. — Очевидно на Плинри има нещо, което създава неприятности. Можете да получите записаните лекарства тук.

Кейн се канеше да попита как, по дяволите, някой може да знае от какви лекарства може да има нужда на Плинри, но се усети навреме. Очевидно правителственият персонал имаше медицински файл и

компютърът сигурно бе сравnil здравния профил на Риензи с условията на Плинри и беше направил бърза диагноза.

— Чудесно — каза той. — Благодаря.

— Моля. Качването започва след десет минути.

На аптекаря му бяха необходими петнадесет минути да изпълни рецептата и след това Кейн отиде в ръкава и мина покрай отегчената охрана, която вероятно никога нямаше да научи колко близко е била до повишение. Малката ампулка с хапчета дрънкаше в джоба му и Кейн се чудеше какво ще прави с тях. Беше малко вероятно здравните му особености да са близко до тези на Риензи, за да има полза от тези лекарства. От друга страна, беше възможно Маринос да ги беше нанесъл във всички документи на Риензи... в който случай таблетките можеха да са единственото, което можеше да го запази жив на Плинри. Трябаше да разчита на тях и да се надява, че каквото и да представляват, няма да го убият, без преди това да се появят множество симптоми.

Болестта обаче вероятно щеше да е най-малката му грижа. Засега вниманието му беше съсредоточено върху проблема как да излезе от Нова Женева и да се качи на космическия кораб преди Съпротивата да се разпадне като къщичка от карти. Сега, след като беше постигнато толкова много, той можеше да се съсредоточи върху страховитите проблеми, които все още стояха пред него. Без подправените пълномощни документи, които Кратохвил беше планирал да му даде, беше невероятно правителствените чиновници на Плинри да му позволят да се доближи до архивите, които му бяха нужни. А без акредитивно писмо щеше да е също толкова трудно да си осигури сътрудничество на нелегалното движение на Плинри. Единствената му надежда беше във вероятността, че генерал Лепковски все още е ръководител на това движение. Ако можеше да убеди Лепковски, че е колега на Кратохвил, щеше да може да получи помощ. А след като получеше информацията... Разтърси глава да отмахне тези мисли. Нямаше смисъл да се тревожи предварително — бездруго беше изправен пред твърде много проблеми. Трябаше да ги решава един по един.

Излезе от ръкава за качване на площадката, където чакаше един пътнически кораб — преустроен товарен кораб отпреди войната, както личеше от външния му вид. Премести куфара в другата си ръка, спря и

се огледа. Площадката беше построена над нивото на терена и от нея се виждаха части от града, езерото и околните планини. Очите му обаче се обрънаха почти автоматично на югозапад. Там, на седем километра, беше почернелият район, където се бе намирала старата Женева. Кейн потрепери, после тръгна към кораба.

Знаеше, че рикрилите му бяха погодили този номер.

2.

Първият контакт се осъществи в началото на 2370, когато изследователският кораб на ТДИ се натъкна на предния пост на Рикрил на два парсека от теранския колониален свят Лано. От десет години съществуващо редовна комуникация между хората и високите двукраки с подобна на гъон кожа и се планираха различни търговски споразумения. Рикрилите бяха странно немногословни по въпросите, засягащи тях, или подробности относно империята им, но това се приписваше на характерната им сдържаност; а слуховете, че извънземните водят завоевателна война на оттатъшната си граница, така и не бяха потвърдени.

Четиридесет години по-късно положението рязко се промени. Усилията за „нормализиране на отношенията“ между двете раси — усилия, които рикрилите нарочно протакаха — неочеквано бяха изоставени и новите разузнавателни резултати накрая разкриха истината. Рикрилите наистина бяха водили война и я бяха спечелили преди почти двадесет години. Всички резултати от разузнаването сочеха, че тяхното следвоенно превъоръжаване е завършено и че тяхната цел ще е Теранската демократична империя.

Приготвленията бяха започнали незабавно, но това беше в голяма степен напразно. ТДИ контролираше двадесет и осем планети; Рикрил — сто и четиридесет. Въпреки това беше извън всякакво съмнение, че ТДИ ще се бие.

И тя се подготви за войната. Осем години бяха минали от момента, когато стана обект на подигравки, до тоталната война и през този период човечеството проектира, построи и изпита множество нови оръжия — всичко от лично оръжие до бойни кораби клас Супернова. Макар че никога не беше воювала с извънземна раса, ТДИ беше имала в историята си достатъчно вътрешни разпри, за да знае нещо за космическата война, а и безбройните предвоенни престрелки с рикрилите бяха дали на човешките военни сили възможност да усъвършенстват уменията си. Но положението все още беше

безнадеждно и в своето отчаяние човечеството беше принудено да обмисли приемлива военна теория, включително такива основни концепции като какво точно дефинира едно оръжие.

Резултатът бяха блекколарите.

Кейн винаги се беше интересувал от блекколарите, но на Земята информацията, достъпна на неправителствени лица, беше малко. Сега, затворен за десет дни на космическия кораб с добър набор от ленти с исторически записи, той имаше време да задоволи любопитството си.

Лентите обаче бяха разочароващи — малко от онова, което съдържаха, не му беше известно. Той научи, че изпълнението на програмата блекколар е започнало през 2416, две години преди войната, и е продължило до капитулацията на Земята. Освен многостранната и сериозна военна подготовка, която беше извлечена от древните ориенталски бойни изкуства, блекколарите получаваха същата психическа подготовка, каквато имаше самият Кейн. Странно — или поне той си помисли така отначало, — но в лентите не се казваше нищо за използване на различни drogi при подготовката, което, както той беше разbral, беше основно в проекта. Използваха се най-малко три: обикновен идуайн, който в малки количества поддържаше мускулите, костите и ставите младежки, докато външността на боеца старееше нормално; един дериват на рибонуклеиновата киселина за подпомагане развитието на паметта, който способстваше за драстичното съкращаване на времето на обучение, и специална droga с кодово наименование „беклаш“, която беше известна със способността да удвоява подвижността и рефлексите на блекколарите. Резултатът беше войник, който можеше да се смеси с всяка тълпа, не можеше да се идентифицира дори с пълно физическо и биохимическо изследване и който, теоретически, можеше в невъоръжен бой да победи всеки рикрил. Опасни противници... и може би, реши Кейн, точно поради тази причина техните ленти бяха непълни. Информацията явно беше за правителствени членове от по-нисък ранг, а горните ешелони очевидно бяха решили да прикрият всяка опасност, която можеха да представляват оцелелите блекколари. Заключението не беше окуражително: ако блекколарите все още бяха смятани за заплаха, вероятно всички, все още съществуващи на Плинри, щяха да са така добре скрити, че той сигурно никога нямаше да може да ги намери.

Кейн беше единственият пътник за Плинри, която се оказа третата спирка по маршрута от седем планети. Но на Плинри имаше космодрум за зареждане и така на Кейн му беше спестен опитът от кацане със совалката. Той остана в кабината си, завързан с колани, докато изкуствената гравитация бавно се изключи и беше заместена от естествената. Накрая с леко тупване лайнърът кацна.

На Кейн му трябваха само няколко минути, за да стигне до изходната рампа, където капитанът и стюардът чакаха да се сбогуват с него. Сбогуваха се формално и след това Кейн слезе по рампата, като въртеше очи веднага да види всичко.

Намираше се в единия край на огромно поле с огледална повърхност, очевидно предназначено за голям трафик. Отдясно имаше десетина космически кораби, повечето средно големи, търговски тип, някои приличаха на самолети с вертикално излитане. Отляво, по-далеч и отделено от останалата част на космодрума с ограда от телена мрежа, видя нещо, от което му призля — видя наредени като по конец поне тридесет корсара разузнавачи/изтребители с далечен обхват, ударната бойна сила на рикрилската военна машина. С един до трима души боен екипаж и четирима помощни персонал на машина това означаваше, че извънземните имат гарнизон от двеста души само в тази част на Плинри. На сто метра зад корсарите имаше друга, по-здрава на вид ограда, която ограждаше целия космодрум и образуваше бариера между огледалната повърхност и пасището с редки дървета отзад. Директно пред него имаше комплекс от няколко сгради. Една от сградите приличаше на хангар; друга — по-близко до корсарите — на казарма.

Под рампата чакаха двама мъже в сиво-зелени униформи.

Сърцето на Кейн прескочи един удар, но той продължи, без да спира. Знаеше, че един корсар може да стигне от Земята дотук за малко повече от четири дни, и ако правителството беше успяло достатъчно бързо да разкрие ръководителите на Съпротивата, цяла Плинри вече може би знаеше за него. Но отново нищо не можеше да направи, освен да продължи да върви.

Когато Кейн се приближи, по-високият от двамата мъже направи крачка напред и попита:

— Господин Риензи?

Кейн кимна и мъжът продължи:

— Аз съм префект Джемъс Голуей, ръководител на службата за сигурност на планетата; това е офицер Рагузин, моят помощник. Добре дошли на Плинри, господине.

— Благодаря. Винаги ли идвate на космодрума да поздравите туристите?

На лицето на Голуей цъфна усмивка, която бързо се превърна в глуповата и каза на Кейн повече от всичко, което би казал префектът. Не беше усмивка, с която един ръководител на службата за сигурност би посрещнал заподозрян бунтовник, а по-скоро такава, с каквато един политик, горд със своя ранг, би се усмихнал на държавен служител, чието влияние вероятно е по-голямо от неговото. Кейн още не беше разкрит.

— Всъщност, господин Риензи — каза Голуей, — аз *наистина* приветствам пристигащите за първи път и им обяснявам някои от услугите, които имаме тук. Това спестява време на всеки, включен в тях. — Той посочи сградите. — Ако сте готов, ще ви придружа през митницата. След това вероятно ще дойдете с нас в Капстоун за рутинна проверка на самоличността.

Кейн кимна спокойно. Беше преминал през земната служба за сигурност без проблеми; проверката на Плинри вероятно не беше по-сериозна.

— Разбира се, префект. Водете.

Митническата проверка беше съвсем формална. Освен облеклото си Кейн носеше само джобен видеорекордер, няколко празни касети и лекарствата, които му бяха дали на космодрума в Нова Женева. Всичко беше прегледано бързо и само след минути Кейн и Голуей пътуваха на задната седалка на патрулната кола към Капстоун. Рагузин, който, изглежда, беше много мълчалив тип, караше.

Погълнат от други неща, Кейн още не беше обрнал внимание на самата планета и когато погледна през прозореца, се изненада както от различията, така и от сходствата със своя собствен свят. Както и на Земята, преобладаващият цвет на растителността беше зелен; но зеленото на Плинри биеше повече на синьо, а и имаше необичайно голям брой растения в жълто, лилаво и дори оранжево. По-ниската, притисната към земята флора не можеше да се види ясно от движещата

се кола, но тази с по-широки листа, изглежда, беше трева; дърветата и храстите, за разлика от тези на Земята, приличаха на жълто-кафяви еленски рога, драпирани с испански мъх. Между дърветата летяха малки същества, твърде красиви, за да са птици.

— Много хубава планета — каза Кейн. — Много колоритна.

Голуей кимна и каза:

— Не винаги е била такава. Когато бях дете, повечето растения бяха в зелено и синьо. По-необичайно оцветените не съществуваха преди войната... мутации от нещо в наземния огън при атаките на рикрилите. Повечето вероятно ще умрат.

Кейн се обърна към стъклото и потрепери. В гласа на Голуей нямаше нито съжаление, нито враждебност, въпреки че говореше за опустошението на своя свят от рикрилите. Сякаш беше на тяхна страна... както всъщност си и беше. Никой не работеше в правителството на ТДИ, без преди това да е бил обработен за лоялност. Въпросът дали обработката фактически беше променила отношението на субекта, или просто беше отплата за неговото безсилie оставаше открит между онези, което не бяха подложени на такава, но беше факт, че на никой свят нито една обработена личност не можеше да тръгне срещу властта на Рикрил. Тези личности не можеха да бъдат шантажирани или подкупени... можеха да бъдат само надхитрени или победени с по-добра стрелба.

Вече бяха в предградията — район, който, изглежда, беше за средната класа или малко по-високо. Жилищните и бизнес районите бяха смесени и не можеха да се разграничват, за разлика от онова, което Кейн беше виждал на Земята толкова често.

— Автомобилите на Плинри са много редки — обясни Голуей. — Дори по-заможните хора живеят на разстояние, което може да се измине пеша до работата им или магазините. Всъщност в по-новите райони домът и местоработата са разделени. По-нататък, в по-бедните части на града, хората често живеят и работят в една и съща сграда. Разбира се, в центъра нещата са различни. Там имаме достатъчно таксита, така че няма да имате никакъв проблем да го обиколите.

— Центърът на града, доколкото разбирам, е правителственият център?

— Да, и повечето семейства на държавните служители живеят там. — Той посочи към предното стъкло на колата. — Някои от

главните сгради могат да се видят и оттук.

Постройките бяха на няколко километра, прецени Кейн, и оттук най-високата изглеждаше на десетина етажа. Не бяха точно от класа на небостъргачите, но все пак се извисяваха над дву- и триетажните постройки, покрай които минаваха. Капстоун, изглежда, беше нисък град.

Както беше посочил Голуей, докато пътуваха, градът ставаше все по-бедняшки. Къщите бяха все по-нарядко и почти всички бизнес сгради имаха по един или два етажа с апартаменти. По тротоарите имаше повече хора и всички изглеждаха по-окъсани. Трудно беше да се прочетат израженията им при скоростта, с която се движеха, но Кейн си помисли, че вижда недружелюбност и дори враждебност в случаите погледи, отправени към колата на силите за сигурност. Това беше добър знак — ако хората уважаваха правителството, шансовете му да намери развито съпротивително движение щяха да са съвсем малки.

Колата зави и на една пресечка Кейн видя напред сива стена и врата с метална мрежа, охранявана от стражи със сиво-зелени униформи, каквито носеха Голуей и шофьорът. Един от тях се доближи до колата, която спря, и каза остро:

— Личните ви карти, господа?

Тримата, включително и Голуей, подадоха личните си карти. След бързо, но внимателно преглеждане мъжът им ги върна и махна с ръка на трети страж зад мрежата, който бързо изчезна зад стената отляво. Вратата се отвори с плъзгане и когато колата мина, отново се затвори.

— Новобранец? — попита Кейн и кимна назад.

— Съвсем не — отговори Голуей. — Нашата служба за сигурност прави проверки в съответствие с правилата. — В гласа му прозвучала голяма гордост.

Пътуването до пететажната сграда с надпис „Служба за сигурност на Плинри“ беше кратко. Кейн и Голуей слязоха пред главния вход и влязоха вътре, като оставиха багажа на Кейн в колата с Рагузин. На втория етаж влязоха в малка стая с два стола, маса, телефон и апарат, който Кейн си спомняше от космодрума в Нова Женева.

— Бихте ли ми дали личната си карта, господин Риензи... благодаря. Бихте ли седнали тук, моля? Сложете пръстите си върху плочата.

Отново светлинен блясък докосна очите на Кейн. Голуей почука по един ключ и му кимна:

— Можете да се отпуснете. Ще отнеме още няколко минути... един от градските компютри се развали вчера, а двата други са много натоварени. — Той остана прав до машината, сякаш присъствието му можеше да накара компютъра да работи по-бързо.

— Няма проблем — спокойно каза Кейн. — Рутинните проверки на сигурността са с приоритет.

Голуей, изглежда, малко се поуспокои.

— Радвам се, че проявявате разбиране. Дълго ли ще останете на Плинри?

— Само десет дни — до следващия полет за Земята. Трябва да се върна на работа.

— А, да... Капитанът съобщи по радиото, че сте от Сената. Сътрудник на сенатор Орианд или нещо такова.

— Ориол — поправи го Кейн машинално. — Да, аз съм един от неговите сътрудници. Всъщност това е малък пост, но татко мисли, че е добър начин да получа известен опит в политиката.

— Баща ви също ли е на правителствена работа?

— Да. Всъщност той е в политиката от края на войната. Започна като съветник в Милано и сега е трети министър по образованието.

— Значи сте били подготвен още от ранна възраст?

Подготвен... евфемизъм за обработен за лоялност.

Разговорът вземаше неприятна насока.

— Когато бях петгодишен — отговори той рязко, като съмкна температурата в тона си с няколко градуса. Един сътрудник на сенатор не трябваше да търпи такива въпроси.

Голуей разбра намека и бързо отстъпи.

— Извинявайте, господин Риензи... нямах предвид нищо лично. Просто бях любопитен. — Той рязко се изправи и Кейн почти можеше да чуе как се напряга да намери по-безопасна тема. — Това бизнес пътуване ли е, или просто за разтоварване?

Това беше по-безопасна територия и за Кейн.

— Всъщност и двете. Тук съм през свободното си време и на собствени разноски, но и ще работя. — Той спря. Излъчваше комбинация от скромност и гордост. — Ще пиша книга.

Веждите на Голуей се вдигнаха в израз на учтива изненада.

— Наистина ли? За Плинри?

— Всъщност за войната. Зная, че са написани много книги, но повечето от тях се спират на Земята или на световете на Центавър. Аз искам да напиша книга от гледна точка на хората в най-далечните части на ТДИ. Тъй като Плинри е столица на сектор и основна военна база, мисля, че тук трябва да има всички основни записи, които ще ми трябват.

— Нашите архиви са доста богати — съгласи се Голуей. — Вярвам, че имате необходимите пълномощия.

Кейн разбра, че това е стръвта, на която се очакваше да клъвне.

— Тук е необходимо разрешение за писане на книги, така ли? — попита той и се усмихна.

— О, не... имам предвид разрешение да разгледате архивите. Имате такова, нали?

Усмивката на Кейн изчезна.

— Какво разрешение по-точно?

Голуей също се намръщи.

— Стандартната форма за достъп до архива на ТДИ. Изисква се всеки път, когато се преглеждат официални документи.

— По дяволите! Никой не ми каза, че ще ми трябва такова нещо.

— Кейн оставил възмущението си да премине в досада и гняв. — По дяволите! Вижте, аз съм член на правителството на ТДИ и нищо от онова, което искам да видя, не е секретно. Ще мога ли да прегледам тези документи със страж над главата ми?

Голуей вдигна рамене.

— Можете да попитате в сградата на архива, но не мисля, че ще ви разрешат. Съжалявам.

— По дяволите! — Кейн погледна за миг към пода, после вдигна глава към машината за проверка и промърмори раздразнено: — Този проклет компютър още ли не е свършил?

— Ще видя дали мога да го ускоря. — Голуей натисна един ключ; след секунда светла зелена светлина и се появи личната карта на Риензи. — Всичко е уредено — каза той и му подаде картата.

Много удобно подбиране на подходящия момент, помисли Кейн. Съмняващ се, че е съвпадение, но нямаше никакво намерение да влиза в спор с Голуей. Със закъснение започна да се чуди дали началникът наистина се мъчи да му се хареса, както изглеждаше на пръв поглед. Ако Голуей преднамерено беше задържал машината за проверка, Кейн имаше пълното основание да е ядосан; но щеше да е по-добре да остави префекта да си мисли, че е глупав. Затова взе картата без никакъв коментар и се изправи.

— Това ли е всичко?

— Да. Ще ви дам един информационен пакет на излизане. В него са изброени ресторантите и увеселителните заведения, дадена е информация за пътуване с таксита, карти на града и на предградията... такива неща. — Той се поколеба. — Съжалявам, но няма да мога да ви предложа целодневен гид. Нямаме достатъчно хора.

— Няма нищо — великодушно каза Кейн. Последното, което искаше, беше да има официална гледачка. — Във всеки случай, изглежда, няма да имам голяма нужда от гид.

— Какво възнамерявате да правите? — попита Голуей, когато излязоха от стаята и тръгнаха по коридора към асансьорите.

Кейн заговори бавно, сякаш още не беше мислил за това.

— Не обичам пътуването да е пълна загуба на време... няма да повярвате колко струва билетът. Може би ще мога да говоря с някои хора в Капстоун, хора, живели по време на войната. Не бих искал да го правя преди да съм проучил миналото, но... — Той вдигна рамене, после се намръщи. — На Плинри имате някакъв изтъкнат генерал или адмирал, но не си спомням името му. Сещате ли се кого имам предвид?

Голуей се намръщи.

— Мм. Може би имате предвид генерал Лепковски? Командващ сектора, когато той падна.

— Да, името май наистина почваше с „л“.

— За жалост обаче отново нямате късмет — Лепковски умря през войната.

Стомахът на Кейн се сви на топка.

— Сигурен ли сте? — попита той колкото се може по-небрежно.

— Да. Бил в командния център, когато го разрушили, поне така казват. — Голуей спря, сякаш мислеше. — Не познавам никой, който може да има информацията, която търсите. Много от хората тук

помнят войната... аз самият съм един от тях... но никой не знае много за общата картина.

— Надявам се, че все ще намеря някой. — Кейн усети стягане в гърдите и гласът му леко потрепери и спадна. — Все трябва да мога да извлека *нещо*... може би гледната точка на обикновения човек.

— Какво ви е? — попита Голуей. Ръката му, която посягаше към бутона за повикване на асансьора, се премести и хвана ръката на Кейн.

— Не зная. — Гласът му беше прегракнал. Усети в гърдите си болезнени пробождания.

— Аз зная. — Хванал ръката на Кейн, префектът го поведе или по-скоро повлече към бюфета в дъното на коридора. С една ръка набра номера за чаша вода; с другата бързо бръкна в джоба на якето на Кейн и извади флакона с таблетки. Докато подаваше на Кейн водата, погледна етикета на флакона, изтърси две таблетки в шепата си и заповяда: — Изпийте ги.

Кейн ги глътна. Много искаше да седне, но в коридора нямаше нито столове, нито пейки, а Голуей, изглежда, нямаше намерение да му предложи да влезе в някой от съседните офиси. За щастие обаче лекарството подейства бързо и след няколко минути той можа да издърпа ръката си от ръката на Голуей.

— Добре съм — каза и внимателно пое дъх. Болката беше отминала, прегракването също. Почти. — Благодаря.

— Няма защо. — Голуей му подаде флакончето. — Предполагах, че сте взели лекарството преди приземяване, иначе щях да ви накарам да го направите преди да минем през митницата. В бъдеще не го забравяйте.

— Няма — увери го Кейн. — Обаче какво, по дяволите, беше това?

— Торматизна астма. Засяга около три процента от чуждоземците, които идват тук. Причинява се от нещо във въздуха, не съм сигурен какво, но е съвсем безвредна, ако човек взима дневната доза хистрофин. Мина ли ви вече?

— Да.

Голуей го поведе към асансьорите и след няколко минути Кейн стоеше до главния вход на сградата с голям пакет в ръка.

— Багажът ви трябва вече да е в хотелската стая — каза Голуей.
— В центъра имаме само един хотел за гости — „Коронет“, — затова

си позволих да изпратя багажа ви там.

— Чудесно. — Несъмнено бяха претърсили багажа му, но в него нямаше нищо, което да го компрометира. Колкото до Кейн, колкото по-скоро сигурността стигнеше до заключението, че Алън Риензи е честен — макар и не много умен — член на правителството, толкова по-добре.

— Благодаря ви за помощта, префект. Надявам се да се видим пак.

Голуей се усмихна.

— Твърде вероятно. Радвам се, че се запознахме, господин Риензи.

„Коронет“, макар и занемарен като всички държавни хотели, беше най-луксозният, който Кейн бешевиждал. В стаята му имаше голямо легло със спален комплект и фантистим, баня, конвейер за рум сървис и развлекателен център, който включваше дори компютърен терминал.

Той разопакова грижливо багажа си и подреди дрехите си във вградения гардероб и шкафчето до леглото. Докато го правеше, оглеждаше за скрити камери или бръмбари, но не можа да открие такива. Не че имаше никакво значение — той знаеше, че някъде има бръмбари, но пък нямаше да върши нищо важно в стаята.

Свърши с разопаковането, прегледа листа с менюто, оставен до телефона, и поръча. После свали полуботушите си, легна по очи на леглото и умората го заля. Навън слънцето на Плинри беше по средата между зенита и хоризонта — пладне на един тридесетчасов ден. Но биологичният часовник на Кейн беше все още по времето на кораба и за него вече наблизаваше полунощ. Можеше да изкара още един или два часа на нервна енергия, ако е необходимо, но, изглежда, нямаше смисъл. Сутринта бе подходящо време да започне работа.

Обърна се, надигна се на възглавницата и обмисли ситуацията, в която се намираше. Самоличността му като Алън Риензи, във всеки случай, трябваше да е непоклатима, особено след.astматичния пристъп. Таблетките очевидно бяха изписани по медицинския профил на Риензи, нещо, което префектът Голуей сигурно беше забелязал. Как Маринос на Земята беше успял да подмени данните — или как бе

предвидил да го направи, — Кейн не можеше да си представи. Но трикът беше успешен и трябваше да премахне всякаакви подозрения, които може да бе имал Голуей.

Голуей. Кейн се навърси. Опита се да си създаде ясна представа за този човек. Малко помпозен, малко работолепен, малко самомнителен — това беше първото му впечатление, но то беше в рязко противоречие с действията на префекта по време на астматичната криза. Той беше сложил бърза, правилна диагноза и беше направил необходимото без нито едно излишно движение — дори беше запомнил къде точно Кейн е сложил лекарствата си. Компетентен, уверен човек... който беше положил много усилия да създаде погрешна представа за себе си. Защо? Винаги ли играеше тази игра с посетителите, или Кейн беше специален случай? В този момент въпросът беше без отговор, но той все пак се разтревожи. От друга страна, това трябваше да се очаква.

Кратко позвъняване го накара да стане, но му трябваше само секунда, за да разбере, че звукът просто известява пристигането на подноса с вечерята. Той отиде да го вземе от конвейера и го пренесе през стаята до мястото, където масата и столът автоматично се разгъваха от стената, вероятно включени от позвъняването.

Храната му беше непозната, но въпреки това добра и докато се хранеше, духът му малко се повдигна. Наистина мисията едва беше започнала, но пък той вече беше постигнал повече, отколкото беше очаквал. Беше пристигнал на Плинри, беше проникнал безпрепятствено на вражеска територия и си беше намерил причина да обикаля и задава въпроси на гражданите на Капстоун. От прозореца — беше на четвъртия етаж — можеше да вижда горната част на сивата стена, която отделяше центъра от останалата част на града, и като вдигна чашата до устните си, той мълчаливо пи за онези оттатък. Дори ако генерал Лепковски наистина беше мъртъв, обикновените хора сигурно бяха организирали нелегално движение срещу Рикрил и Центъра.

Утре щеше да разбере.

3.

Директорът на архивите беше приятна млада на вид жена, но очите ѝ носеха белезите на голяма възраст. Не се усмихваше и защитаваше архивите си, както мечка защитава малките си.

— Не правим никакви изключения, господин Риензи — каза тя твърдо. — Не мога да го изразя по-ясно. Съжалявам.

Не изглеждаше да съжалява и Кейн не беше особено изненадан.

— Разбирам — каза той. — Благодаря все пак.

Излезе навън в ранната слънчева утрин. Центърът вече жужеше от дейност. Кейн намери една пейка близко до сградата на архива, седна и заразглежда картата на Капстоун, дадена му от Голуей. Изгаряше от нетърпение да излезе отвъд стената и да хване подземната железница, но първо трябваше да прекара няколко часа в проучвания за своята „книга“ и търсене на различните длъжностни лица. Губене на време, разбира се, но щеше да изглежда странно, ако не започнеше търсенето от върха преди да слезе на дъното на обществото. Ако някой го следеше, просто трябваше да го направи — а сигурно го следяха.

Срещите се оказаха почти смущаващо лесни. Всички с изключение на най-заетите длъжностни лица, изглежда, бяха готови да наручат плановете си, за да приемат посетителя от Земята. Беше забавно, в известен смисъл, да има такова влияние над враговете си, но Кейн знаеше достатъчно добре, че това е нож с две остриета. Твърде много внимание и публичност можеха да са опасни.

Записа на лента почти четири часа спомени от времето на войната от седем длъжностни лица. Следобедът беше преполовил и той не можеше да си позволи да губи повече време в Центъра. Намирането на съпротивителното движение щеше да отнеме дни, а той не разполагаше с много време. Извика такси и се отправи към сивата стена.

Таксито го остави до северната врата на стената, онази, през която бяха влезли предишния ден.

— Искам да изляза — каза той на един от дежурните там.

— Да, сър — каза отривисто младият мъж от охраната. — Върнете се в таксито си и ще отворя портала.

Кейн поклати глава.

— Ще вървя пеша.

Стражът примигна от изненада.

— Хм... това не се препоръчва, господине.

— Защо?

— Обикновените хора често не са дружелюбни. Може да имате неприятности.

Кейн отхвърли явното предупреждение.

— О, няма проблем. Отворете.

— Да, сър. — Стражът все още изглеждаше несигурен, но отиде до един малък контролен пулт и решетката се плъзна и отвори проход около един метър. Кейн кимна в знак на благодарност и излезе.

Вървеше бавно, наострил всичките си сетива, за да улови всичко около себе си. Градът не приличаше на никой друг, който беше посещавал, най-малкото на повърхността. Но отдолу бяха същите горчиви вкусове, които Рикрил беше оставил на Земята. Прашните дву- и триетажни сгради приличаха на кутийки и едва ли бяха функционални; имаха още по-малко украса от теранските си двойници. „Архитектурата“ на победените — Кейн беше чувал да я наричат така; беше ясно, че Плинри е пострадал значително повече от Земята от войната. Хората, които се търбраха по улиците, бяха в малко по-добра форма. Бяха лошо облечени и израженията им варираха от примирени до просто безразлични. Повечето изглеждаха на средна възраст или по-стари — очевидно малко идунайн достигаше до тази страна на стената. Все пак все някъде трябваше да има млади мъже и жени и Кейн се чудеше къде ли се крият.

Частичен отговор намери след две пресечки. На една странична улица имаше заведение, което приличаше на кафене на открito, и оттам долитаха разговори и смях. Любопитен, Кейн тръгна натам.

Изглежда, беше бар. Кейн за момент спря и го огледа. Двадесетина малки маси бяха наредени под открито небе близко до тротоара; други петдесетина се намираха малко по-назад под покрива на едноетажна сграда, чиято предна стена беше избита. Около една четвърт от масите бяха заети от по-възрастни мъже, които пиеха сами или по двама, или от групи младежи.

Под навеса имаше тезгях с формата на подкова, зад който стоеше мъж на средна възраст и наблюдаваше тийнейджърите. Кейн се поколеба, после влезе, като се опитваше да не обръща внимание на насочените към него очи.

— Добър ден, приятел — каза барманът. — Какво ще къркаш?

— Бира. Или някакво бренди — каза Кейн.

Мъжът кимна и извади бутилка изпод бара.

— Не съм те виждал насам — каза небрежно той, докато наливаше питието в една нащърбена чаша. — Нов ли си?

— Току-що пристигам — отговори Кейн и внимателно отпи. Бирата имаше странен вкус и той се зачуди от какво ли я правят. — Казвам се Риензи.

— Аз съм Джон, господин Риензи — представи се барманът. — Откъде си?

— От Земята.

Очите на Джон се разшириха и той, изглежда, се постресна.

— Разбирам — каза след малко. Тонът му неочеквано бе станал безразличен. — Посещаване на бедните.

Кейн оставил обидата без внимание и поклати глава.

— Пиша книга за войната от гледна точка на външните светове. Мислех, че тук ще мога да намеря някои стари войници или космонавти, с които да поговоря.

Барманът помълча, после каза:

— Все още се намират. Но се съмнявам, че това, което ще кажат, ще отговаря на онова в книгите на колитата.

— Колитата ли?

Джон се изчерви.

— Жargon за хората от правителството — промърмори той. — Съкратено от „колаборационист“.

— Значи техните взгледи няма да са много хвалебствени, така ли?

— Едва ли може да ги обвинява човек. — Той изведнъж мълкна, сякаш се изплаши, че е казал прекалено много, взе един парцал и енергично започна да бърше тезгая.

Кейн оставил мълчанието ненарушено още няколко секунди, после заговори.

— Аз съм много дребен правителствен служител, но *наистина* имам достъп до един сенатор на ТДИ. Ако на Плинри има проблеми, може да се направи нещо.

— С нищо не можеш да помогнеш, освен ако нямаш поне един милион в джоба. — Джон въздъхна и остави парцала. — Виж, рикрилите направо ни съсилаха. Проклетата им техника за сухопътен огън унищожи три четвърти от населението и направи седем осми от земята ни необитаема. По-голямата част от промишлеността ни беше разрушена, ужасно много от земеделската земя също. Един милион души умряха от глад и от студ през първата зима... — Той пое тежко дъх. — Няма да те отегчавам с подробности. Нещата се подобряват, но все още нямаме достатъчно работни места. Защо иначе *те* ще са тук по това време на деня? — Той посочи с палец към тийнейджърите.

Кейн отпи от бирата си и заоглежда младежите. Видя разочарованието в лицата им, уязвимата горчивина в купчините празни и полуправни бутилки пред тях.

— Разбирам какво имаш предвид — каза той. — Но съм сигурен, че може да се направи нещо, за да им се помогне. Ще представя това на вниманието на сенатор Ориол веднага щом се върна. Междувременно би могъл да кажеш на хората, че искам да поговоря както за проблемите на Плинри, така и за войната.

Джон стисна устни. Кейн буквално можеше да прочете мислите му: „Не му пuka за нищо освен за шибаната му книга!“

— Е, ако търсиш честно мнение, можеш да опиташ с Деймън Лейт. Ей го там. — Барманът посочи покрай ухото на Кейн.

Кейн се обърна и видя един прошарен мъж с буйна брада. Седеше самичък на една маса на открито. Беше среден на ръст и набит. Кейн прецени, че е към шестдесетте.

— Благодаря — каза той. — В кои части е служил?

— Беше блекколар — изсумтя Джон.

— Наистина ли! — възклика Кейн, без да се опитва да скрие интереса си. Оставил две марки на бара, взе си чашата и тръгна към масата на стария човек.

Лейт съзерцаваше чашата си и не вдигна глава, когато Кейн се доближи; всъщност не вдигна глава, докато Кейн не се прокашля.

— Господин Лейт? — попита той предпазливо. — Казвам се Алън Риензи. Мога ли да поговоря с вас?

Лейт вдигна рамене и махна с ръка към един от столовете.

— Защо не? Нямам какво друго да правя. Не се познаваме, нали?

Кейн седна срещу него. Почувства сблъсъка на опита с подхранваната вяра. Лейт нямаше нищо общо с жизнените енергични блекколари — винаги си ги беше представлял такива. Твърде късно разбра, че е забравил какво могат да направят тридесет и пет години без идунайн на един мъж.

— Не. Току-що пристигам. Аз съм от Земята.

— Коли, а? Как върви там, у дома?

Кейн беше очаквал негативна реакция, подобна на тази на бармана, и отсъствието на такава малко го изненада.

— Добре. Вие от Земята ли сте?

— Да. Роден и израсъл в Одензее, Дания. Живях там, докато през 2420 не се присъединих към блекколарите. Не съм се връщал от години... войната, знаеш. Аз съм блекколар, казаха ли ти? — Той разтвори яката на избелялата си риза и посочи черното поло отдолу. — Това е истинска защитна жилетка... каквите носехме всички през войната. — Свали ръка на масата, въздъхна, воднистите му очи бяха втренчени назад във времето. — Да, хубаво време беше — промърмори той. — Но всичко свърши. Всичко.

Кейн кимна мълчаливо. Чувстваше се толкова неловко, сякаш беше нарушил нечий сън. Каквото и да бе имал някога Лейт, рикрилите и отминалите години му го бяха отнели и бяха оставили само една безполезна ревалина. Кейн понечи да стане и да си тръгне, но очите на Лейт внезапно се фокусираха върху него.

— Та какво искаш да ме питаш, как беше...?

— Риензи — каза Кейн. — Търся някой от старите бойци на Плинри да поговорим за книгата, която пиша. Знаете ли къде мога да намеря някой от тях?

— О, разбира се. Ние блекколарите се събираме и непрекъснато говорим. За войната — добави той замислено и завъртя пръстена, който носеше на средния пръст на дясната си ръка.

Кейн вече беше забелязал пръстена. Направен от массивно сребро, той беше оформен като глава на някакво влечуго. Зад главата като кръст се издигаше прилепово крило, извито плавно над кокалчето на Лейт. За очи влечугото имаше два яркочервени скъпоценни камъка.

— Харесва ли ти? — попита Лейт и повдигна ръката си, за да може Кейн да види пръстена по-добре. Ръката му изглеждаше силна въпреки сбръчканата кожа.

— Да, наистина ми харесва. Никога не съм виждал такъв пръстен.

— Нищо чудно — съгласи се Лейт. — Драконите карно бяха нашият символ. Бързи малки дяволи; също и добри ловци. Само блекколарите имаха право да носят драконови глави. — Той изсумтя. — Сега вече никой не ги носи. Колитата не обичат да ги виждат, а рикрилите ги мразят. Но аз си нося моя. — Той изведнъж се втренчи внимателно в Кейн. — Чак от Земята, а? Трябва да е важна тази книга.

— Е... за мен е важна.

Лейт кимна, сякаш това бе напълно основателно.

— Е, ще се радвам да ти помогна, момче... Риензи. Но... паметта ми не е така добра, както беше. — Той нежно докосна червените очи на дракона. — Бях комскиер — командир на отряд. Да. Комскиер Лейт, командир на единадесет блекколари... най-добрият боен отряд в галактиката. — Той поклати глава и въздъхна. — Сега съм само аз.

— Хората ви мъртви ли са? — попита Кейн.

Лейт кимна, поглади пръстена още веднъж и пак вдигна поглед.

— Но това е минало. Какво мога да направя за теб... о, ти искаше да говорим за другите блекколари. Не е много трудно... Всъщност един идва. Хей, Скайлър! Я ела за малко.

Кейн се обърна и видя един висок широкоплещест мъж да крачи по тротоара към тях. Той, изглежда, се поколеба, когато видя, че Лейт не е самичък, но стисна леко устни, доближи се до масата и каза:

— Здравей, Лейт. — Гласът му беше твърд и спокоен, с едва загатнат намек за хумор. — Кой е този приятел?

— Човек от Земята... казва се Риензи. Запознай се с Рейф Скайлър, момче... добър мой приятел.

Кейн кимна.

— Приятно ми е.

— От Земята, а? — Скайлър хладно изучаваше Кейн. — Не си ли малко извън средата си от тази страна на стената?

Кейн вдигна рамене.

— Търся хора, с които да поговоря за войната.

— Ъх-хъ. — Скайлър бавно се обърна към Лейт. — Какво ще кажеш да се съберем в хижата вдругиден, Лейт? Време е да излезем от този зайчарник за малко.

— Разбира се, защо не? Нямам друга работа. — Той внезапно удари с ръка по масата. — Слушай! За Риензи ще е голям шанс да говори с всички за книгата си. Какво ще кажеш, Риензи? Искаш ли да прекараш няколко дни в хижата с нас?

— Лейт! — възклика Скайлър ужасен. — Той не може да дойде!

— Защо? — озъби се Лейт.

— Той е външен. И е коли.

Кейн вдигна дясната си ръка пред лицето на Скайлър и почука по пръстена си.

— Аз съм комскуер, забрави ли? Червените очи го потвърждават. Щом аз казвам, че може, значи може.

— Но... — Скайлър прекара ръка през оредялата си коса. — О, по дяволите, добре. Ако иска, да дойде. Но на другите няма да им хареса.

Двамата блекколари се обърнаха към Кейн.

— Е? — попита Скай.

Кейн преценяваше бързо. Очевидно умственото увреждане, което беше засегнало Лейт, не беше всеобщо... Скайлър изглеждаше само малко по-млад от Лейт, но умът му изглеждаше незасегнат. Блекколарите бяха естествен обединителен център за съпротивителното движение и имаше голяма вероятност някои от онези, които щяха да дойдат в хижата, да имат подходящи връзки. Не можеше да си позволи да изпусне тази възможност.

— Ако няма да представлява голяма трудност — внимателно отвърна той, — много бих желал да дойда. Това много ще ми помогне за книгата ми.

— Заповядай тогава — каза Лейт и погледна Скайлър. — Знаех, че ще иска да дойде. — После каза на Кейн: — Хижата е на изток от Капстоун, в планината Грийнхарт. Имаш ли кола?

— Вероятно мога да взема.

— Няма значение — намеси се Скайлър. — Някой от нас ще те докара. Бъди на източния портал на Центъра в шест и половина сутринта вдругиден.

— Чудесно. Много благодаря за... — почна Кейн и мъкна, защото една патрулна кола излезе иззад ъгъла и спря пред бара. Трима мъже слязоха от нея и се насочиха към тях.

Бягай! Изградените в Съпротивата рефлекси на Кейн закрещяха. С върховно усилие на волята той се стегна, докато импулсът премина. Префект Голуей лично предвождаше групата от сигурността — и веднага видя Кейн и тръгна към него. Хората му останаха на тротоара.

— О, префектът на сигурността посещава питомците си! — Тонът на Лейт беше безгрижен, но в него имаше острота, която Кейн не беше чул досега. Лейт очевидно не харесваше Голуей и също така очевидно му беше безразлично дали той го знае, или не.

Голуей кимна на двамата блекколари и каза:

— Добър ден, комскуер Лейт, добър ден, боец Скайлър. — Скайлър кимна, без да каже нищо. Голуей погледна Кейн. — Господин Риензи, много се разтревожих, като разбрах, че сте напуснали Центъра самичък. Изглежда, съм пропуснал да ви кажа, че тази част на града може да е опасна.

— О, така ли? — Кейн се направи на изненадан. — Съжалявам, не исках да ви създавам неприятности. Просто търсех хора, с които да поговоря за книгата си. И можете ли да си представите? Бях поканен да говоря с цяла група блекколари.

Очите на Скайлър блеснаха с нещо като възмущение и Кейн разбра, че не се е издигнал в очите му. Но имаше вероятност Голуей да научи за поканата и Кейн предпочете да му каже доброволно преди да го попитат. По този въпрос не можеше да си позволи дори намек за интрига около себе си.

— Не съм сигурен, че е разумно — бавно каза Голуей. — Но по този въпрос можем да поговорим по-късно. Ако сте свършили тук, мога да ви откарам до Центъра; ако ли не, ще оставя моите хора да ви съпроводят.

— Готов съм да тръгвам. — Кейн стана и кимна на седналите блекколари. — Беше ми приятно да се запозная с вас. Ще се видим.

— Довиждане засега — каза Лейт и махна с ръка. Скайлър гледаше в масата и не каза нищо.

— Не мисля, че трябва да отидете с тях — каза Голуей на Кейн, когато колата на сигурността се отправи обратно към сивата стена.

— Защо? Това е просто среща на стари бойци — бойни другари, които се събират да си спомнят за миналото.

— Това не са обикновени войници обаче. Това са блекколари. Кейн вдигна рамене.

— Това е било преди трийсет години. Сигурно вече не са опасни. Иначе отдавна бихте ги затворили, нали?

Голуей се намръщи. Кейн разбра, че е отишъл твърде далече, и малко омекна.

— Вижте, вече проиграх шанса си да използвам архивите тук. Това може да е последната ми възможност да постигна нещо при това пътуване. Нищо няма да ми стане... наистина.

Голуей гледаше пред себе си и мълчеше. След това кимна рязко.

— Добре. Във всеки случай нямам никакво право да ви спирам.

Кейн се облегна назад, потисна усмивката си и каза скромно:

— Благодаря ви, префект.

На бюрото на Голуей имаше десетина доклада — мълчаливо свидетелство, че работата му изостава. Той се облегна в стола си и нетърпеливо запремята в ръце писалката си, загледан в и през папката със заповеди. Къде, по дяволите, беше Рагузин с рапорта?

На вратата се почука.

— Влез — извика Голуей.

Вратата се отвори и младият офицер от сигурността влезе. Носеше касета и няколко листа.

— Донесох материалите, които искахте, префект.

Голуей кимна.

— Дай ми ги.

Рагузин сложи касетата и половината от листата на бюрото и седна срещу Голуей.

— Доколкото можем да кажем, засега всичко изглежда нормално. Предложението за избирането на блекколарите е на Скайлър, не на Лейт, макар че идеята да поканят Риензи е негова. Не е имало възможност за споразумение между двамата.

— Освен ако не са знаели, че Риензи е тук, и не са планирали всичко.

— Изглежда малко вероятно — възрази Рагузин.

— Вярно — призна Голуей и се замисли за момент. — А какво ще кажеш за сигнали, дадени с ръка? Някаква възможност Лейт да е дал знак на Скайлър?

— Хм... — Рагузин се намръщи. — Не зная.

— Да видим. — Голуей взе касетата и я пъхна в интеркома. Рагузин беше маркирал частта, започваща с влизането на Риензи в бара. Голуей я пусна два пъти; гледаше внимателно. — Ха! — изръмжа той. — Виждаш ли? Лявата ръка на Лейт е под масата, докато Скайлър се изкачва! Камерата не може да я хване, но се обзагам, че Скайлър може да я види.

Рагузин вдигна рамене.

— С цялото ми уважение, сър, но мисля, че отдавате прекалено голямо значение на това. Откакто войната свърши, блекколарите се събират два или три пъти годишно в тази порутена хижа. Наблюдаваме ги от петнадесет години, без да ги уловим в нещо. Какво ви тревожи толкова точно сега?

Голуей поклати глава. Не можеше да обясни предчувствията си на помощника си повече, отколкото можеше да обясни защо Альн Риензи му се вижда подозрителен.

— Факт е, че те нарушават стила си — каза той. — Никога досега не са канили външни хора в хижата; със сигурност не и човек от правителството.

— Извинете ме, префект, но това не е съвсем вярно. Спомняте ли си как преди шест години Скайлър и двама други се опитаха да привлекат безработни младежи, които се интересуваха от бойни изкуства? Тогава двадесетима от най-добрите ни студенти се събраха в хижата.

— О, да! Бях забравил. — Голуей се намръщи. — Доколкото си спомням, малко след това групата се разпадна поради липса на интерес, нали?

— Така че не е без прецедент — каза Рагузин. — Освен това именно Лейт покани Риензи. Кой може да каже какво замисля?

— Лейт. Да. — Голуей отново запремята в ръце писалката. — Всъщност какво знаем за него?

Рагузин прелисти листата.

— Взех досието му. Роден в Одензее, Дания, на Земята, на 27 юли 2403 година. Обучението му като блекколар е започнало...

— Не такива работи — прекъсна го Голуей. — Всичко това ни го каза лично Лейт. Искам да зная какво *nue* сме научили за него.

— Хм... всъщност малко. Всички военни досиета на блекколарите са унищожени на Земята. Лейт дойде от гората, когато беше обявена амнистията, и ни каза кой е. Всички го направиха. Може да са съвсем други хора всъщност. Никога не сме видели някой от тях да се бие.

— Видяхме — каза разсеяно Голуей. — Преди десет години, когато шестима здравеняци се нахвърлиха върху Мордикай.

— Ако наистина смятате това меле за бой — каза Рагузин и вдигна рамене. — Според мен дори уменията на един блекколар се влошават без подходяща тренировка.

— Хм. — Голуей удари леко с писалката по дланта си. — Искам това свърталище да се следи внимателно. Имаме ли заложени достатъчно бръмбари?

Рагузин кимна.

— Пришли сме миниатюрни бръмбари към цялото горно облекло на Риензи. Бръмбарите във вилата също функционират, разбира се.

— Добре. Някаква вест за моето искане за куриер, който да провери идентичността на Риензи?

— Не, сър — каза Рагузин извинително. — Рикрилите го отхвърлиха. Не дават никакво обяснение, но останах с впечатлението, че според тях това ще е загуба на време. — Той вдигна рамене. — Не мога да кажа, че ги обвинявам. Личната карта на Риензи е проверена и те смятат, че е защитена срещу фалшифициране.

— Зная — изръмжа Голуей. — Но все пак нещо ме тревожи.

— Смятате, че може да е рикрилски шпионин?

Голуей изсумтя. Ако имаше нещо, което наистина да мразеше в рикрилската окупация, това беше практиката на извънземните да поддържат свои шпиони в покорените територии. Като префект Голуей искаше да знае къде да върши работата си както трябва и не искаше да си разпилява кадрите без нужда. Но в този случай...

— Съмнявам се Риензи да е от техните. Ако трябваше той да ни шпионира, щяха да го назначат като нов правителствен служител тук; ако трябваше да работи между обикновените хора, щяха да го приземят някъде тайно. Не, тревожи ме неговата история, че си е

забравил акредитивните документи. Това и неговата личност изобщо.
— Голуей погледна намръщено касетата в интеркома. — По дяволите
— каза накрая и хвърли писалката на бюрото, — засега не можем да
направим нищо освен да чакаме. — Погледна часовника си. — Можеш
да се прибираш. И нареди някой да наблюдава източния портал
вдругиден... искам да знам кого е изпратил Скайлър да вземе Риензи. И
остави тези досиета тук.

— Слушам, сър. — Рагузин оставил топчето листа на ъгъла на
бюрото и се изправи. — Лека нощ.

Голуей изчака помощникът му да си отиде преди да вземе
купчината досиета. Адски малко информация... и никоя не струваше
пукната пара. Искаше му се, и не за първи път, да можеше да ръководи
сигурността преди тридесет години, когато блекколарите накрая се
бяха отказали от партизанска си война срещу амнистията. Тогава
щеше да настоява за пълен разпит. Сега не можеше да направи това без
доказателство, че те нарушават тържествената си клетва.

Голуей тупна досиетата на бюрото си, отмести ги настрани, взе
един рапорт и почна да го чете.

4.

Когато Кейн мина през източния портал, Центърът току-що беше започнал да се разбужда. Беше шест и двадесет сутринта и той се изненада, като видя, че неправителствената част на Капстоун е станала и работи. Мъже в износени гащеризони разнасяха кутии със закуски по улиците — сенките им бяха удължени от среброто на слънцето, показващо се над планините на изток. Други мъже и жени отваряха малките си магазинчета, миеха витрините, поливаха тротоарите и нагласяваха сенниците и изложената стока.

На петдесет метра от стената бе спрял самотен автомобил — очукан пикап с реклама на месарски магазин отстрани и отзад. На шофьорската врата, със скръстени на гърдите ръце, се беше облегнал дребен жилав човек с тъмна кожа и коса и голям нос. Кейн тръгна към него малко нерешително.

— Ти ли си Риензи? — попита грубо човекът и впери очи в лицето на Кейн. Кейн кимна и той продължи: — Аз съм Мордикай. Изпраща ме Скайлър. Качвай се.

Кейн се подчини и се изненада, като видя, че зад двойната седалка са струпани одеяла и туристически принадлежности.

— Добре си екипиран — подхвърли той, когато Мордикай подкара колата по улицата.

— Фургонът е общ. Купихме го от магазина, където работя — каза Мордикай. — Повечето други идват пеша или с велосипеди, така че карам всички принадлежности.

— В самата хижа няма ли принадлежности?

— Не е имало от години. — Той погледна над Кейн. — Виж, Риензи, не зная какво си мисли Лейт, че те е поканил. Ние го уважаваме, така че ще се опитам да съм учтив с теб. Но не съм длъжен да те харесвам... и наистина не те харесвам. Така че стига си дрънкал.

Кейн прегълътна тежко. Едва прикритият гняв в този глас... Дали повечето блекколари щяха да изпитват такива чувства към него? Погледна крадешком сбръчкания мъж, вперил поглед напред. На

дясната буза на блекколара имаше тънък белег, който досега не беше забелязал. По лицето му нямаше и следа от хумор или бръчки от смях.

Кейн въздъхна, облегна се назад и се приготви за дълго, неприятно пътуване.

Хижа „Хамнър“ се намираше на западния склон на планинската верига Грийнхарт, североизточно от Капстоун. Някога престижна ловна хижа, тя беше любимо място за уединение на богатите и влиятелни граждани на Плинри — те дори бяха прокарали метро, което свързваше Капстоун с град Ню Караби оттатък планините.

Войната беше променила всичко това. Ню Караби сега беше просто плитка падина в почернялата земя, метрото не се използваше и беше занемарено, а хижата беше изоставена... през по-голямата част от времето.

— Идваме тук два до четири пъти годишно от 2440 година — обясни на Кейн едно енергично старче, Франк Додс, докато минаваха през гората, която заобикаляше вилата. Додс беше определен за гид на Кейн малко след като той беше пристигнал с Мордикай и го въвеждаше в историята, както и в географията. Кейн беше благодарен за смяната на бавачката си — макар че Додс не го беше посрещнал с отворени обятия, поне беше мъничко дружелюбен.

— Изненадан съм, че собствениците не са я поправили след войната — каза той на блекколара и потрепери от студения планински въздух. — Може да стане много хубава.

— Доколкото си спомням, собствениците живееха в Ню Караби — отвърна сухо Додс.

— О! — Кейн се почувства глупаво.

Додс го погледна и каза:

— Тези дрехи май не са подходящи за тукашния климат.

— Добре съм.

— Е, Скайлър докара допълнително облекло за теб в случай, че нямаш нищо подходящо. Трябва да отидеш да се преоблечеш.

— Много мило от негова страна. Ще отида. — Някакво движение сред дърветата отляво привлече вниманието на Кейн. — Кой е там?

— Ловна група вероятно — каза Додс и погледна. — Да отидем да видим.

Минаха двадесетина метра през шубраците и излязоха на малка просека, където ги чакаха трима мъжа.

— Чух ви да идвate — каза единият, дългурест мъж с чисто бяла коса. Кейн забеляза, че под якетата и тримата носят черни пола като на Лейт; и всички носеха пръстени с драконова глава с метални очи. „Да бе, много храбро да носят тия пръстени, когато няма кой да ги види“ — помисли цинично Кейн.

Додс ги запозна.

— Альн Риензи, това е Доус Хокинг; онзи там е Кели О’Хара, а този е Чарлз Куон.

— Приятно mi e да се запозная с вас — каза Кейн. С големите си ръце и широки рамене О’Хара и Куон приличаха на бивши борци. Очите на Куон бяха леко дръпнати.

Хокинг кимна с хладна учтивост и каза:

— Чух за теб. Пишеш книга за войната.

— Точно така.

— Може би Риензи би желал да види как ловуваме — предложи Додс.

Хокинг вдигна рамене.

— Просто се погрижи да не пречи. — Блекколарът бръкна в една торбичка, прикачена на колана му, извади един големичък сребърен предмет и попита: — Някога да си виждал такова нещо, момче?

Кейн пристъпи напред любопитно. Хокинг държеше метална звезда около петнадесет сантиметра в диаметър. Беше потъмняла на места, но върховете ѝ бяха остри като игли.

— Нарича се звезда за хвърляне или *шурикен* — обясни Хокинг.
— Използва се... ето така. Виж онази скуирк ей там.

Кейн погледна в указаната посока и видя едно сиво плоскоопашато същество с големината на малка маймуна да скача върху един изсъхнал дънер. Хокинг хвана звездата в центъра и сви ръка към гърдите си. Остана в тази поза за секунда, след това се наведе напред, замахна и хвърли звездата. Рефлексите на скуирка обаче бяха достатъчно бързи, животното скочи на съседното дърво и звездата прелетя покрай него. С обидено писукане скуиркът се изкатери по дървото и се скри.

— По дяволите! — промърмори Хокинг, взе си звездата и се върна при групата. — Не винаги успявам. — Той вдигна рамене. — Но ще закова някой след още един-два пъти. Ако искаш, можеш да дойдеш да гледаш.

— Не, благодаря. — Кейн отново потрепери и не само от студ. Всички тези хора си играеха на воинци и си спомняха за отдавна отминалите славни времена. — Трябва да облека нещо по-топло.

— Да, не бива да хванеш пневмония или нещо по-лошо... колитата ще ни го удържат от пенсиите — сухо каза О'Хара.

— Хайде да отидем при Скайлър, Риензи — каза Додс. — Вие, момчета, по-добре побързайте — ще ни трябва месо преди един, ако изобщо ще обядваме.

— Нямай грижа за това — изръмжа Хокинг.

Неканени сълзи бликнаха от очите на Кейн, когато двамата с Додс тръгнаха към хижата. Той не погледна назад.

Тримата ловци не проговориха, докато не чуха как вратата на хижата се хлопна зад Додс и Кейн. Тогава Хокинг прибра сребърната звезда в торбичката на колана си и каза:

— Изглежда малко обезсърчен, нали?

— Може да е нарочно, разбира се — обади се Куон.

— Много добре го изигра според мен — каза О'Хара.

Хокинг вдигна рамене.

— Ще разберем следобед. Хайде да не говорим повече за това, нали Додс го отведе.

Тримата мълкнаха и се заслушаха. Сред цвърченето и жуженето в листата над тях Хокинг чу слаб шум от нокти на скуирк по кората на едно дърво. Погледна и видя съществото, когато то предпазливо се премести.

Хокинг посегна към пояса си — но не към торбичката със сребърни звезди. Вместо това пръстите му заровиха в една по-малка торбичка, скрита зад първата, и извадиха друга звезда. Тя също имаше осем върха, но с това приликата свършваше. Тази звезда беше два пъти по-малка, по-тежка, по-остра и черна. Вперил очи в скуирка, Хокинг се усмихна на наивността на Кейн, като си представи как мисли, че блекколарите използват за лов демонстрационен шурикен.

Звездата изфуча и се заби в тялото на скуирка още преди животното да може да реагира. Скуиркът падна между клоните и тежко тупна на земята. С едно плавно движение О'Хара също извади звезда и я запрати нагоре. Втори скуирк, застигнат по средата на скока си, падна наблизо.

— Фукня! — измърмори Хокинг и отиде да си вземе звездата и скуирка. О'Хара се усмихна и отиде да вземе своя.

— Аз ще ги занеса — предложи Куон. — По-добре е да са поне четири — днес хижата е пълна.

— Имаш ги — увери го Хокинг, направи знак на О'Хара и двамата навлязоха в гората.

Кейн наистина се изненада, че обедът беше готов малко след един. Храната беше добра — печеният скуирк му напомняше много на твърда скарида, — но той обърна само привидно внимание на месото. Истинското му внимание беше насочено към групата мъже, насядали около голямата дървена маса.

Присъстваха тридесет и един блекколари и всичките гордо носеха черно поло и пръстени с драконова глава. Само един освен Лейт имаше пръстен с червени очи, които бяха белег за комскуер: Трефър Доно, съсухреният старец на председателското място. Лейт, който седеше до Кейн, представи Доно като доайен или старши на блекколарите на Плинри. Дали титлата имаше някаква реална власт, Кейн не знаеше; но това вече беше почти без значение. Като гледаше лицата около себе си и слушаше разговорите, той разбираше, че тук няма никаква помощ за него. Блекколарите мразеха рикрилите и тяхното господство, в това той беше сигурен. Но беше достатъчно ясен и фактът, че всички са се примирили с това. Кейн със закъснение разбра, че не би трябвало да очаква нищо повече — рикрилите едва ли биха оставили блекколарите живи, ако не беше така. Но въпреки всичко това беше потресаващо разочарование.

Блекколарите, дори старите, очевидно не бяха от хората, които се бавят с храненето, и скоро чиниите бяха празни. Трефър Доно се изправи несръчно — подпираше се на патерица. Почука с ножа си по чинията си, докато разговорите не спряха, и вдигна чаша.

— Блекколари бойци, отново се събрахме — каза той малко завалено. — Нека посветим времето си тук на онези наши другари, които си отидоха преди нас, и дадем тържествено обещание тяхната жертва да не е напразна.

Всички вдигнаха чашите си и пиха. Кейн, съзнаващ ролята си на коли, не се докосна до своята. Лейт го бутна с лакът и каза:

— Виното е добро. Лично Тарди Спадафора го прави. Няма ли да го опиташ?

Кейн поклати глава.

— Съжалявам. Не трябваше да идвам... аз не съм един от вас. — Той погледна през масата към Мордикай. — Чух да казваш, че ще се върнеш в Капстоун довечера. Мога ли да пътувам с теб?

Мордикай впери очи в него.

— Ами... може.

Лейт го дръпна за ръкава.

— Виж, не си тръгвай днес. Ще изпуснеш състезанието с шурикен и нунчаку и...

— Съжалявам. — Кейн се изправи, изведнъж отвратен от целия този фарс. — Извинете ме, моля.

В стаята, определена му от Скайлър, Кейн започна да си събира дрехите и другите неща, които беше донесъл. Внезапно главата му се замая и той седна на пода. Няколко секунди се опитва да се пребори със замайването, но силите му изтичаха от него като пот. Когато разбра какво става, беше твърде късно да вика.

Заспа преди главата му да тупне на пода.

5.

Плуваше в тъмна мъгла, пронизвана от експлозии светлина. Нямаше никаква представа къде е, но му липсваше будността да се учуудва на това. Имаше впечатлението, че нещо го е събудило, но не знаеше какво. Беше нещо като... а, ето го пак: глас.

— Кой си ти? — каза гласът с настойчив тон, на който беше невъзможно да се съпротивлява.

„Альн Кейн“, бързо отговори умът му, доволен че си е спомнил това така добре. Но езикът му имаше други идеи.

— Альн... Альн Риензи.

— Кой си ти? — попита отново гласът.

— Альн Риензи — повтори езикът му. Кейн наблюдаваше това представление с интерес, както би наблюдавал всяко друго магическо представление.

— За кого работиш?

Хитър въпрос. Формално Кейн беше свободен агент, несвързан с хората, чиито имена не можеше да си спомни. Докато разсъждаваше върху това, езикът му даде свой отговор.

— За сенатор Ориол от ТДИ.

Това започваше да става досадно и Кейн реши да се върне към спането.

— Събуди се! — заповяда гласът. Изпълнен с възмущение, Кейн се подчини.

Разпитът продължи дълго.

— Е? — попита Трефър Доно.

Свободният човек Вейл изключи микрофонната връзка към съседната стая и каза:

— Той определено не е Альн Риензи... поне за това съм сигурен. Малко се колебае преди да даде отговорите си. Предполагам, че останалата част от историята му също е измислена, което предполага или пълна обработка, или някаква психологическа тренировка.

Доно кимна и огледа мълчаливата група блекколари.

— Някакви коментари?

— Дали да не увеличим дозата верифин? — предложи Кели О'Хара.

Вейл поклати глава.

— Няма да помогне. Вече сме на максимално ниво. Още малко и той просто ще започне да заспива по-бързо.

— Отпечатъците от пръстите му съответстват на тези от личната ми карта — обади се друг блекколар. — Ако е шпионин на колитата, защо поне не са го изпратили с истинското му име? Ние не можем да отлетим до Земята и да проверим, нали?

— Добър въпрос — съгласи се Доно. — От друга страна, ако е агент за някакво нелегално движение със специална задача, как е дошъл тук? Трябвало е да мине през службата за сигурност на Земята и тази на Голуей; а Голуей не е глупав.

— Да го попитаме — наруши тишината гласът на Лейт.

— По този начин няма да стигнем доникъде.

Доно стисна устни.

— Прав си. Вейл Хевън, доведи го.

Имаше страхотно главоболие и краката не го държаха. Двамата блекколари, които го бяха събудили, го довлякоха в стаята, където чакаха старите мъже. Това не беше голяма изненада — той вече знаеше, че е дрогиран, — но не беше очаквал да участват толкова много блекколари. Четиринаесет — почти половината от всичките — се бяха натъпкали в тясната стая, включително Доно, Скайлър, Мордикай и Лейт. Защо беше включен и Лейт, не можеше да си отговори.

— Седни — каза Доно и Кейн усети, че избутват зад него един стол. Отпусна се с благодарност, а пазачите му се отдръпнаха и застанаха до вратата — единственият изход на стаята.

— Да започнем с името ти — каза Доно. — Знаем, че не си Альн Риензи. Знаем също, че си минал някаква специална психологическа тренировка. Не зная дали тази подготовка ще опази тайните ти при физически изтезания, но ако е необходимо, ще разберем.

Студени тръпки преминаха по гърба на Кейн. Той огледа стаята и се зачуди какво ще се случи, ако се втурне към вратата. Само двама

възрастни мъже я охраняваха, а неговата бойна подготовка беше значително по-прясна от тяхната. Но още беше твърде слаб от дрогата, която му бяха дали. Освен това тези мъже бяха теоретически на негова страна... а и в гласа на Доно имаше нещо, което не беше чул на обяд.

— Добре —бавно каза той. — Но искам да ми обещаете, че ще го пазите в тайна. Животът ми е в опасност.

Някой промърмори:

— А нашите не са, така ли?

— Исках само да кажа...

— Много добре разбираме каква е опасността — каза Доно. —

Зад теб има антибръмбар.

Кейн обърна глава. В един ъгъл стоеше тумбесто устройство като онези, които толкова често беше виждал на тайните сбирки на Съпротивата на Земята. Той се стегна и се обърна към Доно.

— Добре. Казвам се Альн Кейн. Член съм на Съпротивата на Земята... и се нуждая от вашата помощ.

Никакви възбудени приказки; само тук-там замислени кимания. Лицето на Доно остана безизразно.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не зная. Надявах се да намеря тук генерал Аврил Лепковски... един от нашите лидери, генерал Морис Кратохвил, трябваше да ми даде препоръчително писмо за него. Може ли Голуей да лъже за неговата смърт?

Доно поклати глава.

— Съжалявам. Лепковски изгоря със своя щаб под Ню Каради. Носиш ли това писмо?

— За нещастие нещата тръгнаха зле. — Кейн описа нападението на скривалището на Съпротивата и бягството си на Плинри. — Без необходимите документи не мога да вляза в архива на Плинри. Надявах се нелегалното движение тук да ми помогне.

— Хм. — Доно се замисли. — Прави ми впечатление, че внимателно избягваш да кажеш *защо* искаш да влезеш в архива. Какво толкова важно има там?

Кейн поглеждаше дълбоко дъх. Кулминациията на години подготовка, през които несигурното положение за свободата на Земята... беше му казвано достатъчно често колко важна е тайната. Но сега нямаше никакъв избор, освен да им каже.

— Там някъде — каза той и кимна към небето — е скрито голямо богатство. Пет звездни кораба клас „Нова“. Заредени с гориво, въоръжени и готови за полет.

Отново не последва никакъв шепот; но този път тишината се дължеше на смайване. Доно се окопити пръв.

— Шегуваш се — каза. Гласът му бе странно напрегнат.

Кейн тръсна глава.

— Съгласен съм, че звучи невъзможно. Ето как е станало. В първите години на войната ТДИ е произвеждала голям брой бойни кораби. В началото на 2424 на някой от върховното командване му дошла блестящата идея да скрие няколко напълно въоръжени бойни кораба в една от системите близко до фронта. Планът бил да се пуснат рикрилите да минат бързо — те без друго са щели да го направят — и след това ние да изскочим с тази нападателна сила точно по средата на техните снабдителни курсове.

— Не би помогнало много — прекъсна го някой.

— Нищо не би помогнало — контрира Додс, който седеше до Лейт.

— Е, това никога няма да узнаем със сигурност — каза Кейн. — Петте кораба били доставени по разписанието от специални минимални екипажи, които ги скрили и се върнали на Земята. Конвойт, който извозвал редовните екипажи, се натъкнал на рикрилска засада и бил напълно унищожен, макар да сме сигурни, че рикрилите така и не са разбрали какво са направили. Във всеки случай поради невероятно строгата тайна около проекта рапортът за инцидента не стигнал до точните хора, докато не станало твърде късно. Рикрилите били преминали и било почти невъзможно да се прекарат екипажи през фронта. Всички архиви на Земята били унищожени преди победата на рикрилите и всички, които знаели къде са скрити корабите, вече са мъртви, така че шепата офицери, които знаели за проекта, загубили надежда... допреди около седем години.

— И на Плинри има дубликат на архивите? — попита Скайлър.

Кейн кимна.

— Генерал Кратохвил открил един бивш контраадмирал, който се намирал на Плинри. Местоположението на корабите е скрито в обикновен, не военен документ в архивите. Той е със специален код, наложен върху думите на документа.

— Продължавай — подкани го Доно.

— Не. Останалата част трябва да остане секретна.

— Разбирам. — Доно се почеса по брадата. — Какви бяха плановете ти, след като получиш информацията?

— Първоначалният ми план беше да се върна на Земята все още като Альн Риензи. Предполагаше се Съпротивата да вербува всички стари космонавти, които могат да се намерят, да откраднат кораби и да се опитат да стигнат до скритите кораби „Нова“ преди рикрилите да разберат какво правят. Сега... — той вдигна неловко рамене — не съм сигурен какво ще правя.

— Като каза за Альн Риензи — смени темата Доно, — как успя да се маскираш като него?

— О, той наистина съществува... помощник на сенатор на ТДИ, син на семейство с връзки с правителството... всичко това е вярно. Очевидно доста си приличаме, за да мога да мина за него. Съпротивата го отвлече и промени личната му карта и компютърните банки да съответстват на отпечатъците от моите пръсти и картина на ретината.

— Това е невъзможно.

Спокойният тон на Хокинг не предизвика никакво възражение. Кейн все пак опита.

— Не зная как е било направено, но...

— Виж, Кейн, не можеш да бърникаш под пластмасовата покривка на една лична карта на коли. Видях твоята, а съм опитвал с други. А колкото до незабелязано влизане в компютър с лични карти, това е още по-голяма глупост.

— Е, очевидно е било направено. — Кейн усети, че го обзema гняв, и си наложи да го потисне. — Ако е невъзможно, нямаше да съм тук. Щяха да ме пипнат още на космодрума в Нова Женева.

— Успокойте се — намеси се Доно. — Вейл, Хевън... отведете Кейн в другата стая. Трябва ни време да обсъдим въпроса — обясни той на Кейн. — След малко ще ти съобщим решението си.

Кейн се изправи — мускулите му бяха странно напрегнати — и не каза нищо. Само кимна и излезе.

Няколко секунди стаята беше тиха, тъй като събранието блекколари мислеха над думите на Кейн. Поглаждайки нежно пръстена си с драконовата глава, Лейт ги оглеждаше — опитващ се да прецени мислите им. Умът му се луташе сред безброй възможности.

Пръв заговори Доно.

— Някакви коментари?

— Аз мисля — започна бавно Скайлър, — че на първо място стои въпросът с акредитивните писма на Кейн. Хокинг, ти преувеличи ли твоя случай?

— Не. Вероятно е възможно да се влезе в компютър на колита за лични карти, но не и без някой да разбере.

— Преди той да е напуснал планетата?

— Несъмнено. Най-вероятното обяснение е, че рикрилите са разбили лидерите на Съпротивата и са пуснали Кейн да замине, като са се надявали да ги отведе при корабите.

— Но ако са го разкрили, защо Голуей не го е пуснал в сградата на архивите? — възрази О'Хара. — Колитата би трябвало да му дадат онова, което иска.

Додс, който седеше до Лейт, се намести на стола си и каза:

— Има една друга възможност. Съпротивата може да е изиграла много сложен номер с Кейн. Възможно е той да е клонинг на Риензи.

Доно присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Няколко години след войната стана възможно да се предположи кои от колитата има вероятност да запазят позицията си и властта. Семейството на Риензи е изглеждало като вероятно. Единственото, което е необходимо, е било да се получи малко парче кожа от новороденото бебе Риензи, да му се направи клонинг и полученото бебе да се отгледа под надзора на Съпротивата. Клонингът би имал същите пръстови отпечатъци и картина на ретината, а малката разлика във възрастта ще е незабележима.

— Къде е била службата за сигурност, когато е взето парчето кожа?

— Сигурно е била небрежна — каза Лейт.

— Може би — промърмори Доно. — Някой да знае дали техниката за клониране е била толкова развита в края на войната? Додс?

— Чувах, че много се работи върху нея — каза Додс. — Зная, че накрая се справиха с проблема на нестабилността, но дали методът е бил готов за прилагане, не зная. Бих казал, че вероятността за това е голяма.

— Нека оставим това засега — обади се един едър черен мъж, казваше се Джеймс Новак. — Дори ако рикрилите са зад цялата тази работа, ние сме една крачка пред тях. Това, което искам да зная, е дали пет кораба „Нова“ наистина си заслужават да ги търсим.

— Добър въпрос — съгласи се О’Хара. — В края на краищата рикрилският флот има поне двеста подобни кораби плюс цял куп по-малки.

— Вярно, но всичките се бият с крайселите — каза Хокинг. — Според мен в ТДИ са останали само кораби клас „Корсар“.

— Ние сме далеч зад тяхната ударна вълна — каза Куон. — Може да са минали тридесет години, но пак можем да ударим доставките им.

— А крайселите? — Доно гледаше замислено. — Какво знаем за тях?

Последва кратка тишина.

— ТДИ изпрати делегация за разговори с тях през войната — каза най-после Лейт. — Генерал Лепковски беше натоварен с това преди да поеме командването тук. Брат ми беше на неговия кораб. — Каза го с пълна увереност; само Додс знаеше, че не е вярно, но Лейт можеше да му вярва, че няма да го издаде.

— Какви са те? — попита Новак.

— Ниски тантурести същества... като огромни топки коса с крака, така ги описа Пол. Топлокръвни, дишат кислород... останалото съм забравил. Във всеки случай Лепковски трябваше да ги убеди да влязат във войната на наша страна.

— Очевидно се е провалил — сухо каза О’Хара.

— Да, но не защото те не са видели опасността. Просто още не били готови за война и мислели, че ще е по-добре да построят собствената си защита, докато рикрилите са заети с нас.

— Полезни същества, няма що.

Лейт вдигна рамене.

— Не можем да ги виним. Дори сега, след четиридесет години развитие, те едва издържат сами срещу рикрилите, ако може да се

вярва на новините.

— Ако нещата там наистина са в равновесие, пет кораба „Нова“ са сила, на която трябва се гледа сериозно — каза Куон.

— Съгласен съм — каза Доно. — И обратно, ако решим, че крайселите не могат да ни помогнат директно, можем да изтеглим корабите в орбита около Земята, да речем, да взривим толкова рикрилски хардуер, колкото е възможно, и да се опитаме да предизвикаме въстание. Дори само опитът да излезем от изолацията, в която държат нашите светове, ще е от полза.

— Не забравяйте обаче, че ще ни преследват от първия ден — предупреди Челси Дженсън и прокара пръсти през сиво-жълтата си коса. — Така че никакви масирани нападения: пет кораба „Нова“ заедно оставят дира, дълга шест парсека.

— Това не е проблем — каза Скайлър, — освен ако не си пристрастен към големите космически битки. Дори ако се промъкват един по един, си заслужава да ги имаме.

Дискусията постепенно свършваше.

— Други мнения? — попита Доно. — Няма? Добре тогава, кой е за?

Лейт знаеше, че технически гласуването е ненужно. Ако той и Доно, двамата комскуери, се съгласяха за определени действия, другите бяха длъжни да се подчинят на заповедите им. Въпреки това с удовлетворение видя, че вотът е единодушен. Беше доволен, но не и изненадан. Всички от дълго време очакваха нещо такова.

Доно кимна на Вейл и Хевън и те отидоха в съседната стая и доведоха Кейн. Лейт внимателно наблюдаваше лицето на младежа. По него личеше само леко напрежение. Доно изчака Кейн да седне и заговори:

— Обсъдихме нещата, Кейн, и решихме да ти помогнем с каквото можем.

— Чудесно. Много ви благодаря. — Кейн се наведе напред в стола си. — Ако просто можете да ме свържете с нелегалното движение тук, аз ще...

— Задръж! — Доно протегна сбръканата си ръка. — На Плинри няма нелегално движение. Само ние сме.

Кейн зяпна.

— Няма нелегално движение? Но това е невъзможно! Искам да кажа, вашите хора са недоволни, особено младежта. Не мразят ли достатъчно рикрилите, за да се съпротивляват?

— Вероятно. Но съпротивителни движения се създават около естествени горещи точки. Ако такива точки не възникват, населението е спокойно. — Доно огледа присъстващите. — Страхувам се, че тук се случва точно това. Нашите усилия да водим курс по бойни изкуства също бяха малко закъснели и нищо не излезе от тях.

— Разбирам. — Гласът на Кейн беше хладно учтив. — Мога ли да попитам как тогава възнамерявате да mi помогнете?

— Мислех, че ще ни помолиш да поискаме от колитата да ни разрешат да проучим старите военни архиви. По закон това ни е разрешено.

Кейн поклати глава и каза остро:

— Няма да стане. Голуей знае, че сме заедно днес. Ще се досети, че искате това заради мен, и ще се чуди защо. И в мига, в който у него възникне подозрение — край на всичко.

Доно се почеса по ухото.

— Добре... и аз не бях сигурен, че ще мине. Но не се тревожи — имаме няколко дни да измислим нещо. Виж, защо не се върнете с Мордикай в Капстоун още сега, вместо да чакате? Багажът ти е готов, така че можеш да тръгнеш веднага. Ние ще разискваме тук още ден-два. Чакай да видя... защо не планирате да се срещнете със Скайлър в бара след три дни? Да кажем в два и половина?

Кейн се подвоуми, после вдигна рамене и решително кимна.

— Добре. — Изправи се и огледа стаята. На Лейт му се стори, че в усмивката му преобладава съжаление. — Каквото и да се случи, оценявам помощта ви.

Мордикай се надигна от мястото си, Кейн му кимна и двамата излязоха.

— Мисля, че отнеме илюзиите на бедното момче завинаги — промърмори О'Хара.

— Ще го преживее — отвърна мрачно Доно. — Ако рикрилите го следят, ще трябва да ударим, докато те не очакват. Преместваме се довечера. Пълна бойна готовност; променен план делта.

Лейт се поизправи, стегна мускулите си и после ги отпусна. Останалите реагираха по подобен начин — с поразителни резултати.

Годините сякаш изчезнаха от лицата им; очите им бяха втренчени в Доно в очакване. Лейт неочаквано си представи дива котка в мига преди да скочи.

— Вейл, отиваш незабавно в Капстоун — бързаш като вестоносеща Пол Ревиър. — Гласът на Доно плющеше като камшик; той вече не беше грохнал старец, а комскуер, който дава заповеди. — О’Хара, ти ще ръководиш подмамващите действия; Скайлър, ти си освободител; Куон, Хевън и Новак, вие ще ръководите нападението. Аз поемам атаката. Лейт, ти отиваш в Центъра с Кейн. Някакви въпроси? Започваме след... той погледна часовника си — четири часа, точно в двадесет и пет нула нула. Съберете групите си и тръгвайте.

Додс стоеше до прозореца на стаята си. Лейт тихо влезе и затвори вратата.

— Очаквах те — каза Додс, без да се обръща.

— Не съм изненадан. Вероятно знаеш какво се каня да те помоля.

Додс погледна бръмчащия антибръмбар и после се обърна към Лейт.

— Все пак би могъл да го обясниш, ако искаш.

Лейт обясни и попита:

— Е?

Додс се усмихна криво.

— Ако откажа, кого ще избереш? Разбира се, че ще отида.

— Добре. Постарай се да се въздържиш, докато не престане цялата стрелба. Ще те разположа в небойна позиция с Хевън... съгледвач или нещо подобно. Можеш ли да караш „Корсар“?

— Да. Но преди да излетя трябва да знам системата.

— Не се тревожи за това — успокои го Лейт и нежно погали пръстена си с драконова глава. — Ще я имаш.

6.

Кейн затвори вратата и хвърли сака си на леглото. Целият му гняв, разочарование и — да, допусна го — презрение се бяха стопили на връщане в Капстоун. Мордикай не беше по-словоохотлив от сутринта и дори да беше по-дружелюбен, това беше почти незабележимо. Може би беше заради скритите микрофони, но Кейн се съмняваше. Дребосъкът просто не го харесваше и Кейн не можеше да го вини. Прибързаното тържествено обещание на Доно за сътрудничество, макар и неефикасно, все пак щеше да вкара блекколарите в беда, ако Голуей научеше за него. Не ако, по дяволите! *Когато*.

Кейн въздъхна, отиде до леглото и започна да разопакова сака си. Навън се смрачаваше. Нямаше какво да прави днес освен да се опита да мисли върху някакъв нов подход. Вероятно загуба на...

Внезапно погледна дрехите, които беше хвърлил на леглото.

Таблетките му ги нямаше.

— По дяволите! — промърмори той и затърси в гънките и ръкавите. Нямаше ги. Как беше забравил? После си спомни: нали блекколарите бяха опаковали сака му. Прегълътна поредната ругатня, вдигна телефонната слушалка и поиска указателя.

Оказа се, че Мордикай е един от тридесетте процента неправителствени граждани, които имат частни телефони. Отговори на шестото позвъняване.

— Да? — каза той. Лицето му беше безизразно. — Какво има, Риензи?

Кейн обясни проблема, като от непонятна деликатност не спомена чия е вината.

— Не мога да намеря телефон за хижата. Знаеш ли някакъв начин да се свържа с тях?

— Да... С кола или пеша — каза Мордикай. — Чакай ме на източния портал след тридесет минути. Ще те откарам.

— Не, няма нужда — побърза да каже Кейн. — Виж, вероятно мога да си ги доставя някъде в града...

— Няма проблем. Не искам да се охарчваш. Източният портал, след тридесет минути. — Екранът изгасна.

Кейн се намръщи, облече се и излезе.

Пътуването в планините беше тиха агония. Мордикай всъщност никога не беше използвал думата „глупав“, но Кейн знаеше, че си я мисли. Изпита облекчение, когато най-накрая стигнаха до хижата.

През пердетата се процеждаше светлина и когато стигнаха до вратата, Кейн чу силни, възбудени гласове. Явно алкохолът се лееше на воля тази вечер.

Мордикай посегна към дръжката на вратата, обрна се към Кейн и вдигна пръст пред устните си. Кейн се намръщи и кимна. Мордикай отвори и влязоха.

Стаята беше празна.

Кейн погледна Мордикай и преглътна въпроса си. Блекколарът кимна към дългата маса, на която бяха обядвали. Кейн мълчаливо отиде до нея, погледна отгоре, след това клекна и надзърна отдолу. Там бяха поставени пет касетофона и гърмяха с всичка сила.

Изправи се. Мордикай му кимна мълчаливо от вратата и Кейн отиде при него. Когато блекколарът го поведе през лабиринта затъмнени зали към стълбите, гласовете затихнаха. Двамата заслизаха под земята — поне петдесет метра, прецени Кейн — и стигнаха до слабо осветен коридор. В дъното имаше двойна врата, осветена от две малки крушки.

— Добре дошъл пак — неочеквано каза един глас зад тях. Кейн моментално се завъртя, зае стойка карате и се взря в мрака.

Гласът се засмя.

— Добри рефлекси. — Една висока, облечена в черно фигура се пълзяла безшумно от една тъмна ниша в слабата светлина. Скайлър вдигна неотразяващите очила с облечената си в ръкавица ръка, усмихна се на Кейн и после погледна Мордикай.

Дребният мъж кимна към двойната врата и каза:

— Да влезем, Кейн.

Влязоха в широка, добре осветена стая... и Кейн спря смаян.

Стаята беше пълна с блекколари.

Нямаше грешка — имаше най-малко сто мъже, може би дори повече, всичките облечени в плътно прилепнали черни дрехи като на Скайлър. Повечето проверяваха съоръженията си или носеха кашони към дъното на стаята, където чакаха две големи монорелсови вагона; останалите бяха в последната фаза на обличане. Кейн още ги гледаше невярващо, когато чу друг глас.

— Съжалявам, но трябваше да ти изиграем номера с лекарствата, за да те върнем тук тайно. Колитата имат уши навсякъде.

Кейн се обърна и видя, че Мордикай е изчезнал. Почти не позна новодошлия, макар че той беше без шлем и очила.

— Лейт? — попита невярващо.

Лейт се усмихна.

— Така ми казват.

Кейн почти не можеше да повярва в промяната у Лейт. Брадата му беше добре подстригана и тя, и косата му бяха боядисани в тъмнокафяво. Още по-поразителна обаче беше изписаната на лицето му решителност. За първи път Кейн видя под сбръчканата кожа духа на блекколар и по гърба му премина неволна тръпка.

— Променили сте се — успя да каже той. — Подмладили сте се с поне петнайсет години.

Лейт пак се усмихна; очите му не се откъсваха от лицето на Кейн.

— По-голямата част от тези години беше повърхностна. Идурайнът в малки дози прави чудеса с мускулите и костите.

— Значи сте взимали идурайн? Надявах се да го правите, но имах някои съмнения...

— Заради моята грохналост?

Кейн кимна и каза:

— Добър номер. — Огледа стаята. — Значи всичко това е номер?

Не мога да повярвам, че сте успели да изльжете всички толкова дълго.

— Тридесет години. — Лейт се огледа с усмивка, после продължи делово: — Ела да се пригответи. Намерихме бронекостюм, който ще ти стане.

И поведе Кейн към редица заключени шкафчета.

— Къде сме? — попита Кейн, когато минаха покрай един жужащ антибръмбар — един от петте или шестте, които видя в стаята.

— В старата спирка на метрото под „Хамнър“ — отговори Лейт.
— Не се използва от края на войната. Започнахме да пренасяме тук съоръженията си преди пет години, след като колитата престанаха да следят всеки наш ход. Бръзката с Капстоун е все още добра и имаме собствено захранване на тези два вагона.

Спряха пред едно отворено шкафче и по нареддане на Лейт Кейн започна да се съблича.

— Надявам се тези неща наистина да са така добри, както ги хвалят — каза той и погледна несигурно бронекостюма на Лейт.

— Добри са — увери го Лейт, когато Кейн почна да облича бельото си, което беше като гащеризон. — Това спира повечето неексплозивни пистолетни куршуми, включително и някои, които ще те отхвърлят цял метър назад само с удара си. Втвърдява се при такъв вид удар, между другото, и го разнася. Един директен удар от противоброневи лазерен лъч ще премине, но обикновените оръжия за жива сила просто ще свалят горния слой.

— Значи *вторите* изстрели преминават?

— Средно на стрелец се пада само по един — спокойно каза Лейт.

Кейн преглътна.

— О!

— Разбери, че това не е броня от средновековието — продължи Лейт. — При ръкопашен бой всичко зависи от теб. Ударите и ритниците са твърде бавни, та бронята да се втвърди.

Страхотно!

— Благодаря за предупреждението.

Лейт очевидно усети нещо в тона му и каза малко язвително:

— Трябва да се смяташ за щастливец, че можахме да ти намерим това снаряжение. Много момчета, които ще влязат в боя довечера, няма да имат нищо освен обикновени черни дрехи.

— Защо?

— Защото повечето от момчетата са просто това: момчета. Привлякохме ги в курсовете по бойни изкуства преди няколко години... всъщност под носа на Голуей. Оттогава тренират с нас.

В гласа на стария блекколар имаше нещо, което накара Кейн да спре да закопчава гащеризона.

— Много е гадно, нали? — попита той. — Не мисля, че бих го приел.

— Мнозина от нас също — отвърна Лейт. — Точно затова партизанска война продължава толкова дълго. Момчетата няма да се откажат да се бият.

— Докато вие знаете кога да спрете.

За секунда Кейн помисли, че е преминал някаква фина граница. Но гневът само трепна по лицето на Лейт, без да остане там.

— Не сме спрели. Просто сменихме тактиката. Онези от нас, които можаха. — Той въздъхна, а може би изпръхтя. — Нека ти разкажа една история.

— Преди седемстотин години в старата Япония на Земята имало един самурай, Кира, който надхитрил един враг да посрани сам себе си — почна Лейт. — Врагът, Асано, се самоубил — обичайна реакция в такъв случай в тази култура. Четиридесет и седемте самураи бойци на Асано трябвало да последват неговия пример, но вместо това те напуснали обществото. Изгубили жените си, семействата и приятелите си и всички ги презирали. Естествено Кира решил, че те са безопасни. И тогава, една зимна сутрин, всичките четиридесет и седем неочеквано се появили в двореца на Кира. Победили охраната, хванали Кира и го убили. И едва тогава изпълнили своя дълг и се самоубили.

Той замълча. Кейн не знаеше какво да каже и се съсредоточи върху обличането. С изключение на странния материал костюмът беше със стандартна военна кройка със защиты в предмишниците и на прасците калъфи за ножове и квадратни джобове на всяко бедро и под токата на колана. Всичките бяха празни — факт, който той намери за малко странен.

— Как го чувстваш? — попита Лейт.

Кейн направи няколко крачки и опита серия от карате удари и ритници. Гъвкавата броня беше невероятно еластична.

— Чудесно — докладва той.

— Добре. Вземи ръкавиците, бойните очила, качулката и дрехите, с които дойде, и да тръгваме.

— Ами оръжие?

— Ти нямаш оръжие — каза Лейт и прекъсна всякакви възможни възражения с вдигане на ръка. — Зная, зная, ти си трениран боец и

можеш да си служиш с всякакво оръжие. Но за нас си опасен аматьор, който ще нанесе повече вреда на себе си, отколкото на врага.

Кейн изпита неочекван гняв.

— Виж, Лейт...

— Не, *ти* виж. — Лейт отскочи назад и измъкна две тридесетсантиметрови пръчки, свързани в единия край с десет сантиметра черна пластмасова верига. Стисна едната пръчка и завъртя другата около главата и тялото си в смущаваща схема, като от време на време изплющяваше с пръчките така, че едната изсвистяваше навън и обратно в едва видимо неясно петно. Кейн прегълътна — никога не беше виждал нунчаку, размахвано с такова смъртоносно умение.

— Добре, съгласих се... за близкия бой. Но за далечен бой ще се нуждаеме от пушки, а аз съм първокласен стрелец.

Лейт събра пръчките, прибра ги в калъфката и викна:

— Дженсен! Дай ми цел!

Един русокос мъж кимна, откъсна парче от кашона, който току-що беше отворил, огледа се и го хвърли във въздуха.

Кейн видя с крайчета на окото си само едно мигновено движение — но чу острото тупване, когато парчето подскочи във въздуха като опърен прилеп. Дженсън отиде, взе го и го подхвърли на Лейт.

— Ние рядко използваме пушки — тихо каза комскиерът, извади смъртоносната черна звезда от парчето кашон и я прибра в торбичката на едното си бедро. — Те много лесно се проследяват.

— Добре, убеди ме — каза Кейн.

— Остава само още едно нещо, което искам да ти кажа. — Лейт се втренчи в Кейн. — Все още не знам дали наистина си този, за когото се представяш, или си шпионин, изпратен да ни предаде... но ако го направиш, кълна се, че никой няма да може да ми попречи да те убия. Ясен ли съм?

Кейн издържа погледа му.

— Да. И няма да ви предам.

Лейт го огледа още една секунда, после кимна рязко и каза:

— Добре. Да тръгваме.

7.

Последните облаци се бяха разнесли и когато излязоха от вилата, звездите светеха с блясък, който Кейн никога не беше виждал на Земята. Той обаче почти не ги забеляза — в ума му имаше по-важни неща.

Пикапът беше претъпкан. Освен Лейт и Кейн тук бяха Мордикай, Доус Хокинг и един съсухрен стар блекколар, когото Лейт представи като Тарди Спадафора. Последният, който шофираше, беше с Мордикай при по-раншното му пътуване в града. Когато наблизиха Центъра, той зави и спря до сивата стена. Когато тръгна отново, двамата с Кейн бяха самички.

След минути спряха на двадесет метра от ярко осветения източен портал. Кейн стисна зъби, взе тежкото куфарче, което беше между него и Спадафора, и слезе. Мъчеше се да изглежда безгрижен, докато вървеше към светлините. Палтото и панталоните му скриваха целите му гъвкави доспехи с изключение на обувките — които изглеждаха доста странен модел, за да останат незабелязани. Мина сякаш цяла вечност, докато стигне до двамата външни стражи. Подаде личната си карта и изчака още една вечност стражът да я прегледа и да му направи знак да мине. И след секунди беше в Центъра.

През ненатоварените часове обикновено имаше таксита, така че нямаше проблем с транспорта. Като следващие указанията му, след няколко минути таксито стигна до една глуха улица. Сградите от двете ѝ страни бяха тъмни — очевидно повечето живущи изключваха осветлението през нощта. Кейн се спотай в сянката на най-близката сграда и зачака.

— Някакъв проблем? — промърмори глас от тъмнината и Кейн едва не си изкълчи врата, като се извъртя. Лейт клечеше само на метър; зад него Мордикай и Хокинг тъкмо се изправяха.

— Не... никакъв — отговори Кейн. — Оставил горните си дрехи под седалката.

— Чудесно. Дай ми това — каза Лейт и посочи куфарчето. — Повикай такси, моля те.

Кейн му подаде куфарчето и включи телефона си. Учуди се защо просто не му бяха казали да задържи таксито, с което бе пристигнал. Очевидно Лейт не искаше да остави следа тази нощ. Скоро видяха приближаващи се светлини.

— Няма ли да вземем куфарчето? — прошепна той.

Блекколарът поклати глава.

— То е за групата на Скайлър — техните шурикени, ножове и други съоръжения. Не можем да ги пренесем през стената — отгоре и от вътрешната страна има индукционно поле, което задейства алармата.

Кейн изненадано погледна внушителната сива бариера.

— Преминали сте над стената? Мислех, че има вградени сензори, които не позволяват това.

— Има — съгласи се Лейт. — Но стената е построена от принудително наета работна ръка... и ние бяхме между работниците. Някои места са направени така, че да останат по-рано от останалите. Оттогава се люпят заедно със сензорите.

— Защо рикрилите не са ги поправили?

Лейт вдигна рамене.

— Защо да ги поправят? Прилича на случайно оставяне, а и останалите сензори ще засекат всяка стълба или крадец. Но ако знаеш къде да вървиш, можеш да прехвърлиш стената, без алармата да се задейства.

Таксито пристигна и четиримата се качиха.

— Накъде? — попита Кейн, сложил ръка върху картата.

— На сто метра покрай сградата на архивите — каза Лейт. — Искам да огледам.

Кейн докосна картата и таксито потегли по позната улица.

Въздухът в клуб „Апекс“ беше насытен с влажен пушек от пръчки хаста, смесен с миризмата на евтина бира и чипс. Седнал сам на една маса близко до ниската сцена, Сам Дърбин огледа помещението и се опита да прецени настроението на близо двестате тийнейджъри, натъпкани в клуба. Гневни — реши той. Слухът за нова

правителствена схема за създаване на работни места беше опроверган преди по-малко от час и загубата на тази макар и слаба надежда действаше лошо на предимно безработните млади посетители. Осветителят беше усетил настроението и светлинните схеми клоняха силно към червено — светлината им беше нервна, дори дразнеща. Когато тълпата беше такава, следваше стандартната схема: много бира, тъй като младежите щяха да се опитат да се напият; много музика, за да танцуват, та да преодолеят разочарованието си; и накрая вцепенени и без пукната пара щяха да се потърят към къщи. Можеше да има и сбивания, но по-далеч от това никога не се стигаше. Високи продажби и минимален риск — малко видове бизнес толкова близко до омразната стена можеха да имат такъв успех. Нищо чудно, че ръководството поощряваше гневните тълпи.

Тази вечер обаче щеше да е различно.

На сцената групата дръпна първата струна — оствър дисонанс, който показва на Дърбин, че музикантите също са усетили настроението на тълпата. Дърбин отпи от бирата си и погледна крадешком часовника си. Четири песни, може би пет — и щеше да стане време.

Дори в полунощ няколко от прозорците на сградата на архивите светеха. Притиснат до стената от другата страна на улицата, Кейн гледаше четириетажната постройка и се чудеше колко души има в нея. Това не беше регистрирано навремето, но коментарът на Лейт по време на пътуването с таксито, че това място се охранява от друга аларма с индукционно поле, означаваше, че те ще влязат практически невъоръжени. Трима от блекколарите държаха нунчаку, а Хокинг и прашка и торбичка камъни. Това беше то. Един боец с лазер можеше да покоси и четиридесета. Кейн се потеше под гъвкавите доспехи и се чудеше дали все още има време да се откажат от операцията.

Тримата блекколари спряха да си шепнат и Лейт посочи на Кейн задния ъгъл на сградата на архивите.

— Това изглежда най-доброто място — встрави от пътя и никакви светлини. Ще пресечем един по един... ти си трети. До стената ще почувствуваш изтръпване, но не му обръщай внимание.

Без да чака потвърждение, Лейт погледна в двете посоки на улицата и тръгна. Хокинг беше следващият; и след това беше ред на Кейн. Той затича с всичка сила, като се стараеше да пази тишина, но изглежда, му трябваше два пъти повече време, отколкото на другите. Стигна до ъгъла и видя Лейт вече на два метра нагоре по стената — хващащ се за тухлите с помощта на пластмасови куки. Когато дойде и Мордикай, Лейт вече внимателно пробваше прозореца на втория етаж.

Очевидно беше затворен — Лейт го оставил и бавно се придвижи до следващия прозорец. Там имаше късмет и за няколко секунди го отвори. Изчезна вътре и почти веднага се появи и даде на другите сигнал с ръка. Като потупа Кейн по рамото, Хокинг се притисна до тухлите и събра ръце на столче. Кейн стъпи с единия крак, отгласна се от земята с другия и се хвана за стената, докато Хокинг се премести нагоре. Изтръпването беше най-силно точно до сградата и ръцете на Кейн бяха малко вдървени, но все пак стигна до перваза. Лейт го хвана за ръката и му помогна да се прехвърли през прозореца. Кейн бързо се изправи и се обърна да помогне на следващия. Две ръце — на Мордикай — вече хващаха перваза; Кейн подаде глава навън и видя, че Хокинг буквално се катери по дребния Мордикай. След миг стигна прозореца и влезе без чужда помощ. Мордикай го последва и затвори.

Лейт беше в другия край на стаята и слушаше на вратата. Когато Кейн и другите отидоха при него, той я открехна. Нахлу приглушена светлина. Лейт погледна в двете посоки и след това отвори вратата достатъчно, за да се промъкне навън. Другите го последваха в мъждиво осветения коридор.

— Един етаж по-нагоре, нали? — прошепна Лейт.

— Да — каза Кейн. — Стълбата е насам.

Стигнаха до стълбата, без да видят никого. Лейт тихо отвори вратата, погледна и я затвори също толкова тихо.

— Има ли стражи? — прошепна Кейн.

— Един рик — отговори шепнешком Лейт и извади нунчакуто си.

Сърцето на Кейн прескочи един удар. Какво правеше тук един извънземен по това време на нощта?

— Късничко е за разходки — тихо каза Мордикай. Не изглеждаше особено притеснен.

— Няма страшно — отговори Лейт. — Не е въоръжен повече от обикновено и си приказва доста приятелски с един от нощната стража.

— Мислиш ли, че подозират нещо? — попита Хокинг. — Или е обикновена проверка?

— Бих казал последното.

— Не трябва ли да направим нещо? — намеси се нервно Кейн. *Невъоръжен повече от обикновено* означаваше, че извънземният носи къса сабя с широко острие и смъртоносен ръчен лазер. — Какво ще стане, ако влезе тук?

— Успокой се — каза Хокинг. — Няма да си направи труда да проверява стълбищата. Просто трябва да изчакаме, докато си отиде. Имаме достатъчно време.

— Освен ако не предпочиташ нападението — предложи кратко Лейт.

Кейн потрепери. От мисълта да се бие дори с невъоръжен рик изтръпна. И се ядоса на Лейт, че омаловажава съвсем реалната опасност.

Двигателят на асансьора започна да вие. Лейт изчака звукът да спре и отново надзърна през вратата.

За разлика от първия етаж, тук се отваряха само две врати. Онази отляво беше стъклена и през нея струеше ярка светлина. Лейт я посочи и вдигна въпросително вежди.

— Компютърът с главния архив — прошепна Кейн. — Магнитните ленти на архива се пазят от другата страна на залата, ако планът е верен.

Лейт кимна, спогледа се с Хокинг и двамата тръгнаха към залата. Лейт внимателно погледна през остьклена врата, а Хокинг коленичи и провери бравата на вратата отсреща. Миг по-късно се върнаха и Хокинг каза:

— Вратата е заключена.

— Моята също — каза Лейт. — Вътре работят четирима оператори.

— Право фронтално? — промърмори Мордикай.

Лейт поклати глава.

— Доста далеч са. Стаята обаче е висока два етажа и има пасаж със сервисни отвори в двата края. Виж сам.

Мордикай отиде до вратата и погледна. После се върна, посочи назад и четиримата отново се оттеглиха към стълбището.

— Няма проблем — каза Мордикай и без повече думи тръгна нагоре по стълбите.

— Къде отива? — попита Кейн.

— Да изчисти компютърната зала — каза Лейт.

— Самичък?

Лейт го погледна търпеливо.

— Кейн, Мордикай е най-добрият боец в ръкопашен бой, когото съм виждал... може би най-добрият, който изобщо е съществувал. Няма да има никакъв проблем.

— Време е да тръгваме — промърмори Хокинг.

Лейт кимна и — след като провери залата — тръгна към компютърната зала. Надзърна предпазливо през стъклото, после направи знак на Кейн да погледне.

Стаята наистина беше голяма. По-голямата ѝ част бе заета от компютър предвоенна човешка конструкция. Покрай стените имаше различни периферни устройства; чуваше се бръмченето на охлаждащите вентилатори. До корпуса на компютъра беше контролната станция, около която се бяха струпали четиримата оператори, за които беше споменал Лейт. Почти директно над тях безшумно пълзеше Мордикай.

Сърцето на Кейн заби като лудо; той облиза пресъхналите си устни, но нямаше никакъв ефект. Независимо колко добър можеше да е бил някога Мордикай, шансът му беше малък. Достатъчно беше един от четиримата да вдигне глава и с него беше свършено. И дори ако ги изненадаше, щяха да са четирима срещу един. Кейн наблюдаваше безпомощен как Мордикай стигна над контролната станция — и в този момент асансьорът се отвори.

Кейн се обрна — прозвуча остро свистене — и успя само за миг да зърне изненаданото изражение на стражата, който се строполи и блокира вратата на асансьора. С пригответна прашка за втори изстрел Хокинг се промърна натам и издърпа падналото тяло. Когато асансьорът се затвори, Кейн пак погледна в компютърната зала — чудеше се дали шумът е разтревожил операторите. Онова, което видя, го накара да зяпне.

И четиримата бяха в безсъзнание — или проснати на пода, или паднали над пултовете си. Мордикай с връзка ключове в ръка идваше към вратата.

Отвори я точно когато Хокинг довлече изгубилия съзнание пазач. Без коментар Мордикай подаде на Лейт ключовете и помогна на Хокинг да извлече товара си в компютърната зала.

— Кейн! — извика го Лейт. — Ела си вземи лентите.

Вдървен, Кейн пресече залата. Четирима повалени мъже... а Мордикай дори не беше извадил нунчакуто.

Примигвайки срещу светлината, Кейн се вгледа в няколкото редици лавици, високи до тавана. Имаше стотици контейнери с ленти.

— Бива си го този архив — изсумтя Лейт.

— Тук е всичко за този сектор, откакто съществува ТДИ — каза Кейн и заразглежда табелките.

След минути бяха готови и тръгнаха по коридора. Когато стигнаха до асансьора, Кейн погледна крадешком Лейт. Изражението на стария блекколар — онова, което успя да види под бойната качулка и защитните очила — не беше на човек, който си е изпълнил задачата. Кейн потрепери, но не го попита нищо. Каквото и да планираше Лейт, щеше да го научи много скоро.

Куфарчето беше точно там, където Лейт беше казал, че ще го остави. Приведен в относителната тъмнина, Скайлър бързо го изпразваше, като следеше с едно око улицата. Слабото бръмчене на приближаваща се кола вероятно беше доказателство, че Браун и Питман са успели. Точно когато Скайлър затвори куфарчето, колата се показва на ъгъла, продължи по улицата, след това направи обратен завой и спря. Секунди по-късно тръгна отново — със Скайлър в нея.

— Някакъв проблем? — попита блекколарът, докато вадеше ножове, звезди за хвърляне и една късовълнова радиостанция.

Уди Питман, който шофираше, поклати глава.

— Никакъв. Браун го отключи за половин минута.

Скайлър кимна. Не беше много въодушевен от това да вземат двама нови за нападение в крепостта на колитата... но щом трябваше да се направи, Питман и Стиф Браун бяха най-добрите за тази работа. Особено Питман: двадесет и две години тайно бойно

обучение, той притежаваше бързината на младостта и беше започнал да развива пресметливост, което го правеше добър боец. Браун, три години по-млад, притежаваше същите качества, макар недостатъчно развити. За стотен път Скайлър искаше да бяха имали малко блекколар дрога, когато планетата беше завладяна. Без нея никой от младите бойци на Плинри не можеше да придобие свръхбързите рефлекси на блекколар. Все пак... Скайлър изучаваше лицето на Питман с крайчеца на окото си. Бдителен, решителен, и мъничко страх — знак за предпазливост. Блекколар или не, един ден момчето щеше да стане добър боец.

Повечето от светлините в прозорците на отдела за планетарна сигурност бяха на първия етаж: нощната смяна на тези пазители на рикрилските интереси. Най-опасното място в целия град за един блекколар, но той поне можеше да използва ножовете си за хвърляне и други оръжия. При непрекъснатото влизане и излизане през всички часове на денонощието на въоръжени хора от сигурността алармата с индукционно поле беше непрактична. Задачата на Лейт беше потенциално малко по-рискова и Скайлър за момент се зачуди как ли се справя неговият приятел.

Питман спря колата срещу сградата на сигурността и двамата със Скайлър слязоха. Браун пое волана и продължи по улицата. Питман изчезна в сянката на входа, за да заеме поста си на охранител. Скайлър опира ножовете в калъфите на предмишниците и колана си и пресече улицата.

Предната стена предвидливо беше направена с много прозорци. Скайлър застана отстрани и надникна вътре. Широко остьклено фойе водеше в по-голямо помещение, в което имаше reception. Един човек от сигурността безделничеше до бюрото — премяташе в ръцете си джобно ножче; двама други, облегнати на стената, го наблюдаваха и си бъбреха. Бяха въоръжени. Човекът до бюрото сигурно също беше въоръжен. Първата цел щеше да е онзи, който беше до алармените бутони. С другите двама трябваше да се справи преди да извадят оръжието си. Хванал нунчаку в лявата си ръка и нож в дясната, Скайлър бълсна външната врата, прекоси фойето на две крачки и спря в приемната зона.

Те замръзнаха от изненада и останаха замръзнали достатъчно дълго, така че Скайлър реши да се направи на милостив.

— Никой да не мърда — заповяда той хладно... и магията, която ги бе вцепенила, се спука като сапунен мехур.

Мъжът до бюрото се хвърли към контролните бутони и падна от удара на дръжката на ножа на Скайлър между очите. Другите двама — тъпи любители — посегнаха към кобурите си, но нунчаку прелетя във въздуха и ги удари по челата. Единият моментално падна; другият, макар и зашеметен, остана на крака и Скайлър го довърши с удар зад ухото.

Наострил слух за звукова аларма, Скайлър прибра оръжията си и провери падналите стражи. Двамата бяха в безсъзнание. Третият — човекът до бюрото — си беше заминал.

Скайлър погледна за момент мъртвия и стомахът му болезнено се стегна. Беше минало много време, откакто се беше налагало да убива... Той пъхна почти злобно ножа в канията и се обърна към справочника на бюрото.

Списъкът беше малък и Скайлър с лекота намери стаята за задържане на заложници. Беше вляво, през една двойна врата и по коридора. С нунчаку в ръка той мина през приемната, откряхна вратата и се вмъкна в коридора.

От една отворена врата на двадесетина метра от него се разливаше светлина и се чуваше весел разговор. Стаята за задържане, несъмнено — само заложници можеха да са толкова шумни. Скайлър се промъкна напред. Съзнаваше иронията на положението. Малко след завладяването на Плинри рикрилите бяха наредили цивилни лидери да бъдат задържани като заложници на ротационен принцип, за да си осигурят поддръжката на населението. Заповедта така и не беше отменена, но с времето възприемането на това задържане се бе променило. Сега се смяташе за знак на статус да бъдеш избран за един от задържаните като заложници за четири дни — знак за успех. Стаята беше луксозна и заложниците приемаха престоя си като безплатна ваканция, каквото всъщност си и беше. В много отношения десетте мъже и жени тук бяха толкова виновни в колаборационизъм с врага, колкото и приведените в състояние на лоялност колита и за Скайлър беше направо обидно да трябва да ги извежда. Но те бяха заложници — и трябваше да го направи.

Стигна до отворената врата и без колебание влезе. Директно пред него бяха заложниците, все още неосъзнаващи присъствието му. От

двете страни на вратата имаше хора от сигурността: единият подпрял се на стената, другият, по-млад, застанал свободно. Скайлър свали първо момчето с един удар в слънчевия сплит и още един по врата. Другият страж, който посегна за пистолета си, падна ударен в корема и след още два удара в главата.

В стаята настана мъртвешка тишина. Скайлър вдигна поглед от човека от сигурността, който беше в безсъзнание. Заложниците го гледаха с широко отворени очи, забравили картите, напитките и разговорите.

— Дами и господа — започна Скайлър и неочеквано дясната му китка оживя: отбелязваше с щипане точки и тирета в две капсули под кожата. В бойния код на блекколарите съобщенията се предаваха само с две букви, но съдържанието на това направо щеше да му пръсне сърцето! „Идва рик... ще атакува... помош.“

Скайлър изскочи през вратата и хукна по коридора още преди съобщението да е свършило, но въпреки това знаеше, че е твърде късно. Приглушен звук точно когато стигна двойната врата потвърди този страх и той отвори вратата и видя, че боят вече е започнал.

Рикът, който, гледан отзад, приличаше на висок изправен доберман, покрит с кафява гума, крачеше към приемната зона; късата му сабя свистеше яростно към Уди Питман. Младият боец правеше всичко възможно да избегне ударите или да ги отклони със своя вече разцепен нунчаку, но отстъпваше и след секунди гърбът му щеше да опре в стената. Скайлър премести своя нунчаку в лявата си ръка, измъкна един нож от колана си, помисли за миг за възможността да пропусне бързо движещия се рик и вместо него да удари Питман. Но нямаше друга възможност. Вдигна ножа, прищели се... и Питман се препъна и падна по гръб. Със slab вой на триумф рикът вдигна сабята си.

Ножът на Скайлър прелетя като мълния през стаята и се заби в гърба на извънземния.

Рикът потрепна като от токов удар, сабята му изтрака на пода зад него. Някакъв трик на равновесие и блокирали стави го задържа прав достатъчно дълго и Скайлър можа да забие още два ножа през дебелата му кожа. После — почти грациозно — рикът падна.

Когато Скайлър отиде при Питман, той вече ставаше.

— Добре ли си? — избоботи блекколарът, докато оглеждаше многото кървави порязвания по незащитените с гъвкава броня ръце.

— Да. Лазерът му е ей там, до бюрото.

— Е, поне си го обезоръжил. Вземи го. След минутка се връщам.

Скайлър си прибра ножовете и побърза да се върне в стаята за задържане. Заложниците все още седяха където ги беше оставил, но бяха преодолели изненадата си и един едър мъж при масата за игра възклика възмутено:

— Какво правиш ти бе?

— Изкарвам ви навън — отговори Скайлър. — Ще нападнем рикрилите.

Лицето на едрия мъж стана тебеширено бяло.

— Да не сте ненормални? — извика гневно той. — Ще избиете всички ни! Не разбрахте ли, глупаци с глупаци, че не можете да се биете с рикрилите?

Скайлър не му обрна внимание и каза само:

— Хайде. Тръгваме.

— Не! — Едрият мъж извади ръка изпод масата — стискаше един от лазерите на повалените стражи.

Скайлър реагира моментално — скочи и се превъртя по-бързо, отколкото оръжието на другия можеше да стреля. Ножът му изсвистя във въздуха още преди да стъпи на краката си и в следващия миг лазерът летеше в стаята, тъй като неговият доскорошен собственик стискаше ръката си, където дръжката най-вероятно бе счупила еднадве костици.

— Казах, че тръгваме, по дяволите! — извика Скайлър и в гласа му прозвуча стомана.

Ужасени, заложниците се изправиха. Скайлър ги подкара по коридора към приемната зона като доволно овчарско куче.

Питман беше клекнал до бюрото и наблюдаваше предната врата.

— Браун току-що пристигна с един пикап — докладва той.

— Добре. Ще ги изпратя. След тях заминаваме ние с другата кола.

— Но ние не можем да излезем от Центъра — възрази механично един от заложниците, ужасените му очи бяха втренчени в мъртвия рик.

— Стражите при портала...

— Скоро ще се махнат оттам — каза Скайлър. — Изглежда чисто... да вървим.

Браун очевидно беше взел пикапа от паркинга на охранителната служба — изолираната кабина на водача беше проектирана с идея за транспортиране на затворник. Скайлър натовари заложниците, даде на Браун последни наредждания и когато пикапът потегли към южния портал на Центъра, тръгна към автомобила, с който бяха дошли.

Питман тъкмо се качваше на мястото на водача.

— Премести се, Питман. Аз ще карам — каза Скайлър.

— Мога да карам, сър.

— Сложно е с нарязани ръце. Премести се.

Младежът се подчини и Скайлър подкара на юг. Докато шофираше, от време на време поглеждаше Питман. Забеляза, че младежът изпитва известна трудност с превързването. „Няма значение колко реалистична е симулацията по време на обучение — каза си Скайлър. — Истинският бой винаги е различен“.

— Свърши добра работа — каза той, нарушавайки тишината.

— Благодаря, сър. Съжалявам, че не улучих главата на рика с нунчакуто.

— Не се притеснявай. Трудно е да се повярва колко бързо могат да се движат те. Между другото, беше адски тъп номер — да се престориш, че падаш. Според всички правила трябваше да умреш там.

Питман вдигна рамене.

— Видях, че идвate с нож в ръка. Реших, че ще можете да се прицелите по-добре, ако мога да накарам рика да остане неподвижен за секунда. Заслужаваше си риска.

— И освен това не си искал да ударя теб с ножа.

— Реших, че не би ви харесало.

— Оценявам съобразителността ти. Но никога не го прави пак. Наведи се, отмести се наляво или надясно, прескочи над тоя кучи син, ако трябва, но никога не лягай пред един рик. Разбра ли?

— Да, сър.

Скай потупа момчето по рамото.

— В края на краищата — каза той с по-мек тон — не искам да те изгубя сега, след всичките часове подготовка.

С ръката си почувства как напрежението се оттича от мускулите на Питман.

— Да, сър. Ще се опитам да опазя тази инвестиция.

В тъмнината Скайлър се усмихна. Да, това момче щеше да стане страхотен боец някой ден.

Настойчивият звън на телефона до леглото събуди префект Голуей от дълбок сън. Той се пресегна, изключи монитора и вдигна слушалката.

— Голуей — каза той и се прозя.

— Префект, тук е сержант Грейциан. Наблюдавам Альн Риензи. Съжалявам, че ви будя, но току-що забелязах нещо, което може да е важно.

— Продължавай — каза Голуей и разтри очи.

— Риензи оставил хапчетата си във вилата и трябаше да го върнат там, за да ги вземе. Получих рапортите от източния портал за заминаването и връщането му и... озадачен съм от допълнителното куфарче, с което се върна.

Голуей изведнъж се разсъни напълно.

— Допълнително куфарче? Претърсено ли е?

— Не, сър. И още нещо: Риензи мина през източния портал преди почти петдесет минути, но няма рапорт да е пристигнал в хотела си. И нищо не пристига по бръмбарите в дрехите му, освен звуци като от уличен шум.

— Свържи се с главното командно табло и го накарай да изтегли записите от таксито от последния час.

— Слушам, сър. — Продължителна пауза. — Странно. Никой не отговаря.

По гърба на Голуей пробягаха тръпки.

— Иди и разбери какво е станало. Вземи още двама души.

— Сър, той вероятно...

— Действай, сержант. И веднага ми се обади...

Затвори телефона. Маргарите спеше дълбоко. Дрехите му бяха метнати на един стол и той се облече максимално бързо. Тъкмо си обуваше обувките, когато Грейциан позвъни отново.

— Тревога втора степен — нареди префектът. — Вземи още хора

— Центърът да се блокира. Провери дали са направили нещо друго в

сградата... — някакво предчувствие прещрака в ума му — и веднага изпрати няколко души в сградата на архивите.

Грейциан каза „слушам“ и затвори. Голуей взе колана с лазера си и го препаса около кръста си. „Най-после се почна“ — помисли си мрачно, докато проверяваше енергийното ниво на лазера. Експлозията, от която се страхуваше толкова години, най-после бе избухнала.

Хвърли последен поглед на спящата си жена и бързо излезе от апартамента.

8.

Беше време.

Музиката в клуб „Апекс“ беше достигнала гръмотевична сила и помещението буквално се тресеше. Музиката, светлините и алкохолът бяха превърнали тълпата в кипящ казан от гняв и разочарование. Тийнейджърите бяха готови да експлодират.

И необходимият катализатор вече беше готов. От другата страна на сцената Денис Хенриксън гледаше Дарбин с вдигнати въпросително вежди. Дарбин му кимна. Усмихнат мрачно, Хенриксън се качи на сцената и взе микрофона. От своя страна, Дарбин отмести стола си назад и се приготви за действие.

— Приятели! — Гласът от усилвателя изгърмя в стаята и няколко тийнейджъри прекъснаха разговорите си и погледнаха към сцената. — За какво седим тук? Защо позволяваме на проклетите колита да правят това с нас? Не ни ли пушка вече?

Все повече глави се обръщаха и шумът от разговорите загърхваше. Хенриксън започна унищожително обвинение на правителството. Дарбин знаеше, че това не се дължи толкова на думите — всички ги бяха чували и преди, — а на *начина*, по който ги казва. Хенриксън притежаваше онази неподдаваща се на определение аура на авторитет, онази способност за увличане на предани и ентузиазирани последователи, която го правеше роден лидер. Към природните му способности бяха прибавени три години тайно обучение по психология и социология, които го бяха превърнали в майстор манипулятор на човешките емоции.

Тълпата реагираше. Фоновият шум отново нарастваше, но вече не се състоеше от разочаровани разговори. Виковете бяха животински, пълни с омраза и ярост. В един ъгъл започнаха да скандират: „Да го изгорим! Да го изгорим! Да го изгорим!“. Все повече и повече гласове подемаха призыва и след секунди сградата се тресеше от гневно тропане с крака.

На съседната маса един тъмнокос младеж бръкна полекичка в джоба си. Без да бъде забелязан сред хипнотизираните скандиращи, Дарбин отиде зад него и когато ръката на тийнейджъра се измъкна от джоба, го удари по врата със силен, добре насочен удар. Младежът се просна в безсъзнание на масата и Дарбин се наведе да вземе предмета, който беше изпуснал. Беше предавателно устройство.

Дарбин го сложи в джоба на младежа и се усмихна доволно. Отдавна подозираше, че този младеж е информатор на службата за сигурност — това беше главната причина, поради която беше избрали маса до него. Колитата не трябваше дори да подозират какво щеше да се случи.

Изведнъж тълпата тръгна — изсипа се покрай Дарбин към страничния изход като вихър. Дарбин погледна навреме, за да види Хенриксън да напуска сградата начело на младежите. Присъедини се към потока и тръгна към изхода. Толкова се беше съсредоточил върху подставеното от колитата лице, че беше пропуснал последните думи на речта на Хенриксън. Беше срамота — толкова искаше да ги чуе.

Навън тълпата зави надясно. Две пресечки напред се издигаше южният портал на Центъра. Тичайки покрай края на тълпата Дарбин отиде до средата на групата, където при нужда можеше да действа като втори лидер.

— Стой! — извика един глас пред тях — един от стражите на портала викаше в мегафон. — Има заповед да се разпръснете!

В отговор Хенриксън изрева нещо, което Дарбин не разбра, и удвои скоростта си. Откъм стражите блеснаха светковици и удариха първата редица. Оръжията очевидно бяха настроени на малка мощност — да изгарят вместо да убиват — и за секунда тълпата се стъписа; чуха се писъци на болка и ярост. Но Хенриксън дори не намали темпото. Силният му глас изрева и тълпата отново се спусна напред. Дарбин видя как стражите презаредиха лазерите, докато отстъпваха. Порталът тъкмо се отваряше зад тях, когато вдигнаха оръжията си за втори изстрел — убийствен вероятно, който дори скритата риза от гъвкава броня на Хенриксън не би могла да спре.

Втори залп обаче не последва. Главите и на двамата стражи едновременно отскочиха назад и те се строполиха на земята. Стражът отвътре ги погледна зяпнал за миг преди да бъде повален от скрития отличен стрелец блекколар на О'Хара.

С триумфиращ вик Хенриксън мина през бариерата. Някои от тийнейджърите спряха да вземат оръжията на стражите и когато една кола, пълна с хора на сигурността, изфуча иззад ъгъла секунди след това, лазерните изстрели я обгориха преди хората в нея да могат да реагират. Това им осигури още осем оръжия и скоро въздухът беше изпълнен с лазерен огън, тъй като бунтовниците изливаха гнева си върху околните сгради. Хенриксън отново се развика и замаха и тълпата отново тръгна напред към правителствения център.

Тъй като следеше за нападение на сигурността отзад, Дарбин видя три автомобила — едно такси, една частна кола и един пикап, — които се измъкнаха. „Първата фаза е завършена“ — помисли той и я отметна във въображаемия си списък. Сега идваше втората, акцията, на която бяха дали названието „Примамка“: да привлекат върху собствените си глави най-лошото. Леко разтреперан, като все още поглеждаше назад, той побърза да настигне тълпата.

Рапортът стигна до Голуей още докато беше на път към сградата на сигурността.

— Колко влязоха, сержант? — попита той.

— Поне двеста, сър — докладва Грейциан, който беше заел поста на главния пулт. Гласът му трепереше въпреки очевидните усилия да го овладее. — Не зная как. И тримата стражи изведнъж паднаха, когато порталът се отвори, но детекторите за енергия и метал не откриха нищо, което може да е оръжие.

— Прашки — промърмори Голуей.

— Сър?

— Снайперистко оръжие на блекколарите — каза високо префектът. — Пусни едно М-седем — искам всички да са готови за потушаване на бунт.

— Слушам, сър — каза Грейциан. В същия момент на дисплея в колата на Голуей се появи едно голямо М-7. — Изпълнено, префект.

Голуей натисна копчето „рисет“ и М-7 изчезна.

— Добре. Докладвай за другите четирима, които сме изгубили.

— Бяха четиридесет резервни, които наредихте да отидат на портала. Тъкмо съобщиха, че са чули бунтовниците, и бяха ударени. Предполагам са мислели, че тълпата е все още извън стената.

— Защо? — кипна Голуей. — Нали наблюдаваше бунтовниците?
Защо не ги предупреди?

— Сър... аз... Всичко стана толкова бързо, че...

— Значи си си глътнал езика и четирима мъже са мъртви. — Думите на Голуей бяха сурови, но гневът му бързо премина към разбиране. Сега блекколарите имаха инициативата — както беше винаги с атакуващите, — а неговите сили не бяха реагирали достатъчно бързо. Те бяха тренирани за такава ситуация, разбира се, но никой не я беше взимал на сериозно от години. Можеха ли да се организират в разгара на битката? Не беше сигурен.

За едно нещо обаче беше сигурен: ако хората му се ангажираха със защитата на Центъра, това щеше да доведе до бедствие. Той трябваше да спре бунта колкото се може по-бързо преди блекколарите да направят нещо друго.

— Сержант, какво имаме във въздуха?

— Всичките осем наблюдатели, координиращи наземното действие. Тълпата е доста добре разпределена и всяка група има най-малко едно откраднато оръжие. Тълпи започват да се оформят и пред другите портали, но засега ги държим назад.

Координацията беше почти всичко, което можеха да вършат наблюдателите; те нямаха усъвършенствана огнева мощ за прецизни атаки, която можеше да удари бунтовниците, без да засегне тези около тях. Но на Плинри имаше кораби, които можеха да направят това.

— Свържи се с космодрума. Искам техните патрулни кораби да дойдат веднага.

— И шестте ли? — попита Грейциан неуверено. — Това ще остави космодрума без защита.

— Те си имат своя защита, нали? Освен това справянето с бунтовниците няма да продължи дълго. Ако се беспокоят, винаги могат да поискат рикрилите да изпратят два корсара.

— Да, сър. — Пауза. — Свързах се с дежурния офицер на космодрума; трети канал.

Голуей включи телефона си и даде нареддания.

Дойдоха на малка височина над града: шест лъскави кораба. Пристигнаха от север и известиха малките наблюдатели на

сигурността, които се оттеглиха да им осигурят пространство. От своя уединен покрит с дървета хълм на два километра източно от града Трефър Доно ги преброи, когато се появиха, и кимна доволно. Голуей беше извикал патрулните кораби от космодрома малко по-скоро, отколкото той бе очаквал, но това беше добре: Доно и Терис Шен бяха на позиция от почти час.

Прилекнал зад мерниците на двойния ракетомет, проснал осакатените си крака неудобно настрани, старият блекколар си позволи за момент да съжали. Този последен акт на открито неподчинение се беше забавил много, а той искаше да може да го види докрай. Но някой трябваше да поеме задълженията и по-добре този някой да беше той, отколкото някой с два здрави крака. Идуайнънът може да те държи жив дълго, но за повредената плът е необходимо друго лечение и отказът на колитата да го осигурят беше просто още една сметка, която трябваше да се уреди.

Мигът мина и Доно се усмихна и свали предпазителя. Всичките трябваше да платят една цена и ако неговата беше по-голяма от средната, това беше просто дълг на комскиер. Сигурно Лейт беше изпълнил своя, без да трепне. Доно обаче трепна, когато си помисли за самотното бдение на Лейт като техен човек за контакт, търпеливото чакане в онази нелепа роля — чакане на контакт, който най-накрая беше осъществен. Той щеше да е добър командир, Доно го знаеше. Надяваше се само тази вечер да са останали достатъчно парчета, та Лейт да ги събере.

Почти беше време. Патрулните кораби заемаха позиция над Капстоун и търсеха бунтовници. Доно изчака, докато почти спряха, и внимателно натисна спусъка.

С рояк искри малката ракета земя-въздух излетя от лявата тръба. Доно избра друга цел и стреля пак.

Резултатът беше такъв, какъвто очакваше. Синьо-бяло слънце избухна в центъра на единия кораб и той полетя към земята. Вторият кораб, маневрийки като обезумял да избегне горящия си другар, попадна директно на пътя на втората ракета. Дори нямаше време да падне, а се пръсна във въздуха от вторичната експлозия на горивото. Третият патрулен кораб се гмурна опасно ниско към земята, тласнат от силата на експлозията, и тъкмо възстановяващо равновесието си, когато една ракета излетя от позицията на Шен на югозапад и го свали.

Всичко се случи толкова бързо, че чак тогава гърмежите от експлозиите достигнаха до хълма на Доно.

Старият блекколар се усмихна. Три свалени в първия залп — по-добро не беше й очаквал. Другите три кораба бръмчаха в небето като стъртели и търсеха нападателите, но Доно не беше особено разтревожен. Корабите, макар и рикрилско производство, бяха копия на предвоенна теранска конструкция и той знаеше, че сензорите им не могат едновременно да извършват детекция в широк и тесен ъгъл. Съсредоточени върху бунтовниците в Капстоун, те вероятно не можеха да проследят траекториите на ракетите. Основен проблем при кражбата на чужда технология, напомни си сухо Доно: оригиналният й производител винаги знае най-много за нея.

Два от корабите преминаха на стандартен режим на търсене, третият се издигна високо, откъдето можеше да наблюдава цялата площ. Подход, лишен от въображение и потенциално скъп: можеше да им струва един от нисколетящите кораби. Доно презареди ракетната установка и изчака търсещите кораби да дойдат по-близко. Но докато ги наблюдаваше, единият от тях рязко се отклони и се завъртя наляво. Шен беше открит.

Другият зенитчик също го знаеше и две ракети излетяха в бърза последователност. И двете експлодираха безвредно, пресрещнати от лазерен огън.

Доно изруга, завъртя установката и натисна спусъка. Това щеше да разкрие позицията му, но нямаше друг изход. Шен беше изпразнил и двете цеви и няколко секунди щеше да е лесна цел — докато презареди.

Ракетата пое към целта си и интуитивното му чувство, че колитата от екипажа са новобранци, се потвърди. Съсредоточени върху беззашитната позиция на Шен, те изобщо не видяха приближаващата се ракета, докато не стана много късно — тогава пилотът се опита да избегне неизбежното и побягна, но ракетата ги настигна и тури край на полета им. Доно се намръщи презрително и заоглежда небето за останалите кораби — един пилот блекколар, който е сигурен, че го чака смърт, щеше да запази позицията си и да се разбие върху своя враг.

Изведнъж с рев върхът на хълма избухна в син пламък и той едва успя да затвори очи, та лазерният огън да не го заслепи. Светлината

угасна така бързо, както се беше появила, и остана само по-слабото сияние на горяща растителност. Доно лежеше на земята. Гъвкавата му броня беше толкова гореща, че направо го опърляше. Той отвори очи и се опита да види остатъчния виолетов образ пред себе си. Знаеше, че е извадил късмет: ако атакуващият кораб беше останал над него, вместо да пикира, сега щеше да е мъртъв. Гъвкавата му броня обаче нямаше да издържи втора атака. Той се претърколи, огледа небето и запълзя към ракетната установка.

Не беше добре. Ракетите изглеждаха непокътнати, но тънкият метал на направляващите тръби беше леко огънат от силната топлина. Като скърцаше със зъби, Доно изтегли затвора на едната тръба.

В следващата секунда още една експлозия проехтя във въздуха и той обърна глава точно навреме да види един повреден кораб да се върти безпомощно към земята. Още един за Шен. Но триумфът беше краткотраен — само след секунди последният патрулен кораб се спусна от висините и позицията на Шен беше изтрита от лазерен огън. Останалите ракети на Шен избухнаха и изпратиха огнено кълбо към небето. Корабът помете района с лазерите си, за да е сигурен, че врагът е мъртъв. С последни усилия Доно взе една от ракетите и се запрепъва надолу по хълма.

Корабът зави и се насочи към него. Легнал по гръб на хълма, старият блекколар замръзна, стиснал здраво тръбата под едната си ръка. Нямаше шанс да не го открият — светлината от горящите дървета над него се отразяваше ясно от полуизпарената му броня. Единствената му надежда беше да се преструва на умрял и да ги привлече достатъчно близко за един последен изстрел.

Корабът идваше към него; не бавно, но не и със съкрушителното ускорение на пикирането. Доно чакаше, спрятан да диша... и накрая прецени, че корабът е достатъчно близко. Лявата му ръка натисна конвултивно спусъка и ракетата излетя, газовете изгориха дясната му ръка и целия хълбок и той ахна от болка. Но преди да умре има удоволствието да види как опашката на патрулния кораб лумна в синьо-бял пламък.

Беше почти мъртъв, когато корабът се разби в земята до него.

Калта на космодрума беше студена, а нискостеблените дървета не правеха нищо да спрат лекия северен вятър. Джеймс Новак не забелязваше стихията; лежеше на пет метра от външната ограда и вниманието му беше съсредоточено върху оскъдните светлини на сградите. Наблюдаваше ги от половин час и напрегнато очакваше сигнал, че силата на блекколарите е забелязана. Но очевидно тяхното преднамерено бавно пълзене не беше задействало детекторите за движение на колите. Сега между тях и засенчените неясни корсари бе само оградата и нейните защити.

За момент Новак се съсредоточи върху самата ограда. За разлика от защитната стена на Центъра, тази бариера беше построена от рикрилите по техни военни спецификации. Освен сензорите за движение, вградени в почти неразрушима мрежа, имаше детектори за метал и радиация, предназначени да откриват тежко оборудване и да помагат за насочване на противовъздушните лазери, монтирани на кулата на космодрума. За спиране на живата сила имаше мини, възпламенявани или от натиск, или от сензори на оградата. Не беше чудно, че оградата никога не беше атакувана.

Сега всичко това щеше да стане древна история. Само преди минути патрулните кораби бяха излетели като нечий голям брат да уреди разпрата, предизвикана от някой побойник. Вече трябваше да са над Капстоун...

Той видя първия блясък с крайчеца на окото си и погледна навреме, за да види втория и третия. Обърна се пак към сградите на космодрума и се опита да прецени подходящия момент. Патрулните кораби сигурно бяха достатъчно заети и нямаше да се върнат скоро. Поне не всичките.

В казармите неочеквано светна.

Новак не чака. Посегна вляво и натисна спусъка на късoto, приличащо на минохвъргачка оръдие, което преди двадесет минути грижливо беше разположил в калта. Обикновените стълби бяха безполезни близко до оградата — или бяха много големи и задействаха сензорите за движение, или беше необходимо твърде много време за нагласяване. Обаче...

Със съскане на компресиран въздух една телескопична полутвърда тръба се изви като змия от цевта на минохвъргачката и прелетя на два метра над оградата. Още преди дъгата да докосне

земята, от нея започна да тече бяла течност — и от предния ѝ отвор, и през перфорацията на самия маркуч. Течността бързо се втвърди и за секунди се оформи широк половин метър мост. Новак бързо започна да се изкачва.

Три мини се взривиха една подир друга, когато мина над тях, но почти не повредиха моста — жилавата пяна ги забави до енергии, които гъвкавата броня можеше да понесе с лекота. Вляво чу подобни експлозии, когато Куон и Хевън също поведоха групите си през оградата.

Лазерите на кулата очевидно не бяха в режим на автоматичен огън по нарушители, които проникват по земя — една система, реши Новак, за която колитата скоро щяха да съжаляват — и той стигна оттатък, без да стрелят по него. Групата му — двадесет души — го последва: дванадесет младоци и осем блекколари. Новак приклекна до моста и изчака всички да преминат.

— Готови ли сте? — прошепна той.

— Рикрили! — изсъска някой и посочи.

Новак вече беше забелязал извънземните да изскачат от казармите.

— Няма проблем — каза уверено той, макар че устата му беше пресъхнала. — Напред.

Разпръснаха се като ветрило в тъмнината — блекколарите бяха начало да пресекат пътя на наближаващите извънземни, а младоците се пръснаха между паркираните корсари. Рикрилите бяха видели, че аварийните светлини са изгаснали — точните стрелци на Хевън се бяха погрижили за това — и сигурно бяха разбрали, че се извършва голямо нападение. Новак преглътна тежко, когато се смеси със заелите позиция бойци — те нямаха практика и бяха лесно уязвими. Пред тях, на осветената от звездите площ, между корсарите и казармите на рикрилите вече се водеше еднострранна битка — скритите блекколари поваляха един по един приближаващите извънземни с прашки и звезди за хвърляне. Само отделни блясъци лазерна светлина осветяваха сцената — извънземните явно не искаха да рискуват да повредят корабите си.

Тази фаза завърши бързо и оцелелите рикрили стигнаха сенките около корабите. Приклекнал под един от изтребителите, Новак разбра, че го чака ужасна игра на криеница. Извънземните бяха разбрали, че

стрелбата с лазер означава бърза смърт, и бяха приели ръкопашния бой, като разчитаха на късите си мечове и свръхчовешката си бързина. Беше рискована игра и за двете страни: рикрилите имаха числено превъзходство, но колкото повече забавяха очевидната си маневра да излетят с някой кораб, толкова по-добри бяха шансовете на блекколарите. Новак пъхна облечения си в ръкавица показалец под десния си ръкав и предаде съобщение: „Рикрилите на земята; побързай с главната цел.“

Отговорът беше кратка вихрушка от кодирани бойни заповеди, тъй като Куон и Хевън бяха преместили част от силите си да му помогнат. С малко късмет рикрилите щяха да бъдат обкръжени преди да са го разбрали...

Леко шумолене беше единственото предупреждение. Новак подскочи и се претърколи, но не достатъчно бързо — един широк меч изсвистя и го удари по лявата ръка. Той я извъртя бързо, та острието да се плъзне по ръкава от гъвкава броня, но все пак го заболя като от удар с тухла. Докато се търкаляше, извади нунчакуто си и замахна слепешката, за да задържи нападателя надалеч. Контраатаката беше несръчна и рикът лесно я избегна и нападна, но очевидно подцени рефлексите на блекколара. Новак избегна острието на милиметри, направи две крачки назад и извади от кальфа на лявата си ръка дълъг нож.

Рикът се хвърли върху него — сечеше мълчаливо с бързина и сръчност. Потен под гъвкавата броня, Новак продължи да се защитава — отблъскващ атаките с ножа и нунчакуто. Лявата ръка го болеше страховитно. Теоретично мечът не можеше да проникне през гъвкавата броня, но ударите бяха достатъчно силни, за да счупят кости, ако попаднха както трябва. А ако рикът го осакатеше... е, тогава спокойно можеше да го удуши.

Новак преглътна. Сега беше между два реда кораби, изложен на слабата светлина от далечните сгради. Намираше се в лоша позиция — не само беше изложен на атака, но рикът можеше да го изтласка към другите извънземни. Той отчаяно се опита да премине в нападение... но извънземният също беше трениран боец. Бавно, но неотклонно Новак губеше почва.

И тогава, като дар от небето, в китката му постъпи ясен сигнал: „Сниши се; две секунди.“

Сърцето на Новак трепна. Той стисна ножа си с нова ярост, приклекна... и с рев от опашките на корсарите изригна пламък.

За момент рикът замръзна, стреснат от неочакваните експлозии. Но Новак беше готов и хвърли ножа си към лицето на извънземния. Рикът се наведе, вдигна автоматично меча си... и Новак замахна с нунчакуто с всичка сила.

Чу се глух пукот на кост и извънземният залитна, загубил равновесие. Новак продължи атаката — заудря го по главата и тялото с всички сили. Удряше отново и отново; и дори когато рикът падна неподвижен на земята, продължи да го удря още няколко секунди преди да се сети да спре.

Пое ужасен дъх. За малко... съвсем за малко да загине. И все пак, странно, неочаквано почувства нова увереност в себе си. Беше минало много време, откакто бе воювал истински, но пък беше направил всичко както трябва... и при това срещу рик.

Лазерна светлина изригна до него и още докато измъкваше звездата за хвърляне, той вече знаеше какво става. Рикрилите, стреснати от взривовете, бяха решили да използват лазерите, за да постигнат надмощие.

Някой изпища, но докато най-близкият рик насочваше оръжието си към нова цел, падна — звездата на Новак се заби във врата му. Помалеч Новак видя отблъсъците на други лазери. Прибра нунчакуто, извади още две звезди и като се придържаше в сенките, тихо тръгна напред. Огневата мощ, рикрилите щяха скоро да го научат, имаше само ограничено приложение срещу блекколарите.

След двадесет минути всичко беше свършило.

Космодрумът беше тих. Лейт изчака половин час и чак тогава разреши на Хокинг да мине с таксито през портала. През стъклото Кейн видя двама или трима блекколари да се спотайват в сенките; никакви униформи на силите за сигурност не се виждаха никъде.

— Целия космодрум ли сте завзели? — попита той невярващо.

— Сега ще разберем — каза Лейт. — Хокинг... онзи там прилича на Куон.

Беше наистина едрият блекколар — перчеше се с един завладян лазер. Той излезе напред, когато таксито спря пред него.

— Докладвай — каза Лейт.

— Кулата и по-голямата част от космодрума са наши. Има още малко рикрили в казармите, но са приклещени. Ако се наложи, можем да ги изпечем с противосамолетни лазери или дори да съборим зданието върху тях — Новак го огледа и каза, че може да стане с пет средно големи бомби, хвърлени върху ключови точки.

— Ясно — каза Лейт. — Но засега ще се въздържим от това... вътре може да има нещо, което да ни потрябва здраво. Как стои въпросът с корсарите?

— Всички с изключение на един са ефективно повредени, основно в задните гравитационни стабилизатори. Оставихме един незасегнат, както нареди. Додс го наглежда.

— Жертвии?

— Тук на космодрума деветнадесет: трима блекколари и шестнайсет новаци. Дарбин докладва за трима новаци от бунтовниците, убити в Капстоун... Бройката може да е и по-голяма. Шен и Доно също са убити.

Лейт кимна тъжно.

— Победата е скъпа.

— Както винаги.

Лейт гледаше полето за приземяване и потриваше замислено буза.

— Товарните кораби изглеждат доста малки. Някаква представа колко са големи?

Куон хвърли бегъл поглед в тъмнината.

— Не съм сигурен. Клас Г, предполагам. Дженсън може да каже по-точно... той е тук някъде, вероятно в обхвата на антибръмбара. Да го попитам ли?

— Да. Ако потвърди, че са достатъчно големи, извикай камионите и започнете товаренето — искам да се махнем преди разсызване. И ми дай далекообхватния си апарат — трябва да се свържа с кулата.

Куон откопча от колана си малък, приличащ на леща предмет и му го подаде.

— С кулата можеш да се свържеш и с тинглър, ако използваш код.

— Трябва да се свържа и с Додс. — Лейт взе комуникатора. — Хокинг, иди помогни на Дженсън с товарния кораб, който ще вземем. Мордикай, започни да събираш експедицията — знаеш кои тръгват. Добре. И ако намериш Дейл Грийн, му кажи да дойде. Той ще команда тук, докато ни няма.

Куон се върна в сянката, а Хокинг и Мордикай слязоха от таксито. Останал самичък с Лейт, Кейн неочеквано се притесни.

— Къде отиваме? — попита той.

— Да приберем твоите космически кораби, разбира се.

— Още сега?

Лейт го погледна любопитно.

— Разбира се. Сигурно не си очаквал да се качим на борда на пътнически кораб и да отлетим на Земята, сякаш нищо не се е случило.

— Той посочи четеца на касети в ската на Кейн. — Как върви декодирането?

— Бавно. Кодът е сложен.

— Знаеш ли коя е системата?

В очите на Лейт имаше нещо, което не се хареса на Кейн.

— Защо? — попита той предпазливо.

— Защото трябва да зная къде отиваме преди да излетим.

— Но трябва първо да отидем на Земята и да съберем екипаж.

— Земята е първото място, на което ще ни потърсят — търпеливо обясни Лейт. — Трябва да се опитаме да наберем екипаж другаде. И така, коя е системата?

Кейн стисна устни.

— Система М-4. Сектор Орион.

— Хм. Аржент. — Лейт кимна и се намръщи.

— Това добре ли е, или е лошо?

— По малко и от двете. Процъфтяваща планета... предполагам, че още процъфтява... лесно ще е да намерим екипаж. От друга страна, сектор Орион се простира до границата с крайселите, което вероятно означава силно присъствие на рикрили.

— Ох! Това не е добре.

— Би могло да е и по-добре — съгласи се Лейт, вдигна комуникатора и го включи. — Лейт вика Додс. Лейт вика Додс.

Миг по-късно дойде отговор.

— Додс слуша.

— Как върви подготовката за полета?

— Току-що свърших. Имате ли информацията?

— Да... номер тринаесет по нашия списък. Разбра ли ме?

— Едно три, добре. Ако уредиш с кулата, тръгвам. Безопасно пътуване.

— На теб също. — Лейт натисна още две копчета. — Лейт вика кулата.

— Тук е Новак — бързо пристигна отговорът. — Подслушвахме последния ви разговор. Какво прави Додс?

— Специално поръчение — отговори остро Лейт. — От вас искам да спрете лазерите, докато излети.

Последва кратка тишина.

— Не си спомням Доно да е споменавал такова нещо — каза Новак.

— Не е. Аз го наредждам — отвърна Лейт.

— Разбирам. Зенитните лазери са изключени — докладва Новак след миг.

— Добре. Обади се на Додс и му кажи, че може да излита щом е готов. — Лейт изключи комуникатора, закачи го на колана си и се обърна към редиците корсари.

Кейн се изкашля.

— Какво точно си намислил, Лейт?

— Ще разбереш. — Той кимна към полето. — Ето, тръгва.

Тъмна маса се надигна от другия край на космодрума, синьо-виолетовата светлина на гравитационните двигатели хвърляше странни цветни сенки. Корабът зави на изток, излязя нагоре с изненадваща скорост и се изгуби в осенялото със звезди небе. След това изригна бяла звезда — включи се главният двигател. Звездата се изви в дъга на небето и след секунди изчезна.

Лейт се размърда; лявата му ръка търсеше дясната му китка.

— Някой наближава космодрума — каза той на Кейн. — Кола на сигурността, съобщава кулата. Мордикай идва. Искам да отидеш на кораба с него, там ще си в безопасност.

— Ами ти?

— Аз ще посрещна колата. — Погледна Кейн и добави:

— Аз не съм застрашен... не идва атакуваща сила. Но твоята сигурност е твърде важна, за да допускаме дори и най-малки рискове.

Тръгвай.

С нежелание Кейн стана и загледа как Лейт тръгна към портала. Отнякъде изникна Мордикай и двамата тръгнаха през космодрума.

Лейт чакаше. Колата на сигурността пристигна и шофьорът слезе. Ръцете му бяха празни и на страна от тялото. Той видя Лейт и тръгна към него.

Беше префектът Голуей.

— Самичък съм и не съм въоръжен — бяха пъrvите му думи. — Дойдох да преговаряме.

— Защо мислиш, че има нещо, за което да преговаряме? — попита тихо Лейт и прибра звездата за хвърляне, която държеше.

Голуей се намръщи и го огледа.

— Комскуер Лейт, нали? — Той поклати глава. — По дяволите, ти ни надхитри. Още не мога да го повярвам.

— Всъщност не беше толкова лесно — отговори Лейт. — Ти специално имаш много подозрителен ум. Но не си дошъл тук просто за размяна на комплименти, нали? Какво искаш?

— Тук съм главно да ви дам един съвет — каза Голуей.

— Като диверсия и като примамка бунтът, който извършихте, беше брилянтен. Но недайте да преигравате.

— Какво имаш предвид? — попита спокойно Лейт.

— Имам предвид, че ти докара населението до точка на запалване. Всички в Капстоун знаят какво става. Всички гледат внимателно бедата, в която ни натикват неколкостотин тийнейджъри, и вероятно се чудят какви ще са последиците от бунт на цялото население.

— И какви ще са?

— Бунтът ще съсипе Плинри — каза Голуей и Лейт беше поразен от силата в гласа му. — Секцията на рикрилите в Центъра не може да бъде превзета — сигурен съм, че го знаете. Дори ако едно въстание успее да ги затвори, това ще трае само докато не пристигне следващият рикрилски куриер. Една седмица след това ще пристигнат корсарите. — Голуей посочи на юг, където се виждаха светлините на Капстоун. — Ние още не сме се възстановили от последната война. Колко наказателни акции смятате, че ще трябва да понесем?

— Не много — призна Лейт. — Така че какво искаш от нас?

— Искам да спра бунта. Съгласен съм дори да го забавите, тъй като вероятно не сте заинтересовани да го спрете. Можем да преговаряме малко, ако е необходимо, но имайте предвид, че отстъпките, които мога да направя, са малко.

Лейт помълча за момент, после поклати глава.

— Никакви преговори не са необходими, Голуей. Ние няма да освободим Плинри... не и този път, във всеки случай. Нашите хора ще излязат в нелегалност за известно време и ако не ги притискаш и не си отмъщаваш на хората на Капстоун, няма да ти създават никакви проблеми.

Голуей впери очи в неговите.

— Обещаваш ли?

— Ще дам заповеди. Това е всичко, което мога да ти гарантирам.

Леко трепване на устните, което може би беше усмивка.

— Добре. Аз също ще се опитам да контролирам хората си. Иначе може би няма да има свят тук, когато се върнеш. — Очите му отново погледнаха към тъмните кораби. — Бих дал последната си доза идурайн, за да разбера какво се готвиш да правиш.

— Ще научиш някой ден.

— Сигурен съм — сухо каза Голуей, обърна се, отиде при колата си и отпътува.

От удобната си позиция близко до тежкия товарен кораб Кейн наблюдаваше как Голуей си заминава. В ума му се бълскаха противоречиви мисли. Срещата беше мирна, дори приятелска, и двамата мъже бяха говорили дълго. За какво? И по-важното — защо Лейт беше толкова сигурен, че няма свидетели на разговора?

Той поклати глава. Чувстваше се глупаво. Подозрения като това бяха несправедливи — срещата вероятно беше напълно честна: открити преговори. Все пак... Кейн почти импулсивно стисна по-силно касетния четец в ръката си. Откакто беше пристигнал, блекколарите издаваха заповеди и дори сега го третираха по-скоро като ценен товар. Но когато дойдеше последното критично положение, той, Алън Кейн щеше да държи коза. И нямаше да го даде лесно — на никого.

Лейт идваше. Кейн премести четеца в другата си ръка и тръгна към люка на кораба. Може би блекколарите щяха да му разрешат да помага в товаренето.

9.

Компютърната навигационна система определи разстоянието до Аржент на шест парсека. Един „Корсар“ можеше да извърши пътуването за три дни; старият пътнически лайнер на Кейн щеше да го извърши за седем. Товарният кораб, проектиран за ефективен разход на гориво вместо за висока скорост, го измина почти за дванадесет.

Това бяха дванадесет изключително натоварени дни. Докато повечето от единадесетте блекколари работеха по оборудването, което бяха взели, Лейт нареди на Скайлър и Новак да минат с Кейн съкратена версия за подготовката на блекколар. Беше интересен курс, който натовари мнемониката и бойните умения на Кейн до краен предел. Той научи бойните кодове на блекколарите, комуникаторната и ръчна сигнална форми; показваха му нови бойни техники и как да ги прилага; придоби и скромни умения да си служи с нунчаку, прашка и шурикен. Времето между уроците използва да опознае спътниците си... и за задаване на грижливо формулирани въпроси.

— О, ние с Тарди бяхме тук още преди войната. Той знаеше всяка спиртна фабрика на Плинри и крадяхме уиски и го използвахме в бомбите. Лейт ли? Не, срещнах го чак след амнистията...

— Лейт и Додс бяха в съседни части... някъде в района на Ню Карачи, струва ми се. Не ги познавах, докато не започнах да идвам на сбирките в хижата...

— Додс винаги си мълчеше; никога не тренираше заедно с нас. Чух, че бил пострадал при една атака с нервен газ през войната и бойните му рефлекси се скапали. Умен човек обаче — и двамата с Лейт се разбират много добре. Разбира се, познавам Лейт отдавна... заедно ни разпитваха колитата...

И така продължи, докато Кейн не стигна до неизбежното заключение, че никой на борда не е чувал за Лейт или Додс преди войната.

Откритието не беше толкова забележително, разбира се. Плинри беше започнал с триста блекколари — двадесет и пет от стандартните

партизански групи от по дванадесет души — и при останалите тридесет и един беше очевидно, че от групите са оцелели само по един-двама души. Съчетана обаче с упорития отказ на Лейт да обсъжда специалната задача на Додс, тази информация доста обезпокои Кейн.

Бяха на три дни от Аржент, когато той най-после успя да декодира официалния писмен документ на Плинри и постави осем забрани — шест пространствени и две времеви — в умствения си архив. След шест часа самохипноза те се превърнаха в серия психомисловни блокове, които никакво лекарство и никаква намеса не можеха да разкъсат, без да го убият.

Никой — нито Лейт, нито някой друг — нямаше да може да получи тези числа, докато Кейн не беше готов да ги предаде.

Когато товарният кораб влезе в нормалния космос, Аржент беше ярко петънце, а после ясно различим диск. Челси Дженсън настрои компютъра да разработи кривата на подход и след това разпечата схема на системата.

— Това е Аржент — каза той на Кейн и почука втората планета.
— Третият или четвърти свят в ТДИ, който най-много прилича на Земята и е истинска златна мина на минерали. Беше пети по важност преди войната.

— Хм. — На схемата имаше още дванадесет планети плюс лека мараня със странна форма. — Какво е това? — попита Кейн и я посочи.

— Астероиден пояс. Казва се Диамантеният пръстен — по очевидни причини.

— Каква е причината да е струпанnakup вместо да е разпределен по-равномерно?

— Нямам представа. Това обаче прави разработването на мините по-лесно. Залагам десет към едно, че твоите кораби са скрити там.

— Може би. Изглежда добро място, от което да се извършват партизански нападения. — Кейн си представи малки изтребители да се появяват изневиделица и да атакуват силите на рикрилите...

— Всъщност астероидните пръстени не са чак толкова плътни и дори Диамантеният пръстен е главно празно пространство. Един

кораб, който се движи с прилична тягова следа, ще се проследи най-елементарно. По-добро скривалище ще е някое блато или гора в Аржент.

Картината изчезна.

— О, там ли ще търсим?

— И да, и не — каза един нов глас и Кейн се обърна. Лейт тъкмо влизаше по тясното спирално стълбище. — Ще се скрием някъде за ден-два, докато не установим връзка с местното нелегално движение.

— Имате връзка с нелегалното движение на Аржент?! — възклика Кейн.

Лейт го погледна странно.

— Разбира се, че не. Бяхме изолирани на Плинри — знаеш го.

— Но нали току-що казахте... — Кейн щракна с пръсти. — О, разбира се. Додс. Той вече е тук, нали?

— Кейн, имаш лошия навик да правиш заключения. — Лейт се обърна към Дженсън. — Какво е положението?

— На автопилот сме — каза Дженсън; отчиташе показанията. — Преценен час на пристигане петнадесет. Разбира се, ще ни усетят много преди това.

— Добре. Иди да вземеш хора и се пригответе; тук ще оставя за наблюдател Спадафора. Върни се в девет.

— Слушам. — Дженсън хвърли последен поглед на уредите и излезе.

— Ти също — каза Лейт на Кейн. — Иди в товарния шлюз и помогни да се подгответ спускаемите капсули.

— Искам да съм тук, когато говорите на планетата — каза Кейн.

Лейт вдигна рамене.

— Добре. Обаче си облечи бронята и да си готов да тръгнеш.

На тридесет минути от главната орбита на трафика на Аржент повикването накрая дойде.

— Неидентифициран товарен кораб на вектор две-осем-нула плюс четири ниво девет, тук космически контрол Аржент. Идентифицирайте се.

Дженсън посочи ръчния микрофон, защипан на контролното табло. Лейт го взе, погледна към Кейн и го включи.

— Тук търговски кораб първи клас „Донован“; специален товар от Магна Грация. Приоритетно искане за орбита на страна от главните линии.

— Идентификационният ви код за кацане?

— Нямам. Както казах, това е специален товар. Дадоха ми номер на кода и ми казаха да го повторя само в офиса на префекта на сигурността.

Кейн почти чу как диспечерът се изправи и застана мирно.

— Разбрано. Ще позвъня на сигурността — каза той. Мина една минута и от високоговорителя прозвуча нов глас:

— Офисът на префекта по сигурността, говори лейтенант Перон. Какъв е този специален товар?

— Специален и опасен. Код *гама дванадесет* говори ли ти нещо?

— Кой ви даде този код?

— Офицер от службата за сигурност на Грация. Нарече се Хидра. Виж, той е някъде долу; просто го намери и той ще го потвърди.

Последва кратка пауза.

— Нямаме агент с такова кодово име — каза лейтенантът и в гласа му прозвуча подозрение. — Сигурен ли си, че наистина е бил агент на сигурността?

— Определено. Но нали ви казах, че работи на Магна Грация, не на Аржент. Каза, че ще отлети преди нас, за да уреди цялата бумащина.

Друга пауза.

— Един момент.

Лейт изключи микрофона си.

— Дженсън, обади се долу и вкарай всички в капсулите. Не зная колко дълго ще мога да ги мотая тия, но може да се наложи да действаме бързо.

Дженсън кимна и тихо заговори в интеркома. Кейн погледна през илюминатора и видя края на синьо-белия диск на Аржент, вече на по-малко от сто хиляди километра. Голям, опасен свят — и фактът, че ще е с единадесетима блекколари, съвсем не изглеждаше така успокоително, както преди няколко дни.

Високоговорителят на контролния пулт отново оживя.

— Тук полковник Икинс, помощник-префект по сигурността за Аржент. Можете ли да ми кажете нещо повече за Хидра?

— Мога да ти го опиша — предложи Лейт и се впусна в триминутно описание: на Кейн му се стори, че описва префекта на Плинри Голуей и реши, че Лейт все пак има чувство за хумор. — Но ако вече не е при вас, не зная какво се е случило.

— Възможно е да работи директно с рикрилския военен губернатор — промърмори Икинс. — Веднага ще направим запитване. Междувременно можете да заемете дълбока полярна орбита; ще подадем данни на компютъра ви.

Двутонален сигнал потвърди приема.

— Благодаря — каза Лейт. — И се погрижете никой да не ни беспокои. Товарът е адски чувствителен и не искам отражение от двигател наблизо.

Последва кратка тишина.

— Мисля, че разбирам — каза Икинс. — Аржент прекъсва.

Лейт изключи микрофона и го оставил на стойката му.

— На орбита сме — докладва Дженсън. — Кога искаш да се насочим навътре?

Лейт потри замислено пръстена си с драконовата глава, после каза:

— Нека изчакаме колкото се може по-дълго. Ако можем да изучим територията, ще имаме по-добра възможност да намерим добро място за приземяване.

— Правилно. — Дженсън натисна няколко бутона и екраните оживяха.

— Кейн, иди в шлюза и се прибери в капсулата си — каза Лейт.

— Не искам да се мотаеш тук до последната минута и чак след това да се юрнеш да затягаш коланите.

Кейн кимна.

— Добре. Ще се видим долу. — Той се поколеба и добави: — Късмет, Дженсън.

Спускаемите капсули бяха оформени като пресечени конуси, всеки висок около три метра и с диаметър два метра в основата. Пет от тях бяха стругани на товарния люк: две за четирима пътници и три за товар плюс един пътник. Дженсън, който щеше още да лети, когато другите щяха да са напуснали, имаше по-малка капсула, скътана в аварийния люк на мостика.

Другите вече бяха по местата си и от отворените врати на капсулите се чуваше шумолене от прогонване и последна проверка на ремъци и катарами. Кейн надзърна в тясната врата на своята капсула и извика:

— Остана ли място за мен?

Скайлър му махна с ръка.

— Разбира се, качвай се.

Капсулата бе защитена с керамична обивка. Кейн се промъкна през отвора и направи крачка вдясно: изви се и се наведе да избегне лабиринта от кабели, колани и пръти, които висяха от тавана. Промъкна се покрай Вейл и Новак и затегна коланите си.

Последва чакането.

Докато слушаше тихия разговор в капсулата и изучаваше лицата на блекколарите, Кейн беше поразен както никога от сходството между тези мъже. Под техните различия в стил и поведение имаше едно дълбоко чувство на... какво? Сила, реши той, комбинирана може би със спокойна увереност — качества, трудни за съвместяване в страховитните войни от легендите. Малко разочароваща, трябаше да признае той; и все пак тишината беше по някакъв начин успокояваща.

Чакаха почти час. После капсулата рязко се люшна — Дженсън бе вкаран товарния кораб в маневра твърде бързо, за да може това да се компенсира от изкуствената гравитация. Разговорът моментално спря и Кейн чу приглушения вой на натоварените двигатели.

— Това е — съобщи мрачно Новак от вратата на капсулата. Изглеждаше напрегнат, но Кейн знаеше, че това няма нищо общо с предстоящото нападение. Вече беше забелязал близкото приятелство между Дженсън и Новак — а няколко минути след като тръгнаха, Дженсън щеше да е адски голяма цел. — Да заключвам ли?

— Почакай да дойде Лейт — каза Скайлър.

Секунди по-късно вратата на шлюза се отвори.

— Всички в пълна готовност — каза Лейт и тръгна с широки крачки към капсулата си. — Дженсън ще пусне капсулите след по-малко от минута. Когато изскочите, тръгнете на запад.

Новак затвори вратата и капсулата потъна в тъмнина. Във въображението си Кейн видя патрулни кораби да се спускат към тях, за да открият огън. Дженсън щеше да забави за момент, уж че има механичен проблем, за да ги откара колкото се може по-близко.

С глуха експлозия капсулата се завъртя и миг по-късно те се премятаха в пространството — въртяха се, подхванати от турбуленцията на товарния кораб.

За щастие само след секунди капсулата се установи в относително стабилно вертикално положение; въздушното съпротивление създаваше малко, но ефективно тегло. Кейн можеше да чуе слабото свистене на въздуха отвън. Въздържа се да напомни на Скайлър да наблюдава датчика за височина.

Минутите се влачеха. Теглото на Кейн постоянно нарастваше и той чувствува как подът под него се нагрява. Въздухът около тях също ставаше по-топъл, шумът от движението направи разговора невъзможен. Кейн хвани коланите, с които беше вързан, и се опита да се отпусне.

— Подгответе парашута! — Скайлър трябваше да крещи, за да го чуят. — Три, две, едно...

Първото дърпане, когато помощният парашут се отвори, беше леко; второто, когато се отвори главният парашут, притисна Кейн в коланите. Почти моментално воят навън затихна до шепот — пълната гравитация се върна. Кейн внимателно пое дъх и каза:

— Хубаво вози.

— Така ли мислиш? — попита Скайлър. Лицето му, което се виждаше на слабата светлина от датчиците, бе също така спокойно като гласа му. — Мислим да ги продадем на един увеселителен център... Добре. Сега сме на височина два километра; изход на оперативно пространство в едно-пет. Четиридесет секунди... всички готови ли са?

Последваха утвърдителни отговори и за момент в капсулата настъпи тишина.

— Пет секунди... дръжте коланите.

Кейн стисна катарамата на колана си... и с рязко накланяне стените на капсулата се разцепиха от пода до тавана. Подът се разпадна и рязкото нахлюване на въздух счупи стените като силен вятър пръчките на чадър. Кейн изхвърча навън.

Имаше време само да отбележи, че са откъм нощната страна на Аржент. В следващия миг с шумно съскане на компресиран въздух и щракане на конектори, затегнати с пружини, едно тъмно крило се разви и се опъна над него и Кейн се озова легнал — в хоризонтално

положение в коланите си — плъзгаше се бързо в студения нощен въздух.

— Кейн, бъркаш посоката — каза гласът на Скайлър в ухото му.
— Завърти на двадесет градуса наляво.

Пластмасовият лост за управление висеше пред него и Кейн почувства легко беспокойство, когато го хвана с две ръце. Беше тренирал с гравитационни делтапланери на Земята, но те бяха много по-малки от тези безмоторни самолети. Той внимателно издърпа лоста...

Безмоторният самолет рязко се завъртя наляво и Кейн зърна други тъмни крила.

— Леко, леко — каза Скайлър. — Това управление е много чувствително.

— Разбрах вече — промърмори Кейн. Опита отново и този път се завъртя по-плавно.

— Добре. Още малко и ще си в курса.

Кейн зави още малко, за миг погледна небето и каза:

— Виждам само два други самолета. Къде са останалите?

— Е, аз съм над и зад теб — отговори Скайлър. — Не може да се очаква всички капсули да са наблизо една до друга. Затова някой слиза по-рано, за да действа като съгледвач.

Намеси се нов глас.

— Скайлър, тук Куон. Групата ти заедно ли е?

— Да — отговори Скайлър.

— Добре. Премести се на юг; вие сте на половин километър на север от О'Хара. Лейт? Добре; вие сте пред О'Хара, така че поддържайте курса. Хевън? — Пауза. — Ей, Хевън? Какво става?

— Май имам повреда — чу се гласът на Хевън. — Обаче ще се оправя. Виждам Скайлър напред и вляво от мен.

— Добре — каза Лейт. — Целта ни е гористият район на два километра на север от средно голям град. Той е на около тридесет километра — малко разтеглен, — но видяхме някои горещи точки от кораба, така че се надявам да получим известна помощ от отвесно издигащи се потоци топъл въздух. Куон ще сигнализира по комуникатора, ако инфрачервеният датчик покаже нещо обещаващо. Строго радиомълчание след като заемем плътна формация.

Двата безмоторни самолета пред Кейн завиха на петнадесет градуса; той внимателно извърши същата маневра.

— Добър завой — коментира Скайлър. — Не е трудно да се усвои, нали?

— Не е. Скайлър, какво точно ще правим, след като стигнем този град?

— Ще установим контакт с местната съпротива, разбира се.

— Чудесно, но как? Просто ще отидем до някой местен и ще го попитаме?

Блекколарът се засмя.

— А, не. По-лесно е да се оставим да ни заловят.

И със спряно радио! „Чудесно“ — промърмори на себе си Кейн и след това се съредоточи върху летенето.

Като двукрили привидения единадесетте безмоторни самолета тихо се плъзгаха между звездите и тъмната земя.

10.

Комуникаторът на китката на Кейн показваше, че петчасовото чакане е свършило: „Примамката се връща; плюс шестима души и две коли.“

— Пристигат — каза той без нужда, изправи се и погледна на юг, сякаш в сумрака преди разсъмване очите му можеха да видят нещо в гората.

— Да. Чух — сухо каза Хокинг и също се изправи, но по-бавно.

— Изненадан си, че идват, а?

— Един малък град си е същински затвор — каза Кейн. Другите четирима в просеката вече вдигаха раниците си и отиваха към укритието на дърветата. Той тръгна към Скайлър. — Чудя се — тихо каза Кейн, — какво ще правим, ако *не са* от съпротивителното движение?

— Кои други могат да са? — намеси се Хевън. Носеше две раници.

— Сили на сигурността — каза Кейн. — Ще е идеален начин да проникнат при нас и да разберат какво правим.

Скайлър поклати глава.

— Интересна идея, но твърде заобиколна за този етап... психологическата обработка за лоялност кара хората да мислят по-директно. Те могат да измислят нещо, което да използват по-късно, но не и сега.

Кейн обаче се съмняваше.

Комуникаторът му оживя и съобщи за пристигането на групата. Четирима от шестимата аржентианци придружиха групата на Лейт в гората, а другите двама останаха при колите. Кейн избра позиция зад един дебел дънер, откъдето щеше да има добър обзор, и с туптящо сърце се приготви да чака.

Чу стъпки по сухите листа и след тридесет секунди видя групата: четиримата аржентианци вървяха в полукръг зад Лейт, Вейл, Куон и Спадафора. Бяха облечени в свободни кафяви гащеризони и военни

ботуши, с пътно прилепнали мрежести маски, които превръщаха лицата им в неясни сенки. Оръжията им, никакъв вид пушки с куршуми, изглежда, бяха добре поддържани и те ги носеха по начин, който говореше за добра тренировка.

Лейт, който водеше, вървеше в средата на просеката. Спра до един полуизгнил дънер. Другите също спряха и на Кейн му се стори, че дулата на пушките се вдигнаха — съвсем малко.

— Е? Къде са пушките? — попита един от аржентианците и Кейн примига от изненада — беше женски глас!

— За жалост пушки няма — каза извинително Лейт. — Слуховете за контрабандисти на оръжия, които пуснахме в града, всъщност бяха само за да привлечем вниманието ви.

Този път дулата на пушките определено се вдигнаха.

— Хитро — каза жената с леден глас. — Значи сте пуснали слух. Съветвам те да намериш по-добро обяснение, иначе ще съжаляваш, че сте го направили.

— Всъщност е напълно основателно — каза ѝ Лейт. — Току-що пристигаме на специална военна мисия и трябваше да се свържем със съпротивителното движение. Да се оставим да ни хванат на подходящо място, където вие можехте да ни освободите, беше най-лесният начин да го направим.

— Аха. Лесен, но глупав. Да предположим, че не ви бяхме измъкнали?

— О, и сами щяхме да се освободим. — Лейт вдигна рамене. — Можеш ли да ни свържеш с ръководителя на вашата организация?

— Не бързай толкова — изръмжа друг аржентианец — мъж. — Ли, тези сто на сто са шпиони. Да ги пречукаме и да се измитаме.

— Почакай, Ром — каза жената и се обърна към Лейт. — Той има всички основания, разбиращ го. Макар че това звучи по-тъпо от някои от нещата, в които се опитаха да ни накарат да повярваме. Да започнем с името ти и след това да продължим, а?

Лейт вдигна рамене.

— Добре. Аз съм комскуер Деймън Лейт, от силите на блекколар. Идваме със специална задача от Плинри, под командването на генерал Кратохвил от Земята. Засега това е всичко, което мога да ви кажа.

Чу се шепот на изненада от другите трима аржентианци, но нито жената, нито оръжието ѝ помръднаха.

— Извънземни блекколари, а? Оригинално, не мога да не го призная. Можеш ли да го докажеш?

— Мога да се опитам — каза Лейт. Ръцете му се размърдаха...

И три звезди се забиха в изгнилия дънер на равни разстояния една от друга.

Аржентианците мигновено се обърнаха... или по-скоро се опитаха, защото в следващия миг Лейт и неговите другари им бяха взели оръжията. И бяха хванали здраво „освободителите“ си.

— Извини ме за малко грубото доказателство — тихо каза Лейт. Държеше пушката на жената в една ръка; с другата държеше леко китката ѝ — леко наглед, което по някакъв начин не ѝ позволяваше да мърда. — Но ние не носим лични карти.

— Това не доказва нищо — подхвърли един аржентианец, като се мъчеше безуспешно да се отърве от Куон, който го държеше на колене. Техните рад хвърлиха тези неща да ни стреснат... скочиха върху нас, докато бяхме с гръб към тях.

— Ти може и да си бил с гръб. — Изненадващо, но гласът на жената не прозвуча гневно. — Аз не бях. А тези неща са шурикени — оръжия на блекколарите. — Тя кимна към гората и каза на Лейт: — Убеди ме. Ще повикаш ли твоите ради да се присъединят към групата?

— Разбира се — каза Лейт, пусна ръката ѝ и ѝ подаде пушката.
— Какво е ради?

— Твоите приятели — каза тя, взе оръжието и като докосна нещо, което вероятно беше предпазител, го преметна през рамо. — Момчетата, които ти помогнаха.

Лейт подаде сигнала „всичко е чисто“ и с хрущенето на сухи листа Кейн и петимата скрити блекколари излязоха на просеката. Кейн съжалъл, че не може да види израженията под мрежестите маски — в бойно облекло блекколарите бяха внушителна гледка...

— Мислех, че си довел цяла тълпа — каза жената и ги погледна.
— Това ли сте?

— Имаме и един съгледвач на края на гората — каза Скайлър.

— Добре. Колите не могат да вземат всичките; някои ще трябва да ходят пеша. — Тя кимна към тримата си другари, които, за разлика от нея, все още държаха оръжията си готови. — Ти можеш да отведеш тези четиридесет направо през гората, в къщата. Ние ще откараме останалите и багажа им с колите.

— Но, Ли, ние все още не знаем кои са те — възрази един от аржентианците и посочи с оръжието си Вейл.

— Те са блекколари... което означава, че са на наша страна — търпеливо обясни тя. — Така че тръгвайте. И си сложи пушката на рамо преди пак да ти я вземат.

Мъжът изсумтя, но тръгна, последван от шестимата. Жената кимна на Скайлър и каза:

— Да тръгваме.

„Къщата“, в която ги отведоха, си беше просто барака сред още три-четири бараки. Срещу тях, в гората, имаше триетажна каменна къща и голям гараж. Една скрита врата в бараката обаче водеше до тунел, който излизаше в голямата къща. Минаха през него и влязоха в добре обзаведен подземен етаж. Вътре имаше две овехтели кушетки, няколко стола, наредени покрай стените, и дори микровълнова фурна и много пакети стерилно опакована храна. По-малко битово изглеждаше един бръмчащ антибръмбар, поставен до телефона. Два други тунела и може би трети, зад вратата, тръгваха от другите стени.

— Чувствайте се като у дома си, господа — каза жената. Беше свалила мрежестата си маска и Кейн можа да види лицето ѝ.

Разочарова се. От гласа ѝ беше очаквал да е хубава — красива, с предвещаващи буря очи патриотка с младежки фантазии. Вместо това тя имаше най-обикновени черти. Светлокафявата ѝ коса, късо подстригана, за да е лесна за поддържане, с нищо не помагаше да се смекчи квадратното ѝ лице, а виолетовите ѝ очи изглеждаха повече уморени, отколкото яростни. Кейн се почувства измамен — и веднага се засрами от реакцията си.

— Предполагам, че трябва да се представим — каза Скайлър. — Аз съм Рейф Скайлър; това са Мордикай, Альн Кейн, Кели О'Хара...

Тя кимаше на всеки, докато Скайлър ги представяше.

— Аз се казвам Лиана Роуд — каза тя, когато Скайлър свърши.
— И повече или по-малко отговарям за тази бойна група на Радикс.

— Радикс има ли централно ръководство? — попита Хокинг.

— Да. Главната квартира е в Каларанд. Столицата на Аржент. Имаме обезопасена телефонна връзка с тях, но не обичам да я

използвам. Ако искаш да напишеш нещо за задачата си, ще го кодирам и ще го изпратим по куриер.

— Чудесно. — Скайлър кимна.

Двамата аржентианци, които бяха останали да скрият колите, влязоха, докато Скайлър и Хокинг пишеха бележката, и Лиана дръпна единия настрани. След кратък разговор той кимна и изчезна през другата врата. Кейн погледна Лиана и кимна въпросително към вратата.

— Води в килера — обясни тя. — Това е Джейсън Хо; той ще отнесе бележката ви в Каларанд. Но първо трябва да си смени дрехите. От вас също ще свалим всичко — добави тя, като гледаше черната му гъвкава ризница.

— Може би първо да погледнем навън и горе? — предложи Новак. — Не че се съмняваме в теб, но обичаме лично да проверяваме нещата.

— Проверете всичко, което искате — каза Лиана. — Но входът за голямата къща е забранен. Тя е собственост на местния търговски субалтерн и е оборудвана с охранителна система.

Въздухът изведнъж се наелектризира.

— Обясни, моля — тихо каза Скайлър.

— О, не се беспокой, горе няма никого... Наваре и хората му идват тук само по време на ваканциите. Тогава не се доближаваме до къщата, естествено, но през всяко друго време тук е достатъчно сигурно.

— Не е много умно — промърмори О'Хара. — Никога ли не се запитват какво става на този етаж?

— Те не знаят, че съществува... връзката е запечатана и официалните планове са променени още преди края на войната. Освен това кой би търсил бойна група на Радикс под носа на такъв големец?

— Всъщност никой — призна Скайлър. — Твоя ли беше идеята? Лиана сведе очи.

— Не. На баща ми. Той ръководеше тази бойна група до... неотдавна.

Мъчителната тишина беше нарушена от звука на стъпки и от един от тунелите се появи Лейт с хората си и с аржентианския ескорт.

— Някакво затруднение? — попита Лиана.

Един от хората ѝ поклати глава.

— Не, но по-добре по-скоро да ги изведем оттук — каза той и свали мрежестата си маска. — Един самолет на сигурността току-що дойде откъм Каларанд. Няма да са доволни, че са изчезнали.

— Доста бърза реакция — каза замислено Лиана. — Добре, ще ги отведем в къщата на Хармън... това ще е достатъчно далеч, за да са извън кордона. Джейсън отива в Каларанд да види дали главната квартира ги иска. Готови ли сте с бележката? — обърна се тя към Скайлър.

Лейт беше отишъл до Скайлър и четеше бележката над рамото му.

— Има още нещо — каза комскуерът. — Един от нашите хора не скочи с нас, а продължи с кораба. Вероятно вече е слязъл на земята. Можете ли да организирате група да го потърси?

— Запиши го в бележката — отсече Лиана. — Не можем да организираме такова нещо оттук.

Сигурната къща беше на два часа път и те стигнаха до нея без проблеми. Останаха там през по-голямата част от деня — ядоха, спаха и се преоблякоха в аржентианско облекло. Хокинг откри, че резервният антибръмбар на бойната група е развален, и цял следобед го поправя. За останалите времето беше главно чакане.

Накрая, към залез-слънце, пристигна съобщение от Каларанд по специалната линия, че шефът на бойната група на Радикс ще се срещне с тях. След половин час те вече пътуваха по прашния път с пет коли. Седнал на задната седалка в средата, притиснат между Мордикай и Куон, Кейн се опита да подремне по време на дългото пътуване. Опитът не беше много успешен. „Каларанд — продължаваше да му шепне един — тих глас — е напълно непознат, пълен със сили на сигурността и непроверени съюзници.“

И много вероятно също с много рикрили.

11.

Когато наблизиха Каларанд, жълто-оранжевото слънце на Аржент се показва над хоризонта. След относително ниските постройки на Капстоун тридесет— и четиридесететажните сгради на Каларанд напомниха на Кейн за Нова Женева. Но докато минаваха през покрайнините на града, той видя, че също като Капстоун, и Каларанд е пострадал от войната. Нямаше дупки от бомби или руини, разбира се, но сградите бяха буквально осияни с кърпежи, около някои от които се виждаше стопен бетон — признак за използвани лазерни оръдия. Дори при относително слабата светлина гледката беше потискаща и Кейн дори се засрами от това колко малко е пострадала самата Земя.

— В тази част живеят главно неквалифициирани работници и работещи в леката промишленост — каза Лиана.

— По-точно? — попита Куон, който също гледаше през стъклото.

— Главно текстилна и малки прибори. По-нататък, в Стрип, се произвеждат компоненти за оръжия. Стрип е един вид буферна зона между правителствения център и останалата част на града — добави тя. — В нея се влиза и излиза през детектори за метал и източници на енергия, но не е необходима лична карта.

— Тъпо — каза Куон.

Тя вдигна рамене.

— Производството на оръжия варира в зависимост от военните нужди на рикрилите. Предполагам, че не искат да проверяват цели тълпи работници, които са им необходими само от време на време.

Куон погледна Мордикай и Кейн може да прочете мисълта, която мина между блекколарите: един завод за оръжие, особено само полусекретен, беше на практика покана за безпорядък.

Спряха пред масивна четириетажна сграда. На сто метра напред Кейн зърна бялата шапка на Хокинг — той влизаше в друга сграда.

— Хей! — извика той и посочи.

— Спокойно, Кейн. Просто влизат през друг вход — каза Лиана.
— Хайде, слизаме.

Влязоха в сградата и Лиана ги поведе по някакви стълби надолу. Мъж на средна възраст им отвори и след кратка размяна на знаци с Лиана ги въведе в тунел, скрит зад гардероба на спалнята. Лиана, с малко фенерче в ръка, влезе първа. Кейн преброи сто и тридесет стъпала преди да стигнат до една тясна спирална стълба и да се заизкачват. Някъде на третия етаж над уличното ниво Лиана отвори един панел и ги въведе в силно осветена стая.

Присвил очи срещу ярката светлина, Кейн се огледа. Стаята беше без прозорци и бе нещо средно между голям частен офис и заседателна зала на малка компания. До стените стояха десетина млади, сурови на вид мъже; през една отворена врата в другата страна на стаята влизаха останалите блекколари и аржентианският ескорт. А в центъра, на едната страна на маса с голям антибръмбар, седяха четири мъже.

Това бяха лидерите на Радикс — Кейн разбра моментално. Хладният, замислен вид, който имаха, докато изучаваха посетителите си, възрастта и опитът, които дори периодичното използване на идунайн не можеше да изтрие от очите им — всичко това просто подсилваше онази неопределима власт и отговорност, които беше видял в лидерите на Съпротивата на Земята. Кейн огледа нарочно небрежно всеки от четиридесетимата — опитваше се да оцени реакцията им към новодошлиите. Безполезно упражнение — необходимостта отдавна беше наложила маски върху лицата им.

Братата се затвори и един от седналите мъже се изправи.

— Групата на Дженсън, моля, минете встрани.

Групата на Лиана се подчини и остави Кейн и десетимата блекколари сами пред масата. Мъжът вдигна въпросително вежди и Лейт излезе половин крачка напред.

— Аз съм комскуер Деймън Лейт, командир на този отряд, действащ под командването на генерал Морис Кратохвил на Земята — каза той с отсечен войнишки тон. — Ти кой си?

— Рал Тремейн — отговори мъжът. — Отговорен за организацията Радикс. Можеш ли да докажеш идентичността си, или да предявиш пълномощия?

— Ако имаш предвид опознавателни ленти или документи — не. Но като се има предвид, че сме блекколари, нашата лоялност трябва да

е очевидна.

— Много от вашите блекколари се предадоха след войната — хладно каза мъжът с маслинена кожа отляво на Тремейн.

— Много от нас загинаха във войната — каза Лейт.

— Твърде много — съгласи се по-стройният мъж, седнал отдясно на Тремейн. Очите му бяха втренчени в лицето на Лейт; той се изправи. — Сърл Бакши; комскуер — представи се той и вдигна юмрук за поздрав. Червените очи в неговия пръстен с драконова глава трепнаха за миг на светлината.

Лейт се усмихна, видимо изненадан, и повтори жеста.

— Много ми е приятно, комскуер. Надявах се да намеря блекколари на Аржент, но наистина не очаквах...

Кейн почти не чу слабия звук зад тях, но стаята изведнъж експлодира от активност. Той се обърна тъкмо навреме да види как нунчакуто на Хевън се увива около протегнатата ръка на един от стражите. Тракането на пръчките заглуши възклицанието на младежа. Пистолетът, който държеше, се плъзна по пода и се удари в стената; друг страж, посегнал да го вземе, отскочи назад, когато една черна звезда се заби в стената на три сантиметра над оръжието.

И после настана тишина... тишината на натегната пружина. Кейн беше заел автоматично стойка от карате. Видя, че и блекколарите са заселили пози за бой. Бяха приведени, с готови за хвърляне звезди.

Всички — с изключение на Лейт. Старият комскуер стоеше все така спокойно. Сега, в пълната тишина, той пристъпи към масата; очите му пламтяха от гняв. Погледна Тремейн и Бакши и посочи телефона, който стоеше до антибръмбара.

— Извикай ги тук — каза той, натъртвайки на всяка дума. — Всички. Всичките си стражи и войници. Иначе ще ги хванем един по един, може би ще убием десетина. Това ще те убеди ли, че наистина сме блекколари?

— Най-искрени извинения — каза Тремейн унило. Странно, не изглеждаше особено изплашен. — Зная, че не беше правилно, но трябваше да сме сигурни.

— Правилно? Можехме да го убием. Можехме да убием всички ви.

На устните на Тремейн се появи слаба усмивка.

— Може би имам по-голямо доверие в самоконтрола ти от теб, комскуер.

— А пък аз по-добре познавам рефлексите на блекколарите от теб — контрира Лейт, малко успокоен. — Добре, ти си направи шагата. Следващия път ще го сметнем за истинска атака и ще убиваме. Погрижи се хората ти да го знаят. — Той даде сигнал за отбой и блекколарите се изправиха и прибраха шурикените и нунчаку.

— Добре, можете да вървите — каза Тремейн на стражите. — Погрижете се всичко да е защитено. — После посочи групата на Лиана. — И се погрижете тези хора да получат закуска и място за спане.

Когато бойците излязоха, Тремейн посочи столовете около масата.

— Комскуер, господа...

Лейт, Сайлър и Хокинг приеха предложението и се настаниха срещу лидерите на Радикс. Кейн и другите останаха прави.

— Какво точно искате? — попита Тремейн и се наведе напред.

— Преди всичко отговори на няколко въпроса. Въпрос първи: имате ли вече вест за Дженсън?

Тремейн посочи един мъж отлясно на Бакши и каза:

— Това е моят помощник Джеремая Дан. Той се занимава с това. Джер?

— Вашият кораб — почна Дан. — Предполагам, че беше вашият... се разби над източния склон на Румелианските планини преди тридесет часа. Знаем приблизително къде. Проблемът обаче е, че сигурността е отцепила целия район. Вече имаме малка бойна група в района, на която е съобщено, но засега можем да направим само това.

Лейт стисна зъби.

— Добре, дръжте ни в течение. Ако чуете, че е намерен — от която и да е страна, — веднага ме уведомете. — Погледна Тремейн. — Това води до втория въпрос. Бих желал да зная нещо за вашата организация: по-специално големината и разпределението и колко успешно сте се борили срещу рикрилите.

— Струва ми се, че ще е по-добре да ни кажете какво искате вие — предложи Бакши. — Тогава ще можем да ви кажем, ако можем.

— По-просто може би, но не толкова интересно — обади се Сайлър. — Освен това информацията за големината на екипа често

определя каква роля ще играе той.

Бакши отвори уста, но Тремейн сложи ръка на рамото му.

— Той е прав, Сърли. Добре, нека да видим. Понастоящем Радикс има около половин милион членове и активно подкрепящ персонал извън населението на планетата от милиард и четвърт. Разпределени сме доста добре, макар че сме склонни да се съсредоточаваме в големи градове като Каларанд.

— А какво ще ни кажеш за вашата служба за сигурност? — попита Лейт. — Според мен с бойни групи като тази имате голям проблем с проникването в нея.

Тремейн вдигна рамене.

— Всъщност мисля, че нямаме проблеми по тази линия, тъй като всеки в бойната група трябва да даде съгласието си за приемане на нов член. От време на време се опитват да ни подмушнат двойници, но бързо ги хващаме.

Лейт кимна.

— Добре. Друго?

— Е, все още ни има въпреки усилията на врага за обратното — каза Тремейн с невесела усмивка. — С изключение на това другото не е така добре, както бихме желали. Ние ги измъчваме на едно или друго място — отвличане на доставки например, — но истински големите цели са всъщност неуязвими.

— Знаете това от опит? — попита учтиво Скайлър.

— Много болезнен опит. Обикновено разпознаваме неизбежното достатъчно рано, за да се отдръпнем и да намалим загубите си.

— Имате предвид определена цел? — попита Джеремая Дан.

— Да — отвърна Лейт. — Евентуално. Преди всичко обаче ще имаме нужда да определите местонахождението на всички стари ветерани от звездната сила, които можете да намерите. Предполагам, че известен брой са били уловени на Земята, когато отбраната се е огънала?

— Да — каза Тремейн и сбърчи чело. — Но войната беше много отдавна.

— Това няма да е проблем, ако са взимали редовно идурайн — обади се Вейл някъде зад Кейн.

— Взимали са идурайн, нали? — попита Скайлър и огледа младежките лица на аржентианците.

— Вижте... — започна един мъж с маслинена кожа.

— Спокойно, Ури — каза Тремейн. — Така стана, боецо, че имахме добри възможности да прехващаме доставките идунайн. А ветераните от войната стоят на първо място в нашия списък за приоритети.

— Добре. — Лейт кимна. — Тогава бих желал вашите хора да започнат да ги събират колкото е възможно по-скоро.

— Събирането вече е в ход — каза Дан. — Нощес пристигна съобщение, Рал. Нямах възможност да ти кажа.

— О, по дяволите! — изръмжа Бакши. — Пак ли?

Дан кимна.

Тремейн се смръщи, сякаш ядеше лимон.

— Нямаш късмет, комскуер. Всичките триста и петдесет от бойците са затворени поне за два месеца.

— Какво? — За първи път, откакто Кейн го познаваше, Лейт изглеждаше изненадан. — Защо?

— Случва се всеки път, когато рикрилите предприемат голям удар срещу крайселите — обясни Бакши. — Фронтът е само на един парсек. Предполагам, че се страхуват, че някой ще отмъкне някой кораб, докато са заети, и че няма да могат да го преследват.

— Това е смешно — изсумтя Лейт. — Къде би могъл да отиде?

— Практически навсякъде — вдигна рамене Бакши. — Единичен кораб може да проникне почти до всяко поделение дори близко до бойния фронт.

— Зная — отсече Лейт. — Имах предвид къде би могъл да кацне? Всичко на тридесет парсека е собственост на рикрилите или окупирano от тях.

— Виж, не *nie* създаваме тези правила — посочи Бакши малко разгорещено. — Те не ни искат разрешение преди да ни хвърлят в затвора.

— Прав си. — Лейт потри лице с ръка. — Извинявай. Имате ли представа къде ги държат?

— Разбира се. В затвора „Хенслоу“ на източния край на Стрип — каза Дан. — На дванадесет километра оттук.

— Добре охраняван, предполагам?

— Много добре. — Тремейн го изгледа с любопитство.

— За какво точно са ти необходими тези ветерани?

— За момента това е все още поверително — отговори Лейт.
— Виж, комскуер...
— Те са имали тежка нощ — прекъсна шефа си Бакши.
— Защо не си починат и да продължим разговора по-късно?
— Няма да е лошо — съгласи се Лейт.
Тремейн не изглеждаше много щастлив, но кимна.
— Добре. Джер, ще ги настаниш ли?
Дан кимна.
— Благодаря за гостоприемството — каза Лейт и стана.
— Няма защо. Починете си хубаво.

Щом вратата зад блекколарите се затвори, Тремейн бутна стола си назад и каза на Бакши:

— Благодаря, че спря този разговор, Сърли. Някакви коментари?
— И огледа всички.
— Все още смяtam, че идеята да ги докараме тук беше лоша — каза Ури Гринстейн, човекът с маслинена кожа отляво на него. Все още не знаем от какво са заплашени, а междувременно те вдигат сигурността на крак. Дори да са на наша страна...
— Ако — прекъсна го кротко Бакши.
— Да, ако. Блекколарите също са хора, комскуер, и не вярвам, че всички вие сте толкова благородни, колкото си мислите. Както казах, дори ако наистина са на наша страна, допълнителната активност на сигурността, която предизвикват, може да бъде сериозен проблем.
— Добър аргумент — съгласи се Джер Дан. — Ако рапортите от Румелианската област са показателни, колитата са готови да преобрънат цялата планета.
— Какво предлагаш? — попита Тремейн.
— Да ги изолираме — беше бързият отговор. — Да прекъснем контакти с всички други бойни групи, така че да рискуваме само каларандската.
— Това ще ни остави ли достатъчно човешка сила? — попита Бакши.
— Нали имаме дузина нови блекколари на разположение — изсумтя Гринстейн.

— Можем да задържим тук хората от Дженсън — каза Тремейн.
— Това не е допълнителен риск, тъй като хората на Лейт вече знаят за тях. Други предложения? Добре тогава. Джер, искам да съобщиш на всички бойни групи да не се свързват с нас. Ури, ти ще се върнеш в Милер и ще предадеш новината на южната дивизия.

— Правилно — кимна Гринстейн. — И понеже Каларанд мълчи, няма да можеш да следиш търсенето на изгубения блекколар. Аз ще се заема с това.

— Благодаря. — Тремейн спря. — Като говорим за блекколари, някой забеляза ли нещо необичайно по време на тяхната фiktивна атака?

Последва миг тишина.

— Аз — каза Бакши. — Един от тях зае малко по-различна бойна стойка от другите.

Тремейн кимна.

— Аз също си мислех за това. В рапорта от Дженсън се казва, че те са от Плинри, но работят под покровителството на Земята. Чудя се дали...

— Мислиш, че този човек е земянин? — попита Дан.

— Може и да е — каза Тремейн. — От което възниква въпросът как е минал през земната служба за сигурност.

— Може би там няма такава — предположи Бакши. — В зависимост колко силно е била ударена Земята, там може да няма много останало за охраняване.

— Е, няма смисъл да умуваме. — Тремейн вдигна рамене. — Ще ги оставим да поспят четири-пет часа, но след това искам да зная какви точно са пълномощията на комскиуер Лейт.

— И за какво точно е дошъл — добави Бакши.

Тремейн кимна тъжно.

— Особено това.

12.

— Зная, че видях нещо — каза един от петимата запъхтени мъже от сигурността. Групата тъкмо минаваше през тясното дефиле и се изкачваше към отвесния бряг. — Като отражение от метал или стъкло.

— Той посочи средата на скалистия, покрит с дървета склон пред тях.

— Продължи да наблюдаваш — посъветва го мъжът до него и хвана по-здраво лазерната си пушка, докато се оглеждаше. — И не забравяй, че е имал половин час да се придвижи, откакто си го видял.

Скрит зад едно дърво само на десет метра зад тях, Дженсън повиши оценката си за групата с една-две единици. Колкото и да изглеждаше неочеквана за тях тази работа на открито, те все пак бяха наблюдални и водачът им съвсем не беше глупак. Нямаше начин да знае, в края на краищата, че Дженсън беше окачил резервния бинокъл на един клон преди час, когато беше забелязал групата да се изкачва към него. Целта беше да ги примами да се втурнат ликуващи към неговата предполагаема позиция, а надеждата — да оставят без охрана пътя, извеждащ от стръмнината. Дженсън обаче беше започнал да се съмнява дали групата ще се хване на уловката.

— Там! — възклика първият мъж и посочи.

— Аз също го видях — обади се втори. — На десет градуса вляво зад онзи изсъхнал червен трън.

— Добре, да вървим — каза водачът. — И не забравяйте, че този човек е опасен, така че ако нещата станат напечени, стреляйте. Дени, свържи се с другите групи, които се движат в нашия сектор, и поискай въздушна подкрепа. Предупреди ги да не излизат напред, не искаме да го изплашим. Чам, ти ще останеш тук, в случай че той мине покрай нас. Тръгвайте.

Скрит зад дървото, Дженсън ги наблюдаваше как изчезват в храстите. Номерът все още си струваше да се опита. Може би дори щеше да успее. Силите на сигурността толкова искаха да го хванат, че бяха включили в патрулите неопитни хора от града. Интересен беше и фактът, че знаеха, че е сам.

Постовият, Чам, видя нещо, приличащо на мъх, до един голям камък и седна вдървено с профил към Дженсън, като подпра пушката си между коленете си. Премести тънката жица за микрофона, която излизаше от шлема му, и завъртя едно копче докрай. После опря глава на камъка и затвори очи. Дженсън го гледаше замислено и се чудеше какво е направил. Беше ли намалил силата, така че да спи, без другите да чуват хъркането му, или я беше увеличил, за да може да чуе звука на оръжие, ако бъде нападнат? Вероятно последното, реши Дженсън, което означаваше, че войникът е много предпазлив. Дженсън се подготви да чака.

Минутите се точеха бавно. Очите на стража бяха затворени, но дишането му показваше, че не спи. Планината беше тиха с изключение на звуците, издавани от насекомите; нищо освен някоя птица от време на време не пресичаше небето над тях. Но Дженсън знаеше, че тази тишина е илюзорна и че ако бъде подадена тревога, много скоро тук ще е пълно с хора. „Търпението е добродетел“ — каза си той и продължи да наблюдава.

Но накрая не можеше да чака повече. Останалата част на патрула сигурно беше преполовила пътя до висящия бинокъл, а на него щеше да му трябва известно време да мине през дефилето преди те да са открили трика и да повикат подкрепления. Беше опасно да се разкрие, но нямаше друга възможност. Той взе един камък, сложи го в прашката и го запрати в тревата на петнадесетина метра нагоре по склона.

Часовоят веднага скочи, насочи пушката си към мястото, където се бе разнесъл звукът, и нагласи микрофона.

— Тук Чам — каза той тихо. — Чух нещо на склона близо до мен. Отивам да проверя.

Тръгна предпазливо, вдигнал пушката на височината на кръста си. Дженсън го наблюдаваше как внимателно се доближи до високата до колене трева. Накрая спря за момент и стреля три пъти в нея. Нищо не се случи и той се върна.

— Трябва да е било животно — чу го Дженсън да казва. Отговорът не се чу, но Чам се усмихна леко. — Разбира се. Но кой знае колко бързо могат да се движат тези блекколари?

Чам седна на мъха, отново отмести микрофона настрани и посегна към копчето за контрол на силата...

И камъкът от прашката на Дженсън го удари с всичка сила в гърлото.

Войникът се свлече, ръката му падна отпусната до него. Дженсън свали шлема му и го вдигна до ухото си. Чу тихо мърморене и коментари от другите, които се изкачваха по планината. Нищо не показваше, че са чули нещо необичайно; или, ако бяха чули, че му придават някакво значение. Рискът се беше оправдал.

Дженсън бързо претърси мъртвия и намери полева санитарна чанта и пакет с храна, които прибави към собствените си запаси. Лазерната пушка беше съблазнителна, но енергийният й пакет можеше да бъде открит от неприятно голямо разстояние, особено тук, където нямаше нищо. Шлемът, за нещастие, беше почти толкова коварен: дори ако предавателят беше изключен, електрониката и батерията щяха да се чуват като парен локомотив. Той взе пушката и шлема и ги хвърли в гората. Щяха да ги намерят, разбира се, но може би щеше да затрудни врага.

След това слезе в дефилето. Движеше се максимално бързо, без да вдига много шум, тласкан от такова чувство за спешност, каквото не беше изпитвал никога. Преследването от сили на сигурността не беше нещо особено неочеквано, но когато те знаеха, че е самичък и че е блекколар, ставаше лошо. Отидеше ли някъде Лейт с групата си, врагът винаги ги преследваше.

Беше почти на дъното на дефилето в гъстите шубраци, когато от склона се чу експлозия. Граната. Очевидно хората от сигурността беше намерила уловката, която им беше оставил. Много скоро цялата планина щеше да гъмжи от врагове.

Оттук нататък нещата щяха да започнат да стават трудни.

13.

Кейн се събуди, защото чу името си. Остана неподвижен няколко секунди, без да отваря очи. Всичко изглеждаше мирно; от другата страна на стаята, до вратата, Лейт тихо говореше:

— Още спи и няма смисъл да го будим.

— Извинявай — каза един нов глас, — но Рал изрично каза да вземем и Кейн.

Кейн отвори очи.

— Буден съм, Лейт — тихо каза той, за да не събуди никой друг.

— Какво има?

Лейт и другият — беше Джеремая Дан — го погледнаха; Кейн забеляза, че Лейт май е ядосан.

— Рал Тремейн иска двамата с Лейт да се срещнете с нашата тактическа група — обясни Дан.

— Не е необходимо да идваш — намеси се Лейт. — Мога да проведа всякакви тактически дискусии и сам.

Беше ли това първата стъпка към неговото отстраняване? Кейн стана и мина между леглата.

— Ще ми е интересно да дойда.

— Добре. — Лейт кимна. Хевън и Новак, които играеха шах, станаха. — Искам и вие да сте там — каза им Лейт. — Ако решим да нападнем затвора Хенслоу, ще водите взводове.

Очите на Дан се разшириха.

— Комскуер... всъщност ние нямаме толкова жива сила.

— Тремейн каза, че сте половин миллион. При толкова много хора бихте могли да щурмувате и с камъни.

— Но тогава повече няма да имаме половин миллион, нали? — каза Дан с леден глас, обърна се и тръгна да излиза.

Кейн и тримата блекколари го последваха. С надежда да изглади отношенията, Кейн настигна Дан и посочи дългия коридор с висок таван.

— Какво точно е това място, господин Дан? Не прилича на никоя сграда, която съм виждал.

Част от сковаността се стовари от гърба на Дан.

— Някога е било правителствена сграда, преди шестдесет години. Тук се е помещавало министерството на рудните богатства. Когато им построиха нова сграда, тази беше продадена и преустроена в частни офиси. По-късно отново беше преустроена — в апартаменти. Притежаваме цялата сграда чрез различни организации.

Дан ги заведе в малката заседателна стая, в която се бяха събрали отначало. Този път обаче на масата имаше много повече хора: освен с Тремейн и Бакши имаше други мъже и две жени. За Кейн, най-неочаквани — и приятни — бяха четиримата мъже, седнали до Бакши. Изглеждаха млади и будни... и носеха черни пола и пръстени с драконова глава.

Тремейн седеше на председателското място, а Бакши — от дясната му страна. Лейт седна на стола в другия край на масата; Кейн зае свободното място до него.

— Извинявайте — каза Тремейн и погледна Новак и Хевън, когато Дан зае последния стол. — Не очаквах други хора. Ще изпратя да донесат още два стола.

— Няма нужда — каза Лейт. — Могат да постоят и прави.

— Не е необходимо...

— Казах, че могат да постоят и прави.

Около масата се чу тихо шумолене на хора, които мърдат на столовете си, и Кейн видя едно-две кратки смръщвания. Тремейн сви устни, но кимна.

— Както желаете. Да ви представя тактическата група. — Той посочи вляво. — До Джер е Сали Куинлан, отговаря за военното разузнаване; Майлс Камерън, шеф на разузнаването; и Стюарт Йорк, шеф на снабдяването. Отдясно е командуер Бакши, главен тактик и шеф на полевите операции; командосите Маккитерик, Валънтайн, Фюес и Кутури ще ръководят нашите нападащи части; Фей Пикиано също е тактик.

Всички закимаха.

— Очаквам да чуя от вас условията на Плинри — каза Фей и погледна между Лейт и Кейн. Кейн реши, че тя е много по-близо до неговия ментален образ за жена боец от съпротивителното движение

от Лиана Роуд — по-атрактивна, привлекателна, но все пак с необходимата твърдост в очите. И за разлика от представителната Сали Куинлан, не носеше брачна лента.

— Разбира се — каза Лейт. — Но по-късно. Точно сега условията на Аржент са по-важни. — Той погледна другата жена. — Госпожо Куинлан, има ли някакъв начин да се оцени колко ще продължи сегашната кампания на Рикрил?

— Момент, комскуер — каза Тремейн преди Сали да отговори.

— Преди да продължим бих желал да знам каква точно е целта на вашата мисия.

— Както вече обясних, това е поверително — каза Лейт.

— Ще ви се каже, когато трябва да го знаете; не преди това. Така е по-безопасно за всички.

— И какво ви дава право да вземате такова решение? — попита Валънтайн. — Този свят е наш, не ваш.

— Сигурни ли сте? — сухо попита Лейт. — Аз пък мислех, че го владеят рикрилите.

Валънтайн се намръщи.

— Вижте, Лейт, окупацията престана да е забавна преди тридесет години.

— Съжалявам, но точно вие нямаете право да ми задавате въпроси. Докато се наричате блекколар, това — той вдигна пръстена с червените драконови очи — ми дава цялата власт, която ми е необходима, а вие сте длъжен да се подчинявате.

— Освен ако вече нямаме друг командир — обади се Фюес, едър рус мъж с изпити бузи. — А ние имаме.

Лейт го погледна хладно, след това се обърна към Бакши.

— Комскуер, вие признавате ли моите пълномощия?

— Да, стига вашите заповеди да не противоречат на моите — отговори Бакши. — Но йерархията в командването не е ясна. Например вие претендирате, че имате пълномощие от генерал Кратохвил от Земята. Кога прескочихте дотам, по пътя от Плинри?

Лейт поклати глава.

— Пълномощията от Кратохвил бяха донесени от един от неговите агенти — Кейн. Тъй като на Плинри не беше останал никой със съответен ранг да дава или да отменя заповеди, ние ги приехме с честната дума на Кейн.

Тремейн бавно кимна и каза:

— Чудехме се за Кейн... но какво ще кажете за генерал Лепковски? Предполагаше се, че той е на Плинри.

— Лепковски престана да издава заповеди преди тридесет и пет години — мрачно каза Лейт. — Загина в края на войната.

— Разбирам. — Тремейн помълча известно време. Мръщеше се. Очите му изучаваха лицето на Лейт. — Добре — каза най-после. — Ще ви повярваме... засега. Но трябва да се съветвате с комскуер Бакши или с мен преди да извършите нещо, което може да изложи на опасност моя народ. — Той кимна към Сали Куинлан. — Давай нататък, Сали.

Тя погледна още веднъж Лейт и наведе очи към книжата пред себе си.

— Доколкото можем да кажем, рикрилите ангажират много сили за това нападение. През последната седмица проследихме четири военноморски кораба клас „Елефант“ и три ята „Корсар“ и сме сигурни, че две ята, нормално базирани тук, също са отлетели. Предполага се, че ветераните от звездните войни ще бъдат пуснати не по-рано от петдесет дни.

Лейт поклати глава.

— Това е твърде дълго. Бакши, с какви сили разполагате?

— Не са достатъчно, за да превземем Хенслоу с щурм, ако имате предвид това. Около четиридесет души плюс вашите блекколари.

— Четиридесет души? Какво стана с вашите половин милион неустрашими патриоти?

— Прекъснахме връзката си с останалата част на Радикс, в случай че нещо тръгне погрешно.

— И какво ще правим, ако се наложи да потърсим помощ?

— Имаме групата, която ви докара. Десет души, на които можем да разчитаме в случай на нужда.

— Струва ми се, че не ни вярвате много — обади се Хевън зад Кейн. — Ние наистина не сме тук, за да ви предадем, знаете го.

— Но можете да го направите... просто случайно, разбира се — каза Майлс Камерън. — Аржентианската служба за сигурност е много бдителна и някои от техническите й средства са вероятно различни от онези, с които сте свикнали. Не можем да рискуваме всичко заради никаква схема, за която не знаем нищо.

— Случват се такива неща на война — посочи Лейт. — Затова имате генерален щаб и командна верига, вместо да решавате нещата на митинги с войниците.

— Не можете да очаквате военна точност от нас, комскуер — каза Фей. — Войната беше много отдавна и повечето от нас не са били във военната система.

Лейт я погледна оценяващо и попита:

— Вие бяхте ли?

Тя вдигна скромно рамене.

— Малко. Бях в тактическия щаб в секторната команда на генерал Кордвейнър.

— Впечатлен съм. Също така съм изненадан, че рикрилите са ви оставили да се движите свободно.

— Всъщност те не знаеха за мен — призна тя. — Архивите бяха унищожени... стават такива неща.

Лейт се усмихна и погледна към Бакши.

— Схванах гледната точка на госпожица Пикиано. Оттеглям всичките си нелюбезни забележки. Може би няма да е необходимо нападение. Имате ли представа къде точно е затворът?

— Доста добра — отговори Тремейн; в гласа му прозвучава облекчение. — Майлс?

Камерън взе една чанта и извади дебела папка. Отвори я, измъкна няколко листа и снимки, плъзна ги по масата към Лейт и каза:

— Затворът Хенслоу.

Кейн проточи врат да види. Затворът беше колосална петнадесететажна правоъгълна сграда от приличащ на камък материал, разположена в центъра на празно каре. От третия до тринадесетия етаж по стените имаше тесни прозорци; на последните два етажа бяха по-големи. Въоръжени часови патрулираха покрай четириметрова ограда, от двете страни на массивната врата имаше караулни помещения. На една улична карта затворът беше показан на около сто метра навътре от стената, която ограничаваше Стрип.

— Къде държат ветераните? — попита Кейн.

— Ако колитата са верни на себе си, на осмия етаж — каза Камерън. — Оттам могат да виждат отвъд стената; предполагам, че това е направено умишлено, за да изпитват носталгия.

— Службата ви по безопасност прави ли такива неща? — попита Лейт.

Фюес изръмжа и потри пръстена си с драконова глава почти свирепо.

— Префектът Апостолерис е излюпен от рик и тарлегански гущер — каза той с погнуса. — Ако не пазеше толкова грижливо собствената си кожа, отдавна да сме го убили. Но все ще го хванем някога.

Кейн изпита някакво странно чувство на възхищение. Да, това най-после беше огънят, който очакваше от легендарните блекколари — гняв и неудържим стремеж, нещо, чието отсъствие на Плинри го беше разочаровало. Докато гледаше относително младежките лица около масата, се зачуди дали различието не се дължи на допълнителния идунайн, който аржентианците очевидно бяха получавали. Възможно ли беше спокойствието, което беше видял у мъжете на Плинри, всъщност да беше повече израз на слабост, отколкото на сила? Мисълта не беше особено приятна.

Тремейн отново заговори.

— За щастие повечето операции на службата по сигурност на Каларанд се ръководят от помощник-префекта полковник Икинс. Той е достатъчно опасен, но изобщо доста сдържан... не екзекутира невинни хора след едно наше нападение например, както често прави Апостолерис. Системата на затвора е подчинена директно на него.

— Хм. — Лейт разучи плановете и леко потърка пръстена си. — Какви са оръжията на охраната?

— Тези навън и другите в административните части имат лазерни пушки и иглени парализиращи пистолети — каза Камерън. — Охраната в затвора е с иглени пистолети.

Кейн почувства как бузата му трепна. На Земята се използваха различни парализиращи вещества, всичките ужасни.

— Какво парализиращо вещество използват? — попита той.

— Паралит-IX, ако това ви говори нещо — каза Камерън. — Предизвиква мигновено отпускане на мускула в мястото на влизане, което се разпространява по цялото тяло за по-малко от минута. Пистолетите са с патрони касетъчен тип, така че изхвърлят поне десет игли.

— Които се разтварят, предполагам? — попита Лейт.

Камерън кимна.

— Само за минута напълно изчезват в кръвния поток и тъй като сетивните нерви са парализирани само частично, човек изпитва страшна болка.

— Няма ли противоотрова, или просто трябва да се търпи?

— О, има и ние имаме достатъчно от нея. За нещастие тя е силна отрова, ако в тялото няма достатъчно паралит-IX.

— Не е голяма изненада — обади се Новак от другия край на стаята, където разглеждаше дървената ламперия. — Очевидно всяка ваксина, с която можете да се имунизирате, ще е безполезна.

— Простете, ако ви отегчавам, командос... — почна Камерън.

— Изобщо не ни отегчавате, господин Камерън — успокои го Лейт. — Откакто войната свърши, ние не използваме паралитични пистолети.

— Нима службата по сигурност на Плинри не ги използва? — попита Фей.

— Доста рядко — каза Лейт. — Тремайн, бих искал да имам два дни да се запозная с града. Можем ли да получим карти и коли?

Стюарт Йорк си отметна в бележника и каза:

— Ще ви осигуря коли.

Тремайн посочи папката на Хенслоу и попита:

— Някакви идеи?

Лейт поклати глава.

— Засега бих искал да я взема и да я разгледам по-подробно.

Камерън мълчаливо прибра листата в папката и му я подаде.

Лейт благодари и погледна към Тремайн.

— Нещо ново за Дженсън?

— Или за някои други кораби, които може да са се приземили?

— добави Кейн.

— Други кораби? — Тремайн се намръщи и погледна към Бакши и Камерън. — Някой друг ли очаквате?

— Все някой трябва да дойде от Плинри с новината за нашето твърде неочеквано отлитане — каза Лейт. — Дотогава ще трябва да сме се скрили добре, тъй като те ще донесат данни за самоличностите ни.

Кейн се обърна към стария блекколар, но преди да успее да каже, че не е имал това предвид, един крак го настъпи — доста силно и явно

като предупреждение. Той прегълтна и замълча.

Тремейн все още се мръщеше.

— Разбирам. Добре, можете да останете тук или да отидете в някоя от другите сигурни наши къщи. Колкото до Дженсън, още няма никаква новина за него. — Той погледна вдясно. — Фюес, придружи групата на Лейт.

Фюес отдале чест със стиснат юмрук, както Кейн беше видял да прави Бакши.

— Слушам, сър.

— Добре. Ако няма нищо друго...

— Аз имам един въпрос — каза Кейн.

Всички се обърнаха към него.

— А именно? — попита Тремейн.

— Когато дойдохме, чухме да се споменава за рикрилски военен губернатор. Колко активно е участието на Рикрил в управлението тук?

— Повече, отколкото бихме желали — призна Сали. — Освен шестте си бази те имат и частни райони в много от главните градове, включително Каларанд. Вероятността да се натъкнете на тях обаче не е голяма.

— Разбира се, онова, което ще направите в Хенслоу, може да промени нещата — посочи Фей. — Може би ще трябва да поговорим за тактиката на рикрилите — в тази почти фронтова зона методите им може да са различни от онези, с които сте свикнали.

— Добра идея — съгласи се Лейт. — Ще ви кажа кога можем да го направим.

Тя се усмихна.

— Очаквам с нетърпение.

— Други въпроси? — попита Тремейн. — Добре. Тогава това е всичко засега.

Столовете затрополиха — хората започнаха да стават. Йорк, който седеше до Кейн, го потупа по ръката.

— За колите. Какви предпочитате? Открити, тоест остьклени отвсякъде, или затворени?

— Затворени — каза Лейт преди Кейн да може да отговори. — Хевън може да дойде с вас, ако искате, и да ви покаже какво ще ни е необходимо.

— Чудесно — кимна Йорк.

— Да се връщаме — каза Лейт на Кейн, когато Хевън и Йорк тръгнаха към вратата.

Кейн го погледна злобно.

— Какъв сте вие, моя лична бавачка? Сам мога да отговарям на отправените към мен въпроси.

Лейт го хвана за ръката и леко, но неумолимо го насочи към вратата.

— Зная, че можеш — каза той. — Ще поговорим за това, когато се приберем.

— Лейт...

Новак се появи от другата страна на Кейн.

— Никога не спори със своя комскиер на публично място, Кейн — посъветва го тихо той. — Особено пред непозната публика.

Фюес чакаше на вратата.

— Мога ли да направя нещо за вас, комскиер? — попита той.

— Ако може, вземете няколко карти на Каларанд и ни ги донесете — отвърна Лейт. — Бих искал да ги разучка с вас, ако имате време.

— Разбира се.

Фюес забърза нанякъде, а Кейн и двамата блекколари тръгнаха към стаите си. Щом влязоха, Кейн се обърна към Лейт; но стariят блекколар го изпревари.

— Отсега нататък, Кейн, колкото по-малко говориш с аржентианци, толкова по-добре — каза той. — Преструвай се на силен, мълчалив мъж, потънал в мисли. Разбрано ли е?

— *Не* — каза Кейн. — Защо изведнъж трябва да престана да говоря?

— Говоренето не е проблем; проблем е да знаеш кога да спреш. Особено след като всички бяхте готови да им кажете за Додс и откраднатия „Корсар“.

— Какво лошо име в това?

— Първо: аз ви заповядвам да не казвате. И второ: никога, никога не казвайте повече, отколкото е необходимо. Това в най-добрия случай е глупаво, а в най-лошия — самоубийствено.

Кейн изсумтя.

— Виждам, че си много добър съюзник. Тези хора са на *наша* страна.

— Повечето от тях сигурно. Но не за тях се беспокоя.

— Да не мислиш, че в групата може да има шпиони? Това е лудост... правителството отдавна се е справило с тях.

— Не непременно. По-често е по-изгодно да се остави структурата ни да се неутрализира сама. Не забравяй, че Тремейн лично призна, че техните нападения не са били много успешни.

Кейн сви устни. Все още беше недоволен, но в думите на Лейт имаше здрав разум.

— Ще им е трудно да ни помогнат обаче, ако не знаят какво правим.

— Ще научат какво правим, когато трябва да ни помогнат... и тези решения ще вземам *аз*.

— Добре. — Кейн се приближи на половин стъпка до Лейт и прошепна: — Ще ми кажете ли най-после какво точно прави Додс?

Лейт посрещна погледа му спокойно.

— Съжалявам, момче, но не мога. Нито на теб, нито на никого.

— Значи вашите правила за сигурност се отнасят и до приятели?

Или още мислите, че съм шпионин?

— Не. Мисля, че мога да ти вярвам. Но ако се знае задачата на Додс, това може само да ни навреди.

— Обаче ще помогне за моето душевно спокойствие.

Лейт го погледна търпеливо.

— Какво искаш да направя — да те изльжа? Вече казах, че не мога да споделя нищо. — Комскуерът се обърна, за да покаже, че разговорът е приключил, и отиде до масата, където Хокинг беше разположил част от електронните си устройства. Каза му тихо нещо и Хокинг кимна и започна да прибира нещата си.

Кейн отиде при леглото си и легна. Опитваше се да се успокои. Какво, по дяволите, в задачата на Додс беше толкова важно? Съображението на Лейт за секретност беше основателно, но и интересът на Кейн не беше празно любопитство. Ставаше дума за живота му и за успеха на акцията и Лейт нямаше никакво право да пази в тайна онова, което можеше да застраши и двете.

На вратата се почука и Кейн вдигна глава. Куон и Фюес внесоха куп книга и ги оставиха на масата. Лейт, Скайлър и останалите блекколари отидоха да ги прегледат. Кейн стана и се присъедини към

тях. Лейт поне не можеше да му попречи да научи как да обиколи града.

С карта на Каларанд в ръка Лейт отиде до леглото на Скайлър, огледа се да се увери, че никой няма да го чуе, и каза:

— Направи малко място.

Все още изучавайки собствената си карта, Скайлър се премести. Лейт седна, кимна към вратата и попита:

— Какво мислиш за него?

— За Фюес? — Скайлър вдигна рамене. — Много решителен човек. От всяка негова пора се излъчва омраза към рикрилите. Новак ми каза, че и четиримата са такива.

— Да. Струва ми се странно, че са останали живи толкова дълго, като се има предвид колко наперени обикновено са този вид хора.

— Това очевидно говори добре за лидерството на Бакши и за дисциплината.

— Може би. — Лейт огледа стаята. — Ще трябва да се разделим колкото се може по-бързо — прекалено много сме тук и сме уязвими за нападение.

— И за наблюдение — каза Скайлър. — Макар че то ще бъде насочено към главно към теб или Кейн. Дали твоето обяснение за присъствието на заседанието на Новак и Хевън успя да заблуди някого?

— Съмнявам се — призна Лейт. — Телохранителите си приличат на телохранители независимо как са облечени. Вероятно някой вече се е сетил, че той е по-важен, отколкото го представяме.

— Е, заслужаваше си да опитаме все пак — каза Скайлър. — Ще изляза с О'Хара и Спадафора по-късно да потърсим едно-две добри укрития. Няма да разчитам на нещо по-добро от това място. — Той вдигна вежди. — От въпросите, които зададе на Фюес, бих казал, че вече си измислил план за нападнието на затвора.

— Още не. Трябва да поработя върху подробностите. Кажи ми кой от нас е най-здрав физически?

Скайлър огледа присъстващите. „Едно от най-добрите му качества — помисли си Лейт. — Не задава излишни въпроси.“

— Бих казал О'Хара, Мордикай и Хевън, в този ред. Вейл знае по-добре — той на практика знае наизуст здравословното състояние на всеки от нас.

Лейт кимна.

— Ще говоря с него, но твоето мнение съвпада с моето. Докато си навън, потърси някое закътано място, където могат да се скрият трима души.

— Добре. Кога ще нападнем затвора? След ден-два?

Лейт се поколеба.

— По-вероятно след седмица.

Скайлър едва забележимо вдигна вежди.

— Мислех, че ще искаш да свършим бързо. Преди колитата да са се опомнили.

— Някои закъснения са неизбежни. Но ще си спестим времето, което мислех, че ще ни е необходимо да съберем ветераните, така че това ще го компенсира. Ще поговорим по-късно.

Той стана и се огледа. Вейл лежеше на леглото в другия край на стаята и очевидно спеше. Лейт се поколеба дали да го събуди, реши да изчака с въпросите и заповедите си и отиде при собственото си легло. Беше по-уморен, отколкото признаваше... беше забравил какво бреме може да е лидерството, особено при такива условия. Беше лошо да воюваш на чужд свят, да не говорим за такъв, където съюзниците ти не са напълно на твоя страна. Той можеше да се справи с това, но нарастващото недоволство в очите на Кейн беше нещо съвсем различно. Кейн все още държеше ключа към тази акция и ако въпросите му за Додс прerasнеха в подозрения, това щеше да доведе до беда.

Неочаквано в паметта на стария блекколар изплуваха лицата на загиналите другари и той примигна да ги прогони. „Новите няма да загинат като първите“ — каза си. Беше твърде стар, за да преживее това още веднъж.

Легна на една страна, нагласи вътрешния си часовник за два часа и заспа.

14.

Блеснал ярко на пладнешкото слънце, патрулният катер спря за секунда преди да се гмурне към виещия се кален път и паркираните коли на края на базовия лагер на силите за сигурност. Почти веднага шестима души излязоха, отидоха при разположените в полукръг палатки и влязоха в една от тях — квадратна, близо до средата. „Главният команден пост“ — реши Дженсън. След няколко минути други шестима излязоха от палатката, отидоха при катера, качиха се и машината се отправи на запад.

Дженсън свали бинокъла и разтърка очи. Почти час вече седеше над лагера, наблюдаваше какво става и търсеше най-добрая начин да влезе в него и после да излезе. Беше рискована операция, несъмнено; въпреки че по-голяма част от силите на сигурността претърсваха планините наоколо, в лагера все пак имаше двайсетина души. Шансовете не бяха добри, но на негова страна беше изненадата. Никой беглец със здрав разум — към която категория Дженсън причисляваше себе си — не би се приближил до крепостта на врага, камо ли пък да помисли да проникне вътре. Но на територията на врага храната и транспортът бяха жизненоважни, а те можеха да се намерят долу. Той прибра бинокъла в раницата си, стана и заслиза по склона.

Около лагера нямаше никакви жици за препъване или други устройства за откриване на натрапници. Дженсън се движеше тихо като ветрец към шосето и мястото на приземяване. Наложи му се да замръзне между дърветата, когато екипажът на патрулния катер излезе от командната палатка и отиде до една дълга постройка, която, изглежда, беше казарма. Като се мъчеше да наблюдава едновременно във всички посоки, Дженсън стигна до най-близката палатка и надзърна вътре.

Беше нечия квартира, сега незаета. Офицерска най-вероятно, а където има офицери, има и офицерски униформи. Дженсън се вмъкна вътре.

След секунди беше със зелено-сива униформа — срещу хора с такива униформи се беше бил години наред на Плинри. Имаше време, помисли си, когато би се чувствал омърсен да носи униформа на коли. Сега се чувстваше просто в малко по-голяма безопасност.

Малко, не много. Униформата не му стоеше лошо, но не подхождаше на прошарената му коса и сбръканата кожа, а висящата в лявата му ръка раница подчертано не беше от стандартното снаряжение на коли. Застанал в сянката на палатката, той обмисляше следващия си ход.

Вляво беше казармата и трите палатки с неизвестно предназначение; вдясно имаше още две палатки, после идваше командният пункт и трета неизвестна палатка. Дженсън внимателно огледа района. Растенията наоколо бяха жилави и по тях нямаше никакви следи от колела, но му се стори, че все пак вижда следи към и от палатката отляво на командния пункт. Пое дълбоко дъх и тръгна надясно, като се стараеше да ходи така, сякаш е у дома си. Мина покрай първата палатка и влезе във втората.

Палатката беше пълна с кашони и в отворените Дженсън видя пакети с храна. Застана на едно коляно и започна да пълни раницата си.

Когато отново погледна навън, все още не се виждаше никой. Без да смее да вярва в късмета си, той бързо излезе, отиде зад палатката на командния пост и се озова лице в лице с двама души от силите за сигурност — излизаха от гората на по-малко от тридесет метра от него.

Беше се издънил. Нямаше къде да се скрие дори и ако вече не гледаха право в него. Но подготовката му беше добра и той продължи да върви, без да спре виновно, което щеше да привлече вниманието им.

Войниците нямаха неговата подготовка, а и освен това видяха човек в униформа като тяхната. Продължиха към Дженсън още няколко крачки — а после единият неочеквано се вгledа в лицето на блекколара и спря. Лявата му ръка потупа другаря му, а дясната откопча кобура — но преди пръстите му да напипат пистолета, шурикенът на Дженсън го изпрати в небитието. Другият войник, стреснат от закъснялото предупреждение, изобщо нямаше никакъв шанс — беше повален от втори шурикен и викът му загльхна.

Дженсън изруга под нос, клекна до телата и си прибра звездите. Твърде бавно, адски бавно, и това можеше да му струва скъпо.

Сигурно целият лагер бе чул вика и неговият шанс да се измъкне незабелязано беше изгубен. Той се огледа и видя седем души да излизат от казармата с готови за стрелба оръжия.

Не се поколеба. Така или иначе щяха да стрелят, затова колкото по-дълго използваше маскировката си, толкова по-добре. Той замаха с ръка и завика:

— Насам, бързо! — Обърна се към мъртвите мъже, но без да престава да наблюдава групата с крайчеца на окото си.

Щеше да се изненада, ако не се хванеха; но хванали се или не, петима от тях тичаха към него, а другите двама хукнаха в друга посока, вероятно за санитарна чанта. Раницата на Дасенсьон беше до него; той полека извади нунчаку с лявата си ръка и го оставил на земята, откъдето можеше да го вземе, без да го видят. За другите оръжия нямаше време: трябваше да се справи с нунчаку и шест звезди за хвърляне. Обърна глава настрани, притисна нунчакуто до гърдите си и зачака.

Стъпките спряха зад гърба му.

— О, Господи! — извика един задъхан глас. — Какво е станало?

— Не зная — изсумтя Дженсън. Вече пристигаха и другите; Дженсън се изправи и отстъпи назад. — Чух вик и видях този да пада до другия.

— Да не са... — започна първият мъж и клекна.

Мъжете се струпаха накуп с вдигнати оръжия, заоглеждаха нервно гората. Маневрата на Дженсън го постави в центъра на групата.

Той свали войника зад себе си с удар в слънчевия сплит и с юмрук в лицето. Едновременно с това с другата си ръка удари с нунчаку гърлото на мъжа вдясно. Един ритник улучи клекналия мъж в тила, а останалите двама просто нямаха никакво време да се обърнат преди нунчакуто да им пречупи вратовете.

Дженсън грабна раницата си и се втурна към командната палатка. Боят беше станал само на петнадесет метра от нея и беше невъзможно онези, които бяха вътре, да не са забелязали, че навън става нещо нередно. Трябваше да ги спре преди да изпратят сигнал за помощ до патрулните катери.

До палатката се натъкна на двама души.

— Какво... — успя да каже единият преди нунчакуто да го удари в лицето. Другият извика, отскочи настрани и стреля с игления си пистолет. Роякът игли се отрази от гъвкавия бронекостюм. Дженсън

скочи и израта противника си. Войникът падна тежко и пистолетът изхвърча от ръката му. Още два бързи удара и Дженсън пак затича към входа на палатката. Натъпка нунчакуто в пояса си, извади шепа звезди и се хвърли през отвора.

Чакаха го, разбира се: трима мъже с готови оръжия. Но очевидно не бяха очаквали да влети направо вътре и бяха изненадани. Рояци игли удариха стената на палатката и захапаха краката му. Той се хвърли на земята, направи салто и запокити две звезди към мъжете. Не улучи, но постигна целта си да стресне хората от сигурността. Вторият им залп беше съвсем извън целта; а Дженсън отново беше на крака и звездите му полетяха. За секунди всичко свърши.

Задъхан, Дженсън бързо огледа палатката. В центъра имаше огромна карта, набодена с цветни флагчета. До едната стена имаше много комуникационна апаратура; до другата имаше стойка с тъпомузунести лазерни пушки. Той ги погледна и се зачуди защо войниците не бяха използвали пушки вместо иглени пистолети. Изглежда, бяха решили да се опитат да го хванат жив — решение, срещу което не можеше да възрази. Наведе се над картата и се опита да определи къде се намира.

Внезапно изпукване от комуникационната апаратура го накара да обърне глава — и вероятно му спаси живота: на входа стояха двама души.

Дженсън скочи и се претърколи. Първият лазерен изстрел опърли мястото, което току-що беше освободил. Изстрелът на втория човек беше по-точен и Дженсън почувства топлината върху лицето си. Коленичи и бръкна да извади звездите за хвърляне.

Беше останала само една.

„Заслужавам да умра“ — помисли си Дженсън злобно; умът му работеше ясно и с бързина, от която сцената пред него сякаш замръзна. Беше забравил напълно двамата мъже, които бяха напуснали групата по-рано, и сега си плащаше за тази глупост. Двамата мъже стояха срещу него, единият вляво и малко зад другия, лазерните им пушки го следяха. Бяха достатъчно близко, за да ги повали с нунчакуто, ако оръжието беше в обичайния си кальф. Но то беше пъхнато в колана на войнишката униформа и той знаеше, че няма да може да го извади навреме. Още половин секунда и лазерите щяха да стрелят. С всички

сили Дженсън хвърли последната си звезда в десния крак на задния войник.

Удари го над глезена с резултат, на който се беше надявал — войникът залитна и падна тежко върху другаря си. Двамата се свлякоха на пода и изстрелите им профучаха настрана. Много преди да могат да се надигнат нунчакуто на Дженсън вече свистеше над тях — той го размахваше със свирепата ярост на човек, който има последен шанс да се отърве от смъртта.

Когато свърши, трепереше от напрежение и гласът, който внезапно прозвуча откъм стената, дори не го накара да подскочи.

— Пета база, тук съгледвач шестнадесети. Как сте там?

За момент Дженсън се поколеба. После взе една лазерна пушка и отиде до комуникационната апаратура със смътен план наум. Копчетата за управление не изглеждаха сложни и той колебливо докосна един бутон и каза:

— Шестнадесети, тук Пета база. Нападнати сме!

— От блекколари? — попита гласът, неочеквано станал твърд.

— О, Господи, не зная — каза Дженсън, влагайки в гласа си плачлива нотка. — Стрелят по нас от склона. Притиснати сме, капитанът е ударен...

— Дръжте се — отсече гласът. — След петнадесет минути сме при вас. Колко снайперисти има? Предполага се, че е само един.

— Може би се мести... не зная. — Дженсън стреля два пъти покрай апаратурата: знаеше, че радиото на другия ще улови пукота ясно. — Господи, пак стрелят — изстена той. — Вижте, ще се опитам да измъкна капитана... Ударен е лошо.

— Не... — Гласът замълъкна, когато Дженсън стреля два пъти в апаратурата. „Ако имам късмет — мислеше си той, докато тичаше към входа на палатката — ще помислят, че радиото на лагера е разбито преди да съм чул наредданията им.“

Нищо не се виждаше в небето, но това скоро щеше да се промени и Дженсън трябваше да даде на приближаващите се патрулни катери поне малко от онова, което те очакваха да видят. Включи пушката на пълна мощ и започна да стреля по склоновете над лагера, докато не изчерпи енергията. После затича към отворените коли, спрели до калния път. Бяха стандартни военни модели, малко различни от онези, които познаваше от войната. Качи се в една, провери горивото, върна

се в лагера, вдигна единия от двамата мъртвци и го отнесе в колата. Патрулният катер щеше да очаква да види как той смело спасява ранения си капитан и Дженсън не можеше да ги разочарова.

Бяха минали само две минути, откакто беше напуснал лагера, когато патрулният катер долетя от запад. Наведен над волана, Дженсън беше съсредоточил цялото си внимание върху шофирането. Надяваше се, че ще мине известно време преди патрулният катер, след като на екипажа му омръзне да стреля по склоновете, да се приземи. Когато откриеха как са умрели мъжете в базата... е, Дженсън се надяваше да е далеч от откраднатата кола преди да я открият.

Но независимо дали го знаеха, или не, силите за сигурност бяха спечелили този рунд. Дженсън се бе надявал да минат няколко часа преди някой да разбере, че е бил в лагера. Сега тревогата щеше да се вдигне много по-рано.

Възможност имаше само една възможност, само една надежда за успех. Те щяха да очакват да се насочи на изток към равнините, където можеше да се надява да изчезне сред населението, и затова трябваше да направи по-малко очевидното — да се върне в планините. Изглеждаше лудост, но е хранителните запаси, които щяха да му стигнат за цяла седмица, това беше риск, който си заслужаваше да поеме. Ако можеше да отиде достатъчно далеч на юг, щеше да има възможност да се измъкне.

Той се намръщи. Първоначалният му план беше да се свърже със съпротивителното движение колкото е възможно по-скоро, но това можеше да се окаже не по-добро от влизането в главния щаб на службата по сигурност. Беше му пределно ясно, че от организацията изтича информация като през рибарска мрежа — агентите знаеха твърде много за него. Ако някой от другите беше хванат и накаран да говори... но те нямаше да са толкова заинтересовани да го хванат жив, ако вече знаеха за космическите кораби на Кейн. Не, Лейт сигурно бе достатъчно предпазлив... и в този случай най-доброят план на Дженсън може би беше за известно време да се движи по земята. Но това изискваше сериозно обмисляне.

Далеч отзад достигна слаб звук от артилерийски обстрел. Дженсън се намръщи и увеличи скоростта. Щеше да се наложи много скоро да изостави колата.

15.

Коридорът беше безлюден. Това беше добре, тъй като на Лейт не му се щеше да има компания. Желанието му бързо да се ориентира във всичко беше намаляло, но образът на Фей Пикиано не излизаше от съзнанието му. Направо усещаше парфюма ѝ. Искаше да може да се върне при нея; искаше я повече, отколкото можеше да си признае. Стисна зъби и продължи напред.

Все още беше раздразнен, когато стигна стаята на блекколарите. Отвори вратата толкова рязко, че Скайлър, Новак и Мордикай се хванаха инстинктивно за оръжията. Лейт не обичаше да стряска хората си така — дори бойните рефлекси на един блекколар можеха да бъдат притъпени, — но те поне разбраха, че за известно време трябва да го оставят самичък.

Кейн за нещастие или не разбра намека, или просто не му обърна внимание. Той крачеше до вратата, когато Лейт влезе, и още преди да я е затворил, застана на пътя му.

— Лейт, трябва да поговорим.

— По-късно — изръмжа Лейт и се опита да го заобиколи.

Кейн го хвани за ръката и отсече:

— Не, сега. Прекалено много неща оставяме за по-късно.

Лейт стисна зъби. Кейн беше последният човек на Аржент, пред когото можеше да избухне.

— Добре. Казвай.

— Трябва да приключим акцията преди правителството да ни намери. — Кейн махна с ръка: жестът обхващаше както другите блекколари, така и пространството около тях. — Затворени сме тук вече шест дни... и през това време почти не съм излизал от тази стая. Всичко, което правиш, е да провеждаш разни срещи. Кога ще почнем да правим нещо?

— Знаеш как е с военните — каза му Скайлър от масата, където четеше една лента.

— Не ми излизай с тъпи номера. Вие сте достатъчно бързи, когато искате. Онова, което направихте на Плинри, е най-доброто доказателство.

— Тук не е Плинри — напомни му Лейт. — Ние сме на непозната територия, принудени да разчитаме на организация, която вероятно е пълна с шпиони на колитата. Трябва да съберем колкото се може повече информация преди да пристъпим към действия.

— За това ли си монополизирал Фей Пикиано? — изсумтя Кейн.

— Трябваше да се сетя, че имате делови отношения.

Поради някаква причина думите на Кейн не подразниха Лейт.

— Нейният интерес също е събирането на информация — каза той. — Бъди благодарен, че я отклоних от теб. Нямаше да изтраеш и един час.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че е адски съблазнителна чак до феромонния парфюм, който носи. И е адски хубава при това.

Кейн го изгледа предпазливо.

— Тя... искам да кажа...?

— Не, не успя — отвърна комскуерът. — Сексуалната тактика е най-старата на света, но въпреки това не е отслабнала. Зная, че не трябва да рискувам да се заплитам емоционално по време на акция. За теб не съм сигурен обаче. Сигурно досега щеше да си в леглото с нея и да й кажеш всичко, което иска да знае.

— Това е смешно — каза Кейн. Но наистина не беше достатъчно сигурен за себе си. — Смятате, че тя е агент на правителството?

— Не е задължително. — Лейт мина покрай Кейн и седна срещу Скайлър. — Но на която и страна да е, тя ще иска да научи всичко, което я интересува. Тактиците винаги искат да имат цялата информация, която могат да получат.

— Затова ли не допускаш други до нея? — попита Кейн и отиде до масата. — Така че тя да не може да се свърже с тях.

— Тя или други потенциални агенти. Също така основен принцип е да не слагаш всичките яйца в една кошница. Въщност ти си единственият, когото трябва да пазим да не влиза във връзка с колита.

— Затова ли не ме оставяте сам?

— Твоята компания ни е приятна — увери го Новак от леглото си.

Кейн само изсумтя.

— Но може да се каже, че ти попадна в целта — каза Лейт. — Подбирането на точния момент е от голямо значение. Ако се мотаем много дълго, колитата могат да опитат нещо. Добре. Утре двамата с Мордикай ще отидем да огледаме затвора Хенслоу, за да намерим най-добрия начин да измъкнем ветераните.

Мордикай повдигна вежди, но не каза нищо. Кейн обаче каза:

— Е, това вече е нещо. Аз също ще дойда.

Лейт поклати глава.

— Съжалявам. Не искаме да влизаш в контакт с колитата, забрави ли? Ще останеш тук, където е безопасно.

Кейн изкриви устни, но нещо в изражението на Лейт го предупреди да не възразява. Той се обърна, отиде до прозореца и загледа навън.

„Нетърпението на младостта“ — помисли си Лейт и поглади пръстена с драконовата глава, докато гледаше напрегнатия гръб на Кейн. Изведнъж го обля вълна на умора. Защо отново изживяваше всички тези мъки, особено в акция с толкова малко шансове за успех? Въздъхна и отмести очи от Кейн.

— Добре ли си? — тихо попита Сайлър.

Лейт се усмихна накриво.

— Разбира се.

— Той ще научи. Сигурно ли е за утре?

— Да. Говорил ли си напоследък с Вейл?

— Новак го е видял тази сутрин. О’Хара и Хевън също ще дойдат. Все още се чувстват слаби обаче — лечението с голяма доза идуайн не е удоволствие.

— Никой от нас не го прави за удоволствие — сухо каза Лейт. — Кога ще са напълно боеспособни?

— Вейл предполага, че след няколко дни — може би три или четири преди да се върне пълната им сила.

— Добре. — Лейт погледна часовника си. — Срещата на тактическата група е след един час; тогава ще им кажа за пътуването. Не обаче за твоята роля, разбира се.

Сайлър потърка замислено с пръсти плота на масата.

— Трябва ли изобщо да им казваш нещо? Ако в групата има агент на колитата, това е покана да ни заложат капан.

— Възможно е, но ако не кажем нещо, повече няма да ни вярват... Тремейн вече мисли, че питаме твърде много. Освен това по този начин можем да проверим дали в групата има агент, или не.

— Хм. Тогава само ти и Мордикай ли ще идете?

— Плюс един аржентианец, вероятно... очаквам Тремейн да настои за това. Нашият лоялен водач Фюес ще е подходящ. Ако се стигне до бой, един допълнителен блекколар ще е от полза. — Лейт го изгледа. — Виждам едно възражение, на което още не е отговорено.

Скайлър кимна леко към Кейн.

— Него самичък ли ще го оставиш с Новак? Ако *аз* исках да го хвана жив, щях да използвам точно този момент.

Лейт дълго мълча.

— Мислиш, че службата по сигурността вече е толкова отчаяна? Ако пропуснат, рискуват съвсем да ни изпуснат от контрол.

— Съгласен съм. Но не мисля, че можем да разчитаме на благоразумие в опозицията.

— В такъв случай може би е по-добре да го изпратим да остане с Хокинг, Куон и Спадафора.

— Или да го вземеш с теб сутринта. Сериозно. Във всеки случай те ще се постарат да те запазят жив и ако разберат кого са хванали, ще положат двойно повече усилия. Това може да повиши шансовете ти.

— Вярно. Означава, че ще използват стрелите с паралит-IX. Имаме ли запас от противоотрова?

— Да. И Вейл вече е приготвил спринцовки, ако ти потрябват.

Лейт се усмихна.

— Понякога се чудя защо си правя труда да издавам заповеди... Добре, ще си помисля дали да не взема Кейн утре. Но още не го споменавай нито на него, нито на никого.

— Разбрано. — Скайлър отмести стола си назад. — По-добре да се захвада със стягане на снаряжението.

Той отиде при Новак, посъветва се с него няколко минути и после отиде в ъгъла, където беше натрупано снаряжението. Лейт го наблюдаваше замислено, като отбелязваше пъргавите стъпки и сигурните, бързи движения на ръцете на едрия мъж. Скайлър беше

щастлив — всъщност по-щастлив, отколкото го беше виждал още от края на войната.

Комскуерът се усмихна и погледна гърба на все още ядосания Кейн. Да, заслужаваше си. От дълго време блекколарите се измъчваха, че надеждата да направят нещо смислено намалява с годините.

16.

Гаражът на Радикс беше разположен в края на друг дълъг подземен тунел — аржентианската Съпротива явно имаше слабост към тунелите. Целият потен под трите гъвкави бронекостюма и местното облекло, Кейн вървеше между Лейт и Мордикай и се чудеше защо комскуерът му позволява да ги съпровожда. Той искаше това, разбира се, но след онзи разговор колко важна е тази работа, не беше очаквал Лейт да се съгласи толкова лесно.

„Гаражът“ — голям изоставен склад — беше плътно ограден, но след тъмнината на тунела малкото утринна светлина, която проникваше вътре, беше достатъчна да минат между паркираните коли до изхода, където ги чакаше тяхната. Там чакаха и три фигури: Фюес, Тремейн и Бакши.

— Добро утро — поздрави Лейт, когато се приближиха. — Не очаквах да ви видя тук.

— Добро утро — кимна Тремейн. — Искахме да имате последната информация за движението на колитата.

— Научих я от хората на госпожа Куинлан по пътя насам — каза Мордикай. — Там изглежда доста спокойно.

— Да, спокойно е. И все пак бъдете внимателни — предупреди Бакши и леко се намръщи, като погледна Кейн. — И тримата ли отивате?

— Четиримата, ако броите и Фюес — каза Лейт и погледна последния. — Всички готови ли са?

Високият блондин кимна.

— Всичко е готово, комскуер.

— Добре, да тръгваме. — Той кимна на Тремейн и Бакши. — До скоро.

Колата беше очукан пикап, подобен на онзи, с който Кейн беше пътувал на Плинри. Този път обаче трябваше да седи на пода при багажа, тъй като Фюес и Лейт седнаха на седалката. Мордикай беше

седнал срещу Кейн, подпрян на стената. Кейн опита това положение и го намери за удобно.

Вратата на гаража се отвори и пикапът изскочи на улицата. След три завоя се вляха в трафика на Каларанд.

Не мина много време и Кейн съвсем изгуби ориентация. Седеше ниско и на практика не можеше да види нищо нито през предното стъкло, нито през малките странични стъкла, така че усилията му да свърже завоите на пикапа със запомненото от картата се оказаха безполезни. Тихият разговор между Фюес и Лейт също беше безполезен.

— Това е щабът на службата по сигурност — онази бяла сграда с многото сателитни антени по покрива.

— Само за Каларанд или за цял Аржент?

— За всичко. — Дълга пауза; още един завой. — Това е авеню „Победа“ — прекръстено след войната, разбира се. Минава от един от западните входове в Стрип и оттам в правителствения център. Преди това ще трябва да слезем — още не сме измислили как да правим лични карти на колита.

— Ще слезем дори още по-рано — каза Лейт. — Не искам при това пътуване да влезем в Стрип. Просто карай успоредно на него и мини покрай затвора.

Фюес го погледна за момент.

— Така няма да видите много.

— Вярно, но и нас няма да ни видят.

— Въоръжени ли сте? — попита раздразнено аржентианецът. —

Казах ви, че в Стрип не може да се внася оръжие.

— Точно затова няма да отиваме там — отговори търпеливо Лейт.

— Забравихте да ми кажете, а? Точно както забравихте да споменете, че ще дойде и Кейн?

— За какво се горещиш толкова? Ти си тук само да ни помогнеш, забрави ли?

— Извинявайте — промърмори Фюес толкова тихо, че едва се чу от бръмченето на двигателя. Той погледна към Лейт и Кейн видя киселата му усмивка. — Свикнал съм да ръководя нещата.

Лейт махна с ръка и оставил думите му без внимание.

— Това пред нас стената на Стрип ли е?

— Да. Ще трябва да завием успоредно на нея, за да стигнем до Хенслоу.

— Завий по следващата улица. За известно време ще стоим на разстояние — заповяда Лейт. — На стената има порта точно от тази страна на затвора, нали?

— Да. Улица „Авис“ минава там, пресича „Парлетин“ точно до стената. Мога да ви предложа да погледнете портата от „Авис“, след това да завия надолу към „Парлетин“ и след това да мина покрай Хенслоу.

— Добре. Действай.

Фюес зави и Кейн се изправи на колене и видя стената. Беше мръсно бяла, три или четири метра висока и с метална мрежа отгоре. Портата беше като онези на стената на Капстоун, но с по една пешеходна въртележка от двете страни. Виждаха се четирима часови; може да имаше и други, които не се виждаха. Кейн пак седна на пода и се зачуди как Лейт ще се справи този път без сгъваемата пътека, която бяха използвали при стената на Капстоун.

Фургонът продължи. Все още неспособен да види нищо важно, Кейн потъна в собствените си мисли — и беше изкаран от тях, когато Фюес направи остьр завой вдясно. Кейн вдигна глава и видя, че Лейт гледа напрегнато през задното стъкло.

— Следва ли ни? — попита Фюес.

— Още не — отговори Лейт. Все още гледаше назад.

— Кой? — попита Кейн и протегна шия да види.

— Наведи се — заповяда Лейт. — Мисля, че имаме опашка. — Той се обърна към предното стъкло и посочи напред. — Фюес, там завий наляво и се върни към стената.

— Смяташ ли, че е разумно? — попита Мордикай.

Лейт вдигна рамене, без да се обръща.

— Ако това е уловка на колитата, вече сме вътре. Продължавай и ще търсим място, където да се измъкнем.

Кейн усети как стомахът му се свива на студен възел. Очакваше силите за сигурност накрая да ги открият, но беше мислил, че атаката ще е насочена срещу щаба на Радикс. Сети се за предположението на Лейт, че Фей Пикиано може да е агент. Тя знаеше, че блекколарите може би ще направят тази обиколка днес.

— По дяволите! — изруга Фюес и натисна спирачките. Пикапът направи остьр завод надясно, ускори и Кейн се плъзна по пода. Едва беше успял да се върне на мястото си, когато Фюес отново натисна спирачките. С продължително стържене на гумите пикапът спря.

— Барикада на пътя — тихо каза Лейт. — Затворени сме. Отпред е спряла кола, втора върви подир нас. Изглежда, във всяка има по петима колита. От всяка излизат по четирима, по един остава за подкрепа.

— Да се заема ли с тях? — попита Мордикай толкова спокойно, че Кейн потрепери.

— Още не. Нека първо излезем на открито. Ще ти дам знак.

Думите едва бяха излезли от устата на Лейт, когато задната врата на пикапа се отвори и се показаха две дула на пистолети.

— Всички да слязат! — отсече един властен глас. — Мърдайте!

Мордикай мълчаливо се измъкна; държеше ръцете си вдигнати. Кейн последва примера му. Една тежка ръка го хвана за рамото и го дръпна. Мордикай беше бутнат на другата стена. Миг по-късно Лейт и Фюес също слязоха. Четиридесет мъже от силите за сигурност от предната кола и тяхната поява туриха край на всякакви мисли, които Кейн беше имал за чакане, още повече че Лейт не беше споменал, че мъжете от силите за сигурност носят магнитни белезници. Кейн знаеше, че те могат да се отключат само със специален деполяризатор. Ако имаха намерение да избягат, сега беше моментът.

Лейт очевидно беше стигнал до същия извод.

— Какво става? — попита той войника пред себе си. Едната му ръка жестикулираше с необходимата степен на нервност. Другата обаче даде едва забележим сигнал: „Атака!“

— Мълкни... — беше всичко, което войникът успя да каже преди Лейт да забие коляно в слабините му.

Докато се свиваше на две, войникът инстинктивно стреля с пистолета, но Кейн не изчака да види накъде полетяха иглите. Измъкна се от хватката на войника, освободи се и едновременно с това отстрани пистолета с лявата си ръка. Той не беше така бърз като Лейт; един изстрел разкъса ризата му и рикошира от гъвкавия бронекостюм под нея. Втори изстрел не последва — лакътят на Кейн се заби в лицето на войника, а още два удара го свалиха на земята.

Нямаше шанса да направи повече. Още докато оценяваше общото положение — Фюес тъкмо се справяше със своя войник, Лейт бе паднал и Мордикай, вече справил се с тримата други, се навеждаше да му помогне — чу зад себе си как изтрещя изстрел и остра болка прониза ръцете и главата му. Той ахна и се опита да се обърне, вдигнал ръце да защити лицето си; след секунда почувства как страната му се вцепени и краката му омекнаха като гумени. Светът се деформира лудешки и експлодира в дъжд от искри.

Искрите бавно се разнесоха и той видя, че гледа стената от може би тридесет сантиметра. Между него и стената имаше ръка със забити в нея три тънки игли; постепенно разбра, че е неговата собствена. После чу предпазливи стъпки и един глас:

— Окей, Гарт, всички са повалени.

— Сигурен ли си? — чу се друг глас. — Може би имат предпазни жилетки.

— Сигурен съм, разбира се — отговори първият нетърпеливо. — Виждам игли във всички. Ела и ми помогни да им сложим белезниците.

Последваха още стъпки и подкреплението от първата кола се показва зад пикапа.

— Какво стана? Не можах да видя много.

— И ние не видяхме много повече — отвърна първият. — Те просто подивяха. — Извадих късмет, че бях зад колата... нещо се заби в бронята и дори не видях кой го хвърли. Хайде, ела да се оправим с белезниците.

Кейн напрегна всичките си сили и се опита да размърда ръката пред себе си. Не видя да се помръдва, но усети вълни на болка. Отново се опита и отново безуспешно.

И изведнъж се чу възклициание, прекъснато от неочеквано тупване. Чу и шумолене на дрехи и тракане на метал, последвани от падане на две тела на земята.

За момент стана тихо. Кейн отново се опита да се помести. И тогава се появи една възлеста ръка и вдигна неговата — вдървената. Втора ръка заби в китката му иглата на малка спринцовка и той веднага почувства изтръпването да се оттича от ръката му и секунди по-късно вече можа да завърти глава и да погледне нагоре.

Лейт беше клекнал до него.

— Как си? — попита блекколарът.

Езикът на Кейн все още беше малко вдървен.

— По-добре — успя да отговори той. — Как...

— По-късно. Можеш ли да седнеш?

С помощта на Лейт Кейн успя да седне. Краищата на иглите паднаха, когато седна — върховете им вече бяха отчасти разтворени, макар и все още достатъчно твърди, за да причиняват болка. Боцкането отзуничаваше и с изключение на известно треперене на мускулите на ръцете и на краката. Кейн почти се беше възстановил.

— Добре съм, струва ми се. Ако не трябва веднага да се бия — каза той. — Другите добре ли са?

Лейт изкриви устни в лека усмивка, погледна над рамото на Кейн и попита:

— Мордикай?

— Почти сме готови — каза блекколарът. Гласът му беше малко неясен.

Кейн хвана ръката на Лейт, изправи се и се огледа. Мордикай тъкмо помагаше на Фюес да се изправи; проснати на средата на улицата бяха двамата поддържащи войници на силите за сигурност.

— По-добре да тръгваме — каза Мордикай и погледна Лейт.

Лейт кимна и се наведе да вземе двата иглени пистолета.

— Предната кола е по-близко. Хайде.

Заобиколиха пикапа. Кейн и Фюес все още малко се клатушкаха. Патрулната кола беше стара, на добре оборудвана с комуникационна апаратура и електронен локатор, както и с пушка, която приличаше на иглена. Лейт седна на седалката на водача, свали пушката от скобата и я подаде на Кейн, който заедно с Мордикай седна на задната седалка.

— Аз мога да шофирам — възрази Фюес, когато Лейт му посочи дясната врата.

— Може би по-късно — каза комскуерът, докато оглеждаше и опипваше арматурното табло. — Засега просто седни.

Фюес се подчини очевидно нещастен от това, което вероятно смяташе за понижение. Лейт се пресегна през седалката, подаде на Мордикай двата иглени пистолета, които беше взел, и каза:

— Провери пълнителите. — После стисна и огледа за последен път таблото. — Тръгваме.

Още не бяха стигнали ъгъла, когато от говорителя се чу глас.

— Петнадесети патрул, докладвай. Нарушителите обезвредени ли са?

— Какво да им кажем? — прошепна Фюес.

— Нищо. — Лейт включи с една ръка локатора и изкара на екрана план на улиците на Каларанд. — Може би ще предположат, че войниците в колата все още са заети. Провери дали останалите им коли са програмирани по такъв начин.

Фюес се захваша с контролите, а Мордикай каза:

— Каквото и да си намислил не разчитай на тези оръжия. Заредени са само за три залпа.

— Пушката има само два — каза Кейн. — Изглежда, някой е решил да се застрахова.

— Сигурно — съгласи се Лейт. — Два изстрела на пистолет за в случай, че някой се докопа до тях. Хитро.

— Като говорим за хитро — каза Кейн, — как вие с Мордикай се избавихте от иглите?

— Мордикай не се избави — каза Лейт. — Той беше парализиран като всеки друг. Аз също... за няколко секунди.

— Петнадесети патрул, отговори! — остро прозвуча от говорителя. — Установихме, че се движиш на запад от Марис; нуждаеш ли се от помощ?

— Не му обръщай внимание — заповяда Лейт, когато Фюес посегна към микрофона. — Нека продължат да се чудят.

— Съвсем скоро ще разберат — възрази Фюес. — Ако мога да ги накарам да мислят, че сме хора от службата, можем да спечелим малко време.

— Твърде късно е. — Мордикай посочи екрана на локатора. — Преди минута имаше много други сигнали... Положенията на колите на силите за сигурност. Току-що изчезнаха.

— Изключени сме от информационната мрежа — допълни Лейт, погледна в двете посоки, когато излязоха на едно кръстовище, и зави надясно. — Успя ли да определиш местоположението им?

— Двоен полукръг с основа срещу стената — каза Мордикай.

— Те ще се преместват обаче, нали? — попита Кейн.

— Да, но това ще отнеме време — посочи Лейт. — Както казах, трикът, който използвах, беше прост. Когато иглите ме удариха, се постарах да паднат върху лявата ми ръка и да счупят подкожната

ампула с противоотрова, която имплантирах сутринта. Останалото е ясно, разбира се.

— Разбира се. — Кейн се чудеше защо Лейт, изглежда, беше оставил по-голямата част от боя на Мордикай. Сега разбра.

— Късмет, че не се е счупила по-рано.

— Животът е пълен с пресметнати рискове.

— Хей! — извика неочеквано Фюес. — Това е улица „Парлетин“ и стената пред нас... Ти си ни върнал назад!

— Не точно. — Лейт се пресегна напред и натисна един бутона, който активира предупредителните светлини на колата. Трафикът пред тях се отклони да не им пречи и Лейт направи плавен завой към „Парлетин“. — Начинът, по който са разположени, означава, че стената на Стрип е част от загражденията им — продължи комскуерът. — Няма да очакват да отидем в тази посока.

— В Стрип? — изляя Фюес. — Това е лудост.

— Друг пресметнат риск — отговори кротко Лейт. — Те ще се втурнат да покрият всички изходи на Стрип и в объркването ще имаме по-добър шанс да се измъкнем.

— По-добре да се върнем — процеди Фюес през зъби.

Лейт погледна аржентианеца.

— Препоръката е отбелязана, боецо — каза той със студен глас, който изненада Кейн. — Затегни колана.

— Слушам, сър — промърмори Фюес.

Напред Кейн зърна предупредителни светлини и посочи.

— Някой идва.

— Виждам го — отговори Лейт. — Сложи ли си колана? Дръжте се. — Той натисна спирачките, обърна надясно и отново натисна газта. На по-малко от двадесет метра беше порталът на стената на улица „Авис“.

Часовите зад мрежата, напълно изненадани, нямаха възможност да окажат съпротива. И двамата замръзнаха за секунда, след това се втурнаха лудешки да се махнат от пътя на връхлиташата кола. Кейн не можа да види дали успяха; очите му автоматично се затвориха, когато се стегна за удара.

Удариха се със страхотна сила, която изхвърли Кейн напред в коланите. Чу се трясък на изкривен метал. В продължение на един проточил се миг бяха сигурни, че порталът е издържал... а после

изведнъж продължиха напред, гълчката зад тях загълхваше. Кейн отвори очи и видя през силно напуканото предно стъкло, че предницата на колата е сравнително непокътната.

— Успяхме! — каза той почти невярващо.

До него Мордикай тихо въздъхна и призна:

— Съвсем не бях сигурен, че ще успеем.

Лейт се бореше с волана.

— Колите на силите за сигурност обикновено са доста здрави — каза той. — Не бих желал да опитам това на портите на вътрешната стена обаче.

— Бяхте прав — призна Фюес и поклати глава. — Извинявам се, комскиуер. Добре го измислихте.

— Запази комплиментите за по-късно — каза му Лейт. — Потърси кола, която можем да реквизираме... тази тегли наляво.

Кейн погледна по една напречна улица и видя предупредителни светлини.

— От запад идва кола на силите за сигурност!

— Зад нас също — добави Мордикай.

— Добре. — Лейт зави наляво на следващата улица и веднага натисна спирачки.

— Мордикай, ти се заеми с колата отзад. Ние ще оправим ей онази пред нас.

— Добре. — Мордикай изскочи от колата с един от пистолетите.

Лейт продължи половин пресечка до паркираната кола, която беше посочил.

— Слизайте всички — заповяда той. — Фюес, отключи колата.

След секунди спирачките на първата кола на силите за сигурност изскърцаха остро зад тях.

— Кейн, скрий се — рязко нареди Лейт, грабна пушката и пистолета и изтича до един вход.

Кейн се подчини, скочи пред тяхната кола и се наведе ниско. Преследващата ги кола, която междувременно беше спряла, блокира улицата и осигури укритие за шестимата от силите за сигурност, които се изсипаха от нея. Кейн погледна по улицата — няколко пешеходци благоразумно бягаха от сблъсъка — и извади една от трите си звезди за хвърляне. Изправи се, хвърли я и отново се наведе, когато отгоре изсвистяха паралитични игли. Стиснал двета други шурикена, той

клекна колкото можа по-ниско; съжаляваше горчиво, че не беше останал в къщата. Тук беше само в тежест, човек, който можеше да стане причина всички да бъдат пленени или убити.

И тогава изведнъж роякът от игли спря. Някакво движение отстрани го накара да трепне преди да разбере, че е Лейт.

— Колата готова ли е вече? — попита комскуерът, докато тичаше с големи крачки към него.

Мордикай също тичаше към тях. Държеше небрежно игления пистолет. Зад него, близко до колата на силите за сигурност, Кейн видя шест неподвижни фигури.

Мордикай отново се беше справил със значително превъзходящи го сили и отново Кейн беше изпуснал шоуто.

До него се чу тракане.

— Работи — докладва Фюес и точно в този момент още две коли на силите за сигурност се показваха иззад ъгъла.

Мордикай и Лейт реагираха едновременно и две звезди изфучаха от ръцете им. Невероятно, но въпреки голямото разстояние поне една попадна в целта и над скърцането на спирачки се чу излизането на въздух от спукана гума.

— Качвайте се! — заповядва Лейт и хвърли още две звезди. Войниците започнаха да стрелят.

Фюес беше отворил вратите и двамата с Кейн изпълзяха вътре. Лейт ги последва и избута Фюес от мястото на водача.

— Аз ще карам!

Мордикай изпразни игления си пистолет и се хвърли на задната седалка, когато колата тръгна. Лейт префуча в малък полукръг и се понесе към колата на силите за сигурност, блокирала пътя. Напрегнат, Кейн очакваше друг удар, но комскуерът качи колата на тротоара, като мина застрашително близко до сградата и почти забърса колата на сигурността. После даде газ и на следващия ъгъл зави наляво.

Кейн дори не се опита да потисне въздишката на облекчение, която се изтръгна от него. Под гъвкавата бронежилетка беше потънал в пот.

— На косъм — каза той, без да се обръща към никого.

— Още не е свършило — изръмжа Фюес. — Лейт, това е лудост. Колите отзад вече са предали описанietо ни на всички патрули в

града. Какво ще правим, ще сменяме коли и ще се надяваме да им се изплъзнем?

— Можем да го направим — съгласи се Лейт. — Но все пак ще трябва да излезем от Стрип. Не искам обаче да разбивам друга врата.

— Тогава какво ще правим? — настоя Фюес.

Лейт зави още два пъти преди да отговори.

— Постави се на тяхно място — каза той. — Ние обиколихме целия Стрип и неговите единадесет изхода и знаем, че голяма част от тяхната жива сила е съсредоточена в капана южно от Стрип. Досега можехме да сме намерили дори нова кола. При това положение какво би предположил ти, че правим?

— Че се насочваме на изток или запад. — Фюес вдигна рамене.

— Правилно. Затова тръгваме натам, където не ни очакват. — Още докато говореше, Лейт зави зад един ъгъл и спря.

Кейн примигна.

— Стената? *Южната стена* — добави той и погледна към слънцето.

Фюес протегна врат да види уличните знаци на ъгъла.

— Намираме се само на две преки от портата на улица „Авис“ — каза той разтревожено и озадачено.

— Отново вярно — съгласи се Лейт. — Всички навън. Оттук продължаваме пеша.

— Не можем да се изкачим през стената — каза Фюес, когато слязоха от колата. — Мрежата е пълна с детектори и проводници с високо напрежение.

— Зная. Ще минем през портала. Как сме с оръжието?

— Зле — каза Мордикай преди Фюес да може да се окопити от изненадата. — На мен ми е останал един шурикен плюс нунчакуто.

— Кейн?

— Две звезди.

— Дай ги на Мордикай. Фюес?

— Това е лудост! — възклика аржентианецът. — Те имат там хора!

— Какви оръжия имаш, боец? — прекъсна го Лейт.

— Никакви!

— *Никакви?* — Мордикай не можеше да повярва.

— Никакви, разбира се... Мислех, че ще отидем в Стрип. Вече ви казах.

— Няма значение — намеси се Лейт. — На мен са ми останали две звезди; може би това ще е достатъчно. Да тръгваме. Мордикай, вие с Фюес вървете на няколко метра пред нас.

Върнаха се до ъгъла и завиха надясно. По улицата се виждаха други пешеходци, в далечината движението на автомобили беше започнало да нараства. Докато вървеше до Лейт и се мъчеше да имитира небрежна походка, Кейн усещаше как тупка сърцето му. Това просто *нямаше* да успее... и фактът, че по едно време покрай тях бързо мина една кола на силите за сигурност, без да намали, с нищо не му помогна да промени мнението си. Очевидно правителствените войски не очакваха да са толкова далече на юг и пеша, но все някой накрая щеше да ги забележи.

Но минаха три пресечки до улица „Авис“, без тази хипотетична личност да се появи. Завиха на юг и тръгнаха към разрушения портал.

Като се имаше предвид колко малко време беше минало, откакто Лейт беше разбил пропускателния пункт, защитата му беше възстановена забележително бързо. Една кола стоеше напряко на пътя, като оставяше незащитени само по един метър от двете страни. Въртележките за пешеходци бяха оцелели и малък поток минуващи се изнлизаше през хората на силите за сигурност.

— Вижте... шестима часови — промърмори Кейн и смуши нервно Лейт. — Не ни достига една звезда.

— Всъщност две. Виждаш ли будката?

На няколко метра от порталата имаше будка с малки прозорчета. Вътре също седеше часови. Изглеждаше напрегнат и бдителен.

— Преброих и него — отвърна Кейн.

— От основата излиза кабел... и изчезва на един метър, където някога трябва да е имало по-стара будка. Вероятно е телефонен и силов. Ще трябва да се прекъсне.

— Ох, и това ли? — Кейн не беше забелязал кабела. — Какво ще правим с часовите, които са в повече? Дали да не се опитаме да се приближим достатъчно и да използваме нунчакуто на Мордикай?

— Съмнително е — каза Мордикай през рамо. Двамата с Фюес бяха забавили ход.

— Съгласен съм — кимна Лейт. — Ние вървим в погрешна посока през тази част на деня и те ще имат достатъчно време да се зачудят върху това. — Той спря. — Добре, нека опитаме. Онази външна стълба през улицата на около петдесет метра от портата дава достатъчно укритие за двама. Мордикай, вие с Фюес ще пресечете улицата и ще отидете до нея. Ние с Кейн ще се скрием във входа с въртящата се врата точно срещу нея от тази страна. Когато дам сигнал, откриваме огън.

— Разбрано. — Мордикай смуши Фюес и двамата забързаха по улицата.

— Лейт! — изсъска Кейн. — Ами часовите, за които нямаме оръжие?

— Не се тревожи за това. Просто върви предпазливо и бъди готов за спринт.

Кейн стисна зъби и продължи да върви; поглеждаше ту към часовите, ту към входа. Сега между тях и портата имаше седем или осем пешеходци и Кейн със закъснение се зачуди дали Лейт е взел под внимание тяхното присъствие. Входът беше на пет стъпки... четири... три.

Един от часовите гледаше към тях леко смръщен. Изведнъж очите му се разшириха и ръката му посегна към кобура.

— Хей!

— По-живо! — отсече Лейт. Кейт ускори крачка и в същия миг една черна мълния иззвистя покрай ухото му и той видя хората от силите за сигурност да се олюяват. Преди да има време да се притисне до стената, Лейт се хвърли върху него и го бълсна във входа.

— Добре ли си?

— Само изплашен... малко — успя да каже Кейн, като се опитваше да освободи една ръка да разтърка ребрата си. Над рамото на Лейт видя Фюес и Мордикай наведени зад стълбата. — Довършихте ли ги?

— Останаха двама. И сигурно знаят, че сме без шурикени... — Докато говореше, порой игли се удари в стената до входа.

— Чудесно — изстена Кейн. Дръжката на врата го беше подпряла в бъбреците и той се пресегна и се опита да я завърти. — Вратата е заключена. Ще ми направите ли малко място да се опитам да я счупя?

Втори залп игли прелетя покрай тях.

— Практически вече съм почти без укритие — каза Лейт.

— Скоро ще сте съвсем без укритие — озъби се Кейн. — Всеки момент ще дойдат!

За негова изненада Лейт се засмя.

— На това разчитам! — Лейт бързо надникна навън. — Ето ги, идват.

Кейн не можеше да направи нищо; чувството за безпомощност беше почти задушаващо. Войниците сигурно бях достатъчно умни да избегнат ръкопашния бой. Единственото, което трябваше да направят, беше да дойдат от двете страни на улицата, прикривайки се взаимно, и да стрелят директно. Изобщо никакъв риск... Стиснал ръце в юмруци, Кейн очакваше жилата на иглите...

И неочеквано Лейт излезе наполовина от убежището и замахна с ръка. Мордикай от другата страна на улицата повтори движението с точност до секунда. Един последен рояк игли изтрака шумно, когато Лейт се мушна обратно, и Кейн чу нещо тежко да пада на тротоара. Лейт погледна навън и излезе; Кейн предпазливо го последва.

Човекът от силите за сигурност лежеше на тротоара, нещо лъскаво блестеше в лявото му слепоочие. Лейт се наведе за миг над трупа и го взе. Нещото беше малко и сребърно, с окървавен край с формата на крило и никаква халка... Кейн ужасен разбра, че е драконовият пръстен на комскиуера.

Мордикай и Фюес вече бяха при тях.

— Пеша ли ще ходим по целия път назад? — попита Фюес, когато забързаха към портала.

— Не е необходимо. — Мордикай посочи колата на пропуска. На неговия пръстен също имаше кръв.

Лейт кимна.

— Сигурно са я оставили незаключена и готова да тръгне. Фюес, ти ще караш.

Няколко случайни свидетели все още се мотаеха около портала с изражения от ужас до одобрение. Кейн ги наблюдаваше внимателно, но никой не посегна към лежащите на земята оръжия. Фюес и Лейт седнаха на предната седалка, Кейн и Мордикай — на задната и миг по-късно колата се понесе по улицата.

— Това е цивилна кола — каза Фюес и посочи арматурното табло. — Реквизирана, навярно. Прибираме ли се, или ще търсим още емоции?

— Завий наляво в съседната улица и след две пресечки ще ме оставиш — каза Лейт. — След това можете да се прибирате.

— За какво оставате тук? — попита Кейн и се намръщи.

— Още не съм разгледал затвора Хенслоу — тихо отговори комскуерът.

17.

— Не сменяйте коли, бързо се прибирайте и не излизайте — даде последните си инструкции Лейт, когато Фюес вдигна крак от спирачката. Комскуерът изскочи бързо и тръгна по тротоара към една от по-високите сгради на улицата. Колата се вля в потока, Лейт спря за достатъчно дълго, та да види втората кола, която напусна мястото си и ги последва, усмихна се доволно и влезе.

Фоайето на сградата беше доста пълно, повечето хора бяха струпани около асансьорите. Лейт не чака, а отиде директно до близката врата за стълбището и тръгна нагоре. Спра на седмия етаж. Трябваха му секунди да открие сервизната стълба, която водеше към тавана, и минута след това отвори капандурата и излезе на покрива.

Седнал удобно с гръб към стената, с тихо съскаща кутия до него, Сайлър повдигна глава.

— Чудех се дали ще дойдеш — каза той и се изправи.

— По дяволите, за малко да не дойда — отговори Лейт, леко задъхан от изкачването. — Натъкнахме се на засада.

Сайлър кимна.

— Предположих. Вие ли тичахте долу при портала?

— Да. Намери ли ми униформа?

Сайлър посочи.

— Зад вратата. Един лейтенант беше така добър да ти я подари. Ако се разделиш с брадата си, мисля, че ще можеш да минеш през някоя неочеквана проверка.

Лейт отиде при вратата. Върху един куфар имаше сиво-зелена униформа на силите за сигурност.

— Ще липсва ли на някого нейния собственик? — попита той и започна да сваля горните си дрехи.

— Няма да е скоро. — Сайлър го гледаше замислено.

— Разкажи ми повече за обиколката ви.

— Всички ни чакаха да влезем. — Лейт намери в джоба на куртката личната карта, разгледа набързо снимката, после взе едно

шише с депилатор и кърпата, която беше под униформата, и се залови с брадата си. С лакът посочи съскащата кутия. — Чу ли за преместване на войници?

— Не до вашето бягство — каза Скайлър. — Преди това имаше няколко кодирани съобщения.

— Това решава въпроса — каза Лейт и въздъхна уморено. — Във висия ешелон на Тремейн има шпионин.

— Така изглежда — съгласи се Скайлър. — Освен ако не е имало някой скрит в гаража, когато сте излезли... не, те не биха могли да разположат хора толкова бързо, без да използват радиостанции.

— Освен това бях пратил там Спадафора да следи за нещо такова.

— Хм. Куон случайно да се е показвал? Не ми се ще да използвам комуникатор.

— Да. Получи полезна информация за тяхната спирка, когато заминаха. Не би трябвало да са в опасност. Във всеки случай Мордикай е там.

Само отдавнашната връзка на Скайлър с Лейт можеше да му помогне да разбере правилно тази забележка.

— Нещо не е наред с Фюес ли? — попита той.

Лейт стисна устни.

— Не зная. Не мога да намеря нищо определено. Той не се би, както бях очаквал. Може би не е изкарал докрай програмата за тренировка. Може би защото просто много обича да спори.

— Той е свикнал да е най-важното момче на игрището — каза Скайлър замислено. — Много ми напомня на Фафнир Рийсман, помниш ли го? Въщност и четиридесета... всички освен Бакши... напълно отговарят на образа на Рийсман.

— Да, на Плинри всички от този тип загинаха от глупост.

— Тук не е Плинри — напомни му Скайлър. — Може би излишно подчертаното мъжество е характерен белег на оцеляване в тази война.

— Може би — изсумтя Лейт, остави шишето с депилатор и закопча куртката си. — Как изглеждам? — попита той и подаде на Скайлър личната карта.

Скайлър му направи знак да се завърти.

— Е... не е чак толкова лошо. Ще минеш, струва ми се. — Той пъхна личната карта в джоба на Лейт.

— Добре. — Лейт коленичи до куфара, отвори го и заразглежда съдържанието му. Две трети от обема беше зает от малък ракетомет и четири лъскави ракети земя-земя; останалото беше запълнено с гъвкави армирани ръкавици, бойна качулка, един учудващо плосък противогаз и различно оръжие. — Добре — каза той, затвори куфара и се изправи. — Осигурени ли са превързочните материали и пътят за изтегляне?

— Всичко е готово в един ъгъл на тавана... единственото, което трябва да се направи, е да се извади ракетометът.

Лейт кимна, отиде до ръба на покрива и огледа долу. Само на триста метра от стената на Стрип се намираше затворът Хенслоу. Няколко войници патрулираха. Походката им показваше, че не са особено разтревожени.

Зад него Скайлър каза:

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Не — призна Лейт. — Но не виждам друг начин да измъкнем ветераните. Ти виждаш ли?

— Да предположим, че разкрием на Радикс всичките си планове — каза бавно Скайлър. — Когато това стигне до ушите на колитата, те дали няма да пуснат ветераните с надеждата, че ще ги отведем до корабите? Ще трябва да ги надхитрим, какъвто и капан да са ни приготвили, разбира се, но вероятно така трябва да постъпим.

Лейт поклати глава.

— Проблемът е, че те няма да пуснат никого, докато не обработят ветераните, за да си осигурят лоялност от тяхна страна. Ще имаме голям проблем с агентите на Радикс — не ми се ще да има някой и в нашия екип.

— Може би вече ги обработват — посочи Скайлър.

— Тайно обработване не може да се извърши за по-малко от петнадесет дни. Те знаят за нас от два пъти по-малко време. Ако измъкнем ветераните през следващите два дни, ще можем да отстраним всички агенти.

— Освен ако колитата не са хванали Додс веднага след като кацахме и не са го накарали да проговори — каза Скайлър и погледна

изпитателно Лейт. — Това може да им е дало до девет допълнителни дни.

Лицето на Лейт остана безизразно.

— Какво те кара да мислиш, че Додс е на Аржент и дори хванат? Скайлър се усмихна криво.

— Все още военна тайна, а? Хайде, Лейт... можеш да ми кажеш каква дяволска шашма готвите двамата.

Лейт поклати глава.

— Ако не успее, ще е по-добре никой да не знае за нея.

За момент Скайлър изучаваше лицето му. После вдигна рамене.

— Добре. Това представление е твое. Просто си мислех случайно никой да не направи погрешна стъпка.

— Додс знае как да не попадне в подчинение — каза кратко Лейт и вдигна куфара. — Като реша да тръгна, ще ти подам знак „готовност-едно“. Случайно да имаш две коли?

— Да. Твоята е тъмносинята от другата страна на улицата. Не е заключена. — Той се подвоуми, сякаш искаше да каже още нещо, после докосна Лейт по рамото. — Постарай се лицевите ти мускули да са стегнати... не искаш да изглеждаш много стар, нали?

Лейт се усмихна.

— Погрижи се за себе си. Аз ще съм добре.

Тръгна към стълбите и усмивката изчезна. Скайлър беше най-големият му приятел и никога не би поискал направо да знае какво прави Додс, дори и лично. Но щом той се чудеше, другите вероятно правеха същото и не беше много трудно да се сетят, че е свързано с бойните умения. Лейт обаче не можеше да направи нищо за това.

Колата чакаше там, където беше казал Скайлър, и скоро Лейт се върна при бутнатия портал на улица „Авис“. Противникът отново бе реагирал бързо: нова група войници бяха вече на пост, макар че предишните часови още лежаха там, където бяха паднали. Един от новите мъже, стиснал лазерна пушка на гърдите си, даде знак на Лейт да спре.

— Какво става тук, по дяволите? — попита блекколарът, когато войникът пристъпи към колата.

Щом видя отличителните знаци на Лейт, войникът козириува и докладва:

— Порталът е разбит, сър. Мога ли да видя личната ви карта?

Лейт му я подаде. Паркираната наблизо патрулна кола може би имаше апаратура за пълни отпечатъци на пръсти и сканиране на ретина и правилното изиграване на номера за спешност трябва да помогне да не го проверяват.

— Кога стана това? — остро попита той.

— Преди половин час, сър — отговори войникът. — Не чухте ли по радиото?

— Изпълнявах задача извън града и нямах връзка. По дяволите! Трябва веднага да проверя.

— Да, сър. — Без да се колебае, войникът му върна личната карта и му махна да мине.

През две пресечки от Хенслоу имаше няколко високи сгради, но само една имаше необходимата височина и чист обзор към двора на затвора. Като остави колата отпред, Лейт отнесе куфара си във фоайето и се изкачи с асансьора на двадесет и втория етаж. Сервизната стълба беше заключена, но не сериозно, и след няколко минути той беше на покрива. Отиде на близкия до Хенслоу край, отключи куфара и се залови за работа.

Първата му работа беше да монтира ракетомета. Когато най-после беше готов, извади от куфара една голяма капсула и я притисна силно към основата на гранатомета. Капсулата се разцепи и от нея започна да бълбука отвратително миришеща кафява течност, която се разля наоколо. Лейт бързо се отдръпна, свали униформата на силите за сигурност и започна да се въоръжава с нунчаку, звезди и ножове за хвърляне. Локвата престана да бълбука още преди да е свършил и когато минута по-късно той провери, вече се беше втвърдила в блестяща маса, здраво залепила ракетомета за покрива. От куфара той извади бобина сребърна жица и завърза единия ѝ край към приемната бобина на ракетохвъргачката, а другия — към една ракета със сини и бели ивици. Сложи си ръкавици, бойна качулка, очила и микрорадиопредавател; с един последен поглед към Хенслоу сложи една ракета в ракетохвъргачката и я изстреля.

Удари точно пред главния вход на затвора и там се вдигна гъст бял пушек. Лейт се прицели съвсем малко по-настрана и взе втората ракета.

— Първи наблюдател: директно попадение — докладва Скайлър.

— Корекция четири градуса за втория изстрел.

— Прието — пристигна гласът на Вейл. — Вторият изстрел на страна. — Като взе предвид корекциите, Лейт стреля отново и втори облак избухна директно между будките на часовите на входа.

— Тук втори командир: подготвяме таран — чу се гласът на Куон.

Лейт докосна копчето за контрол на микрофона.

— Тук първи командир: взводът е готов за атака.

— Прието.

Като се усмихна, Лейт зареди синьо-бялата ракета и грижливо се прицели. Куон и Вейл бяха на десет километра от Хенслоу, но с прост запис плюс сръчните ръце на Скайлър на селектора за възпроизвеждане всеки подслушващ коли щеше да е убеден, че се извършва масирана атака.

Ракетата излетя от тръбата и остави сребърна опашка подире си, Лейт наблюдаваше траекторията с известна загриженост. Напразно — ракетата удари точно в покрива на затвора и той ясно видя кафявата течност, която потече от носа на конуса. Погледна часовника си, зареди последната ракета и отново се прицели.

— Първи командир: преминаваме към действие.

— Прието — докладва Куон. — Таранът е готов.

Лейт изстреля ракетата и тъкмо нагласяше една лента със скрипец на лявата си китка, когато чу рев от експлозия. Взривът изби дупка в белия облак около оградата и през нея Лейт можа да види, че портата очевидно не е повредена от силния експлозив.

— Командир едно — каза той. — Таранът е неефективен.

— Наблюдал едно потвърждава — каза Скайлър. Последва кратка пауза и Лейт се зачуди дали другият е подготвен за този непредвиден случай.

Беше.

— Командир две: тогава просто трябва да я преминем — каза Куон.

— Прието — каза Лейт. — Тръгвайте. — Погледна часовника си, докосна един ключ на ракетохвъргачката и започна да навива провисналата част на въжето. Трябваше да се стигне на покрива на затвора, докато войниците следяха за наземна атака. Шансовете, че няма да го видят да влеза, бяха добри — димните завеси бяха старо изпитано средство, охраната на затвора обикновено не носеше

скенери. Въжето се опъна; Лейт закрепи макарата, пристегна краищата на бойната качулка пътно около противогаза, без да оставя никакъв отвор за паралитичните игли, които вероятно щеше да срещне. Нагласи макарата върху въжето, пое дълбоко дъх и се хвърли на покрива.

Спускането продължи почти минута и през това време Лейт видя три коли на силите за сигурност да отиват към затвора от различни посоки. „Ново доказателство за бързите рефлекси на сигурността“ — помисли си той. Надяваше се да не е избрал с тази операция. Ако силите за сигурност реагираха много бързо... Но вече беше късно да се тревожи за това.

Стъпи на покрива и продължи да тича, като освободи скрипецата преди тежестта на въжето да го извади от равновесие. После веднага се насочи на бегом към оборудването, разположено в центъра на покрива. Беше само на десет крачки, когато капандурата се отвори и от нея изскочиха трима войници с лазерни оръжия.

Не бяха очаквали да намерят никого — това веднага стана ясно от стреснатите им изражения и посягането към пушките. Шурикенът на Лейт удари командира им в челото, събори го и другарите му паднаха върху него. След половин секунда Лейт беше между тях, а две секунди след това всичко беше свършило. Той грабна една пушка, прескочи телата и затича към стълбата за тавана. Шансовете, че охраната е дошла от двата административни етажа, за да се опита да види през димната завеса, затрудняваща защитниците долу, бяха големи и тъй като Лейт се беше насочил към горните два етажа, колкото повече охранители извадеше от действие, толкова по-безопасно щеше да е за него. Теоретически.

Стълбите свършиха пред тежка врата един етаж по-долу. Лейт я откряхна леко, видя ярко осветен коридор и чу аларма и тропане на тичащи крака. Отвори вратата, развъртя нунчакуто... и миг по-късно беше намалил заплахата с още четирима.

Десетина цивилни мъже и жени вече бяха в коридора, втрещени от неочекваното нахлуване.

— Ти! — извика Лейт и посочи най-близкия мъж. — Къде държите архивите?

Мъжът отвори уста, но не излезе никакъв звук. Лейт пристъпи към него — и неочеквано алармите зазвучаха двойно по-силно.

— Неканени гости на петнадесети етаж! — изрева скрит високоговорител. — Преминаваме към отбрана, целият персонал!

Всяко действие, такова беше старото правило, е по-добро от бездействие. На десетина метра в двете посоки коридорът завършващ с Т-образни продължения; блекколарът напосоки затича вляво. Хората пред него благоразумно се разпръснаха, когато ги наближи.

Коридорът, подобно на този, от който беше излязъл, беше с врати за офиси. Беше възможно, разбира се, архивите да са в другата посока; но качеството на килимите подсказваше, че на този етаж е управлението. Етажът под него беше по-вероятното място, на което да погледне. Вляво видя асансьори и стълбищна врата и вече се обръщаща да тръгне натам, когато в лявото му рамо избухна силна болка.

Бойните рефлекси си казаха думата и изпратиха Лейт към ъгъла, торсът му се изви, за да не остане лазерният лъч твърде дълго на едно място. Изгарящата болка се плъзна нагоре към шията му преди да изчезне и когато се хвърли на пода на коридора, той зърна една униформена фигура в другия Т-образен коридор.

Претъркалянето му беше много лошо при дадените обстоятелства и когато стана и се присви, той видя, че все още държи взетия лазер. Стисна зъби от болка в рамото и отново погледна зад ъгъла, с готово за стрелба оръжие. Нападателят му заемаше подобна отбранителна позиция отсреща. Или беше много предпазлив, или очакваше подкрепления... и Лейт изведенъж реши, че не му харесва да има зад гърба си асансьори. Изстреля един дълъг откос в централния коридор, за да е сигурен, че охранителят ще се прикрие, и се спусна към асансьорите.

Стигна до тях, спря за част от секундата и вместо към асансьорите се насочи към стълбищната врата. Двигателите и на трите асансьора работеха и изводите от това бяха очевидни. Беше истински късмет, че по стълбите все още нямаше врагове. Той се промъкна през вратата, видя, че и на самата площадка няма никого, и внимателно заслиза.

Слабо жужене от лазера му беше единственото предупреждение, което получи, но той действа мигновено. Хвърли оръжието надалеч, притисна се до стената и в същия миг лазерът експлодира и изпрати метални рикошети към стените и гъвкавия бронекостюм на Лейт. Той

се огледа предпазливо и заоглежда стените за индукционните резонатори, които бяха взривили лазерното захранване. Трябаше да очаква нещо такова, смъмри се той — асансьорите и стълбите бяха единствените места, където можеше да се получи такава резонаторна кухина. Пое дълбоко дъх, продължи да слиза към следващата площадка и предпазливо открехна вратата.

Коридорът приличаше на онзи, който току-що беше напуснал, и беше също така безлюден. Лейт се огледа в двете посоки и тръгна вдясно. Започна да го обхваща някакво беспокойство. В коридора естествено не трябаше да има цивилни — те бяха имали достатъчно време да се заключат в офисите си, — но сигурно не *цялата* охрана се беше втурнала да го гони. Високоговорителите, които бяха съобщили за влизането му в стълбищната шахта, бяха замълчали зловещо. Почти сигурно вече имаше някакъв капан тук и той трябаше да го намери и да го обезвреди преди охраната да изпрати още хора отдолу.

Стигна до централния коридор на етажа, спря да погледне зад ъгъла и едва си беше приbral главата, когато концентриран лазерен огън удари стената. Топлинният удар изби парчета от мазилката. Лейт стисна шурикена си и го запрати слепешката зад ъгъла. Действието беше повече рефлекторно, отколкото съзнателно — беглият поглед му беше достатъчен, за да разбере, че акцията му току-що е свършила. Беше видял най-малко десетима стражи — прави и коленичили в полукръг около една стъклена врата, несъмнено вратата на компютърната зала. Или се бяха сетили за целта му, или мъжът, когото беше попитал за посоката горе, най-накрая си беше възвърнал дар слово. Охранителите, макар и тежко въоръжени, бяха без предпазни жилетки и Лейт знаеше, че може лесно да се справи с тях... но знаеше също, че не може самичък да превземе цял затвор. Обърна се и затича назад към стълбището. Надяваше се, че там няма да има врагове.

По някакво чудо, когато излезе на площадката, тя все още беше празна, но мигновено стана ясно, че това скоро ще се промени. Цялото стълбище ехтеше от тропота на тичащи крака, който се чуваше както над него, така и под него. Лейт се намръщи, подготви нунчакуто и тръгна.

Високоговорителят в стълбищната шахта продължи да съобщава за движенията му, но при целия този шум шестимата охранители, които се бяха втурнали надолу по стълбите, така и не чуха, че той се

качва към тях — или пък наистина не разбираха колко опасен може да е един блекколар в тясно помещение. Както и да е, те слизаха надолу, без изобщо да си осигурят тактическо пространство. Предната редица започна да стреля веднага щом той се появи; прицелът им естествено бе лош. Без да обръща внимание на съмртоносните светлинни копия, които свистяха около него, Лейт извади една звезда и я метна през тълпата да удари последния мъж в редицата... и когато този непосредствено пред вече мъртвия страж научи от първа ръка за ефекта на доминото, блекколарът измъкна нунчакуто и го завъртя. Рядко беше виждал такава трудна атака да пропада толкова добре — за секунда цялата група войници изпада безпомощно по стълбата. Лейт прибра нунчакуто, хвана се за парапета и прескочи над изпадалите войници. Останалите стъпала взе по три наведнъж.

В коридора на петнадесетия етаж бяха останали двама души като поддръжка, но те всъщност не бяха готови и две звезди му разчистиха пътя. Лейт се втурна по коридора по по-ранния си път; надяваше се, че мъжът, който пазеше стълбището за покрива, се е махнал.

Не беше. Дулото на лазерната пушка все още се подаваше иззад ъгъла. Блекколарът изпрати един шурикен и затича, за да стигне до вратата на стълбището преди стражът да може да се прицели и да стреля.

Опитът беше само частично успешен — очевидно стражът не беше имал време да се отдръпне бързо. Първият му изстрел удари лявото бедро на Лейт; вторият премина над главата му, когато той се хвърли на пода и направи салто, с което стигна на няколко метра от вратата на стълбището. Все още наведен той хвърли бързо един подир друг още четири шурикена и успя да накара стрелеца да се оттегли достатъчно, за да измине останалото разстояние и да отвори вратата. Друг изстрел удари металния панел, когато той скочи на стълбището и тръгна нагоре.

През последните две минути беше оставил без внимание непрекъснатия поток заповеди и коментари, които изпращаше Скайлър; заповеди, които трябваше да дадат на слушателите от службата по сигурност обяснение защо наземната атака на блекколарите още не е започната. Лейт включи микрофона си и предаде:

— Тук първи. Прекратете акцията, повтарям: прекратете акцията.

— Разбрано — чу се напрегнатият глас на Скайлър. — По-добре побързайте; излизат лешояди.

Това означаваше, че Скайлър е видял да се приближават патрулни катери. Трябваше бързо да слезе от покрива или да рискува пътят му за изтегляне да бъде блокиран.

Качи се на покрива и намери нова ракета на сини и бели ивици в бълбукащата локва — въжето й изчезваше към сградата на Скайлър. Ниско в небето видя четири лъскави патрулни катера бързо да се приближават към града.

Лепилото изискваше тридесет секунди да се втвърди и за това време на четири пъти от вратата изскачаха войници и попадаха право под нунчакуто на Лейт. За първи път ролите се бяха обърнали и Лейт беше в относително безопасна позиция. Надяваше се останалите войници, които несъмнено щяха да се появят, да се забавят достатъчно, та да се прехвърли при Скайлър преди да се появят.

— Готово — каза Скайлър и Лейт изскочи от вратата и побягна, като нагласяваше скрипеща на лявата си ръка. Намести го на въжето и се хвърли надолу.

Вятърът го бълскаше. Под него преминаха дворът на затвора и стената на Стрип. Видя и осем коли на силите за сигурност до оградата на затвора — войниците в тях яростно застреляха по него. Но той не им обръщаше внимание — повече го измъчващата болка в изгореното рамо... Беше почти в шок, когато Скайлър неочаквано се появи пред него с разперени ръце да намали инерцията му.

— Добре ли си? — попита загрижено едрият блекколар.

— Ще оцелея — увери го Лейт и свали противогаза. — Свърши добра работа, Скайлър; кожата ми ти е задължена. Не се беспокой за нищо освен за радиопрехваща... останалото може да се смени, а всеки момент в цялата тази сграда могат да се появят колита.

— Разбрано. Изчакай една минута обаче... — Скайлър посегна към ракетомета и натисна спусъка, изпращайки последната ракета в небето. Лейт се обърна и видя как тя падна там, където сутринта беше порталът на улица „Авис“. Три патрулни коли на силите за сигурност, които отиваха от Стрип към този изход, завиха рязко да избегнат експлозията. Една не успя.

— Това малко ще забави преследването — спокойно каза Скайлър. — Свърши ли всичко, което искаше?

Лейт свали очилата и бойната качулка и пое дълбоко чист въздух.
Тихият ветрец беше благодат за изпотената му кожа.

— Мисля, че да — каза той. — Да се прибираме. Беше
напрегната сутрин.

18.

Радиокодът, използван от аржентианските сили за сигурност, се различаваше достатъчно от системата на Плинри, за да е неразбираем за префекта Джемъс Голуей. Но отривистият тон и безпомощното потене на шофьора му бяха доста познати.

Блекколарите на Лейт бяха нанесли удар някъде.

Каларанд беше по-голям от всеки град, който Голуей беше виждал, и той го разглеждаше с интерес и известна завист, докато отиваха към центъра. Въпреки следите от войната сградите бяха в подобра форма от тези на Капстоун; пешеходците, които вървяха по улицата, бяха по-добре облечени и нахранени; и имаше много повече коли. Очевидно Аржент беше приел неизбежността и се бе предал, преди да се стигне до наземна атака. Поуката беше очевидна. Може би Плинри просто бавно се учеше.

Тънка струйка пушек се издигаше напред и малко вляво от тях.

— Ще минем ли покрай онзи пушек? — обърна се Голуей към водача.

Той поклати глава.

— Много е рисковано. Все още може да има бунтовници наоколо.

— Съмнявам се. Блекколарите имат навика да удрят и да се оттеглят. Искам да видя какво са направили.

Водачът го погледна накриво.

— Е... добре. — Взе слушалката и докладва за промяната на маршрута.

В района на портала цареше хаос. Пушекът идваше от една запалена кола, която се беше разбила в мръсно бялата стена. Разбила се след като е била ударена, отбеляза той; усуканият метал показваше, че ударът е от въздушна ракета. Самият портал беше смячен. Голуей потрепери, когато минаха покрай охраната, огъня и медицинския екип — това твърде много му напомняше за Плинри.

Водачът очевидно също не хареса гледката — или може би строгите погледи на часовите, които ги провериха, го изнервяха. Щом излязоха от хаоса, той ускори и районът остана зад тях. След няколко пресечки стигнаха до втори портал с метална мрежа, по-здрав на вид от първия. Стената приличаше на онази, обграждаща Центъра на Капстоун — висока и сива, с индукционна сензорна система. Външните часови изглеждаха раздразнени като онези при разбития портал, а четириимата вътрешни бяха с вдигнати лазери. Проверката на личната карта не беше просто визуална — беше докарана мобилна апаратура за идентификация както на пръстови отпечатъци, така и на ретината. Докато компютърът извършваше проверката, Голуей беше принуден да гледа дулата на лазерните пушки. Стори му се цяла вечност. Но най-после проверката свърши и след няколко минути колата потегли към една внушителна бяла сграда.

До бордюра ги чакаше достолепен мъж с отличителни знаци на полковник.

— Префект Голуей? Аз съм полковник Икинс, завеждащ силите за сигурност на Каларанд. Моля за извинение, че не можах да ви посрещна на космодрума, но тази сутрин бяхме заети. Заповядайте... префект Апостолерис ви очаква.

— По радиото не можах много да разбера какво става — каза Голуей, докато влизаха в сградата. — Какво беше: бунт или нападение на нелегална организация?

— Все още се опитваме да си изясним. Предполага се, че е някакъв сондаж.

Качиха се с асансьора и след като минаха по два къси коридора, влязоха в конферентната зала. Куп ленти и хартии лежаха на маса, оборудвана с четец.

— Ще доведа префекта; вие можете да прочетете тези имена и да се запознаете с онова, което сме открили досега — каза Икинс и му посочи разпечатките преди да изчезне зад вратата. Голуей седна на масата и започна да преглежда бегло листата. Беше прехвърлил една трета, когато Икинс се върна с един нисък, здраво сложен мъж.

Голуей стана и Икинс ги запозна.

— Здравейте, Голуей — каза Апостолерис и кимна; преценяваше го набързо. — Извинете, че изпуснах титлата ви, но на Аржент има

само един префект на силите за сигурност и това съм аз. Седнете, седнете; нека видим какво сте ни донесли.

Голуей изчака другите да седнат и после бавно седна срещу тях. Отвори чантата си, извади купчина папки и им ги подаде. Апостолерис взе най-горната и я прелисти. След това отвори за малко втората, после взе една касета и я пъхна в четящото устройство. Екранът светна и се появи стая с няколко койки. Половин дузина облечени в черно мъже лежаха или се движеха между тях.

— Познавате ли някого? — попита Апостолерис.

Голуей леко се наведе напред.

— Отляво надясно това са Дейвис Хокинг, Фрийман Вейл, Джеймс Новак и Мордикай. Едрият, който лежи, вероятно е Чарлз Куон или Кели О'Хара, а другият вдясно е Алън Риензи от Земята.

— Добре. С изключение на Риензи, който е тук под името Алън Кейн. Това име звучи ли ви познато?

— Откъде взехте лентата?

— От един от нашите агенти — каза Апостолерис и смени лентата. — А за тези какво ще кажете?

Тази беше аудио и Голуей заслуша четирите гласа с нарастващ интерес.

— Първи командир е комскуер Деймън Лейт — каза той. — Втори е Куон, а първи наблюдател е Рейф Скайлър. За другия не съм сигурен. — Той погледна Икинс. — Те ли са извършили диверсията?

— И да, и не — каза полковникът. — Един от тях... първи според нас... е пуснал въже до затвора Хенслоу, стигнал до вратата на покрива и едва не влязъл в стаята с архива два етажа по-долу преди да избяга. Но останалата част от операцията не е успяла. Още не сме сигурни дали е била истинска, или само маневра.

Голуей още се бореше с първата част.

— Той е влязъл и после е излязъл? Не е ли имало охрана?

— Имало е, разбира се — каза Апостолерис. — Обезвредил е осемнадесет души по пътя си... шестима са мъртви.

— О! — Голуей присви очи; но покрай съчувствието изпита и малко задоволство. Поне не беше единственият, който подценяваше блекколарите.

— Засега това няма значение. — Апостолерис удари по папките.

— Това ли е всичко, което сте взели за тях?

Голуей кимна.

— Искам да ви уверя, че информацията...

— Е секретна. Това не ме интересува. Онова, което наистина искам да науча, е какви стари снимки имате.

— В края на всяка папка има хронологичен комплект, правен през три години.

Апостолерис разлисти първата папка и намери снимките.

— По дяволите! Повечето са с бради. Трябвало е да наредите да се обръснат.

— На какво основание? Те не бяха престъпници. След капитулацията получиха пълна амнистия.

Апостолерис изсумтя, взе папките и тръгна към вратата.

— Е, по-добро е от нищо. След минута се връщам.

Вратата зад него се затвори и Голуей погледна Икинс.

Чудеше се какво да каже. Изненадващо полковникът се изкикоти.

— Страхoten е, нали? Не се беспокойте, ще се успокои, когато нещата отново дойдат под контрол.

— Добре, че ми казахте. Мислех, че е ядосан лично на мен. — Той кимна към вратата. — Не зная колко щяха да му помогнат снимките, ако на тях бяха без бради. След връщането към нормални дози идунайн лицата им няма да са същите.

— Зная. Префектът също. Но е разтревожен и иска да получи всичко.

— А вие? Разтревожен ли сте, искам да кажа.

Лицето на Икинс беше мрачно.

— Преди час и половина бяхме сгасили трима от вашите блекколари. Избягали, измъкнали се от район със средна степен на сигурност — казва се Стрип, а след това се върнали, опитали се да се доберат до архивите на Хенслоу и пак избягали. Разбира се, че съм разтревожен. — Той извади лентата от машината и я оставил на купа. — Вижте, префект...

— Голуей е достатъчно, полковник. Чухте какво каза префект Апостолерис.

Полковникът се усмихна.

— Добре. Значи Голуей. Вижте, не ви повикахме тук просто да съпровождате папките си. Вашите блекколари ни създадоха невероятно

много неприятности и затова немалка вина има Кейн. Ние трябва да знаем защо.

— Вашите агенти не могат ли да ви кажат? Предполагам, че имате достатъчно агенти в нелегалното движение.

— Така е. Имаме агенти в целия Радикс. Но досега единственото, което знаем, е, че Лейт иска да събере всички стари ветерани от звездната сила на ТДИ. В момента всички са затворени в Хенслоу, поради което вероятно те са искали да проникнат там днес.

— Чудно ми беше, че... — замислено отрони Голуей. — Не знам какво да ви кажа. Те проникнаха в архивите на Плинри и записаха части от шест ленти... ние знаем кои части, но не знаем за какво са им били необходими. Всичко друго, което са направили, струва ми се, беше да вземат товарния кораб и корсара.

Икинс се изправи.

— Взели са и „Корсар“?

— Да. Лично видях как излетя. Не е ли пристигнал?

— Не, доколкото ми е известно. — Полковникът се намръщи и натисна едно копче. — Свържете ме с информационния център.

— Информационен център. Ветер слуша.

— Обажда се Икинс. Извадете данни за всички кораби „Корсар“, влезли в система Аржент през последните две седмици, в това число и рикрилите, ако можете.

— Слушам, сър.

Икинс изключи.

— От това може да не излезе нищо. Корабите „Корсар“ имат апаратура срещу сензори и при нисък полет само рикрилите могат да ги открият. Възможно е те да го пуснат да се приземи, без да ни кажат.

— За да преговарят с него?

— Иначе той ще е един от техните — каза Икинс разтревожен.

Голуей потупа с пръсти по масата. Навремето му бяха минали същите мисли за Риензи — Кейн.

— Чувал съм, че блекколарите не могат да бъдат обработени да бъдат лоялни. Трудно ми е да повярвам, че един измамник може да заблуждава останалите толкова дълго.

— О, възможно е, повярвайте ми. — Той поклати глава. — Но в този случай това няма смисъл. Защо рикрилите ще флиртуват с тях, ако са можели да потушат бунта на Плинри?

— Очевидно блекколарите търсят нещо. Архивите на Плинри съдържат част от загадката, ветераните от звездните сили — другата.

— Голуей се намръщи. — Лейт ми каза, че този бунт не е бил непосредствената им цел и че скоро ще разбера какво целят. Това подсказва, че е нещо голямо. Може би рикрилите ще стоят настрана и ще чакат да го разберат преди да се намесят.

— Може би — съгласи се Икинс. — Ако мозъците на блекколарите не могат да бъдат повлияни, това ще е единственият път, по който може да се направи. И рикрилите са заинтересовани: те ни предоставиха известна информация тази сутрин. Не че това ни помогна много. — Той поклати глава, сякаш все още не вярваше в това.

— Нямате достатъчно опит с блекколари, нали? — попита предпазливо Голуей.

— Останали са малко на Аржент, разпръснати из Радикс. Но се придържаха към по-ограничени действия. Отвличане на снабдителни доставки, някои атентати... Тази открита война е нещо ново за нас.

Голуей се усмихна ядно.

— Разкажете ми.

Вратата се отвори и влезе Апостолерис.

— Добре — каза той, сякаш разговорът не беше прекъсвал — нека да обсъдим следващия ни ход. Изглежда ясно, че някой, който държим в Хенслоу, е много важен за онова, което се опитва да постигне Лейт. В нашите рапорти се съобщава, че той иска всички ветерани, но неговите действия днес показват, че може би иска само един от тях. Тъй като все още не знаем кой, ще трябва да направим достъпа до всички тях невъзможен.

— Можем ли да повишим охраната на Хенслоу? — попита Икинс.

— Не е достатъчно. — Префектът поклати глава. — Хенслоу е доста уязвим, много достъпен за външни лица. Мисля, че случилото се тази сутрин е достатъчно доказателство за това. Ще ги преместим... това вече го реших. Въпросът е къде?

— Защо не ги разделите? — предложи Голуей. — Разпръснете ги из цялата планета в групи от по пет или десет.

— Защото нямаме достатъчно хора да охраняваме толкова много групи — отговори Апостолерис презрително.

— Вие предполагате, че те търсят определен човек и знаят кой е той — каза Голуей, засегнат от отношението на префекта. — Доколкото знаем, те могат да се нуждаят от информация от десет от тях. И дори да е само един, разсредоточаването из планетата ще ги затрудни.

Апостолерис поклати глава.

— Добър аргумент, но разгледайте възможността всичко това да е сложна маневра. В този случай ще извършим самоубийство, ако ангажираме толкова много хора за охрана. Не, ние се нуждаем от някое място, недостъпно и относително лесно за охраняване. На борда на военноморски кораб в орбита например. Там Лейт няма да има възможност да проникне.

Голуей и Икинс се спогледаха.

— Може би не сте прав, сър — бавно каза полковникът. — С тях от Плинри е излетял един „Корсар“. Поисках информационната служба да разбере дали се е приземил тук.

Апостолерис взе една от лентите и я запремята в ръка. Мръщеше се.

— Хм. Дори с кораб ще им е трудно да стигнат до затворниците там... но пък може да решат да ги убият, вместо да позволят да научим тайната им. — Той поклати решително глава. — Не, няма да дам такава възможност на Лейт. Предполагам, че единствената възможност остава затворът Цербер.

Голуей погледна Икинс и повдигна въпросително вежди.

— Това е преустроена крепост на сто километра югоизточно от Каларанд — обясни полковникът. — Секретно място. Но не е предназначено за толкова много затворници.

— Ще се справим — каза Апостолерис. — Те няма да останат там дълго. За няколко седмици можем да ги разпитаме всичките и когато намерим този един... или няколко — добави той и кимна към Голуей, — можем да върнем останалите в Хенслоу. Някакви коментари?

За миг настъпи тишина.

— Добре — каза префектът. — Икинс ще се заеме с изясняването на случая с онзи корсар. Аз ще се обадя в Цербер да започнат с подготовката за прехвърлянето. Голуей, вие можете да продължите с

четенето на рапортите. Може да попаднете на нещо полезно. Въпроси?
Добре. Да се залавяме за работа.

И излезе от стаята преди другите да бяха станали. С успокоителна усмивка Икинс последва шефа си, като остави Голуей самичък с купчината рапорти.

Голуей ги погледна и се намръщи. Работата изглеждаше ясна... и все пак в нея имаше нещо, което никак не му харесваше. Атаката на затвора може би. Изглеждаше, че Лейт е подценил Хенслоу; но префектът някак си не можеше да допусне, че блекколарът може да направи такава грешка. Ако обаче нападението не беше за информация, тогава за какво беше? Той нямаше отговор. Засега.

Пъхна първата лента в четящото устройство, изгърби се над него и се залови за работа.

През девет от десетте аржентиански месеца крайречното селище Сплит бе само едно от десетината малки градчета, разпръснати по източните райони на Румелианските планини. Жителите им поддържаха кратко съществуване, незабелязвани от никого освен от дървесекачите, работещи нагоре по реката. Десетият месец беше точно обратното, тъй като в продължение на пет седмици смелчаци чак от Каларанд идваха в региона да плуват по изпълнилата коритото си с пролетни води река Хемот. Приходът от този наплив обикновено беше достатъчен да поддържа града през останалата част на годината. Всички изглеждаха щастливи от това и то не се беше променяло през годините. Досега.

Сега изведнъж планините бяха станали оживено място. Патрулни катери осейваха небето далеч на север, военни коли минаваха през града най-малко веднъж дневно. Никой не говореше много, но се носеха слухове, че някой бил избягал от затвора и силите за сигурност го търсели.

Последният конвой — две коли с по четириима мъже във всяка — профуча покрай магазина на Сан и се насочи на юг. Сандор Грий вдигна за миг глава, после се върна към списъка със стоки и фирмите за доставка. Напоследък бизнесът беше много добър и трябваше да поръча още стоки. Номерът беше да не поръчва твърде много, разбира

се. Като се потеше весело над благодатта, която го беше споходила, той направи отметка в един от списъците.

Предната врата се отвори със скърцане и Грий вдигна глава. Влезе един мъж със сиво-зелената униформа на силите за сигурност.

— Добър ден — каза Сан. — С какво мога да ви служа?

— Трябват ми концентрирани храни, които моята група да може да носи в планините — каза мъжът.

— Разбира се. — Грий излезе иззад тезгяха и тръгна към лавиците. — Мислех, че си имате ваши храни — каза той с надеждата, че другият ще заговори пак.

— Свършихме ги и имаме трудности с доставката.

— Аха. — Беше прав — мъжът от силите за сигурност имаше лек акцент. Акцент, който не можеше да определи. — Е, това имаме. Доста еднообразно е, но пък всичко е въпрос на вкус.

Мъжът заразглежда пакетите. Докато го правеше, Грий го огледа тайно. На средна възраст, отлична физическа форма. Униформата му беше приемливо чиста, но странно измачкана и той усети странна миризма. Изглежда, униформата беше по-чиста от мъжа, който я носеше.

— Ще взема тези — каза мъжът. Държеше десет пакета.

— Да, господине. — Грий взе пакетите и отиде зад тезгяха. В брой ли ще платите, или безкасово?

— В брой.

Грий го очакваше.

— Добре. Десет по две марки, общо двадесет; плюс данъка... — Импулсивно, почти несъзнателно пръстът на Грий натисна едно копче на касовия апарат. — Плюс данъка, двадесет и две — съобщи той през неочаквано пресъхналите си устни.

Мъжът от силите за сигурност вече беше извадил няколко смачкани банкноти. Избра две по десет и две по една, подаде ги, с плавно движение взе пакетите и каза:

— Благодаря.

— Искате ли торбичка? — попита Грий, когато мъжът се обърна към вратата.

— Не, благодаря. Ще ме вземат с кола — отговори той през рамо.

— Сигурен ли сте? — промърмори Грий. Коленете му се разтрепериха. Беше голям риск, но си заслужаваше. Един истински

войник от силите за сигурност щеше да изскочи през покрива, ако му начисляха за храна данъка за луксозни стоки. Наказание за измама... но това нямаше значение. Той беше прав — това беше неуловимият блекколар Дженсън в пълна униформа на силите за сигурност и с нахалството да се движи из града и да купува храна. Нищо чудно, че още не го бяха хванали.

Грий посегна под тезгяха, напипа телефона и започна да набира номера. Изчака да позвъни два пъти и затвори. След тридесет секунди повтори процедурата и погледна внимателно часовника преди да затвори. След две минути и четиридесет секунди щеше да позвъни за последен път и телефонът щеше да отговори на единадесетото позвъняване. Вероятно.

Погледна към предната врата. Беше извадил късмет.

Може би неясните слухове, които идваха от Каларанд тази сутрин, не бяха толкова преувеличени, колкото си беше мислил.

Почти беше време. Грий набра всичките цифри без последната — гледаше стария си армейски хронометър и очакваше точната секунда да осъществи връзката. Когато го направи, видя недопълнените заявки за доставка на тезгяха и се усмихна.

По-добре щеше да е да не надува прекалено много запасите си. Активността около Сплит май много скоро щеше да престане.

19.

Напрежението в конферентната зала беше толкова плътно, че можеше да се нареже и да се направи на сандвичи. Кейн огледа масата и не видя нищо друго освен враждебност — от леденото изражение на Бакши до по-откритото презрение на местните блекколари и нервно стиснатите пръсти на Джеремая Дан. Сали Куинлан и Майлс Камерън приличаха на лъвове, очакващи реда си да излязат на арената, и дори Фей Пикиано беше необичайно мълчалива, докато превързваше раните от изгоряло на Лейт. А Рал Тремейн, застанал зад стола си, беше толкова ядосан, че Кейн си помисли, че никога не е виждал толкова ядосан човек.

— Значи леко сондиране. Оглед на затвора. Наистина хитро. — Очите на Тремейн пронизваха Лейт като два противоброневи лазера.

— Какво, по дяволите, очаквахте да постигнете с тази тъпа игра?

— Влязох и излязох жив — отговори Лейт и трепна, когато Фей намаза рамото му с мехлем.

— Не мърдай — сгълча го тя. — Този мехлем е скъп... не можем да си позволим разточителството да го мажем върху здрава кожа.

— Ила за глупави авантюристи. Прибери го, Фей — заповяда Тремейн. — Запази го за хората на Радикс, ранени при изпълнение на своя дълг. Не ми отговори на въпроса, Лейт.

— Защо се заяждаш, Тремейн? — попита комскуерът, когато Фей затвори тубата с мехлем и започна да бинтова вече обработената кожа.

— Не ми трябва твоето разрешение да предприема действие, стига то да не включва твои хора или оборудване.

— Ами загубеният пикап? — изръмжа Камерън. — Това беше наше оборудване. — Той погледна раздразнено Новак, който се размърда до стената. — Вие двамата ще седнете ли, дявол да ви вземе?

Нито Мордикай, нито Новак му обърнаха внимание — говореха си нещо.

— Те не повредиха нищо — каза Лейт на шефа на разузнаването.

— А колкото до пикапа...

— Предпочитам да бездействат — каза остро Тремейн. — И забрави за пикапа. Въпросът е...

— Не, нека не забравяме за пикапа — прекъсна го Лейт. Тонът му неочеквано беше станал суров. — Загубихме го, защото се натъкнахме на засада. А това означава, че бяхме предадени... от един от вас.

— Чух рапорта на боец Фюес — каза Тремейн. — Няма категорично доказателство за това.

Лейт погледна към Фюес и Кейн си помисли, че вижда как аржентианецът малко се свива.

— Спомена ли боец Фюес, че ни нападнаха на десет пресечки от Стрип? И че бяха издигнали пътни заграждения... и имаха белезници с магнитно заключване, за които знаем, че не принадлежат към стандартното оборудване на патрулните коли? Какви по-големи доказателства са ви необходими?

— Някой може да ви е видял, като сте излезли сутринта — предположи Фей.

— Това нямаше да им осигури необходимото време. Освен това имах хора в гаража, които следяха за това.

Тремейн удари с юмрук по масата.

— Така значи, дявол да го вземе? — И изведенъж посочи с пръст през масата към Лейт. — Ние ви повярвяхме, а вие ни следите и работите зад гърба ни! Ще ни разкажете какво целите, и то сега.

— Съжалявам — каза Лейт и поклати глава.

— Нямате избор. — Тремейн вдигна ръка.

На стената срещу Кейн две малки секции от дървената обшивка изведенъж се завъртяха. От мрака зад отворите се появиха три лазерни пушки.

Кейн застина напълно изненадан, но Новак вече се движеше — застана срещу стената директно между дулата на пушките, на метър и половина от всяко; а после направи една голяма крачка вдясно и отпрати дулото обратно в отвора с нунчакуто си. Все още с гръб към стената смени посоката: две бързи стъпки наляво, левият му крак излетя нагоре и назад и заби лазерната пушка в собственика ѝ. Нунчакуто се въртеше и още преди кракът му да е стъпил на пода, хвана последното дуло между двете пръчки и го удари в отвора. Лазерът гръмна и проряза дълбок улей в масата. Новак сграбчи дулото,

бутна го назад, после го дръпна и след секунда беше на едно коляно с плячката в ръце, насочена покрай масата. Кейн се обърна и чак сега разбра, че подобна сцена се е разиграла и в другия край на стаята, където по някакъв начин се беше озовал Мордикай.

В настъпилата тишина прозвуча гласът на Бакши:

— Хвърлете пушките или ще ви убия.

Кейн го погледна. Комскуерът не беше помръднал, не беше извадил никакво оръжие; и все пак, ако се съдеше по изражението му, явно можеше да изпълни заплахата си. Изведнъж в стаята стана много студено.

— Успокойте се всички — спокойно каза Лейт. — Не искаме да ви навредим. Но ви предупреждавам втори път да не вадите срещу нас оръжие. — Той огледа стените и махна с глава към вратата. — Излизайте, всички. Тремейн?

Гледайки гневно, лидерът даде знак с ръка. От двете страни на амбразурите се отвориха врати и шестима мъже, смучещи подутите си устни и разтриващи натъртените си рамене, излязоха от тъмните ниши и тръгнаха към вратата. Лейт махна с ръка и блекколарите от Плинри върнаха пленените лазерни пушки на собствениците им.

— Надявам се повече да не подслушвате — каза Лейт, когато вратата се затвори зад стражите.

— Не се беспокойте — изръмжа Камерън. — Тези хора са напълно сигурни.

— На Аржент никой не е напълно сигурен — каза Лейт — и преди да сте се настроили враждебно, искам да ви кажа, че ние сме прекалено малка група, за да правим грешки по два пъти. Затова тази сутрин не казахме на никого за плановете си. Съжалявам, ако сте се почувствали засегнати, но така трябва да действаме тук.

— Не е въпрос на наранена гордост, Деймън — каза Фей. — Каквото и да се опитвахте да направите в Хенслоу, имаше възможност Майлс да направи нещата по-лесни за вас, ако се бяхте консултирали с него предварително. Надявахте ли се да намерите конкретен затворник? Ако е така, вероятно щяхме да можем да ви кажем това оттук.

Лейт вдигна рамене.

— Ще има и други възможности.

— Не и доколкото познаваме Апостолерис — каза Бакши. — Той сега ще премести ветераните... и където и да ги откара, ще ни коства много хора да ги измъкнем. Това постигнахте с вашето частно нападение.

— Може би — призна Лейт. — Ако е така, съжалявам. Къде могат да бъдат изпратени ветераните... някакви идеи?

— Най-вероятно в затвора „Цербер“ — каза Фей. — Това е една стара крепост на юг оттук, в едно затънто място. Мъничка сграда с четири надземни и шест подземни етажа, с ограден със стена двор, достатъчно голям да кацне „Корсар“. На всеки ъгъл на стената има кули с оръжия, контролирани отвън или от главната сграда.

— Ако колитата ги затворят там, можете да си събирате нещата и да заминавате — намеси се Дийл Валънтайн; лицето му над високата яка бе строго. — Всъщност може би така и така трябва да си тръгнете.

— Спокойно, Дийл — промърмори Бакши.

— Извинявай, комскуер, но това ми омръзna. Ние ги приютихме и им дадохме информация, а в замяна не получихме нищо.

Бакши погледна Лейт и вдигна въпросително вежди.

— Ще си направите ли труда да отговорите?

— Разбира се. Ако очите и въображението ви бяха отворени, щяхте да видите каква полза можете да извлечете от нашата работа.

— Каква полза? — изсумтя Валънтайн.

— Е, поради липса на по-очевиден пример, ще посоча, че ние просто разрушихме една порта в Стрип. Някои трябва да я възстановят и един или двама от тези някои могат да вградят в пантите миниатюрни мини. Тогава ще имате уникалния шанс да прекарате покъсно цял камион крадени части или нещо друго от Стрип, без да трябва да тараните портата.

От израженията и мърморенето около масата беше очевидно, че никой не е помислял за това. Тремейн и Бакши се спогледаха и Кейн видя, че блекколарът леко кимна.

— Обещавате ли да се съветвате с нас... или поне с мен... преди да предприемете други действия? — попита Тремейн.

— Ако включват персонал на Радикс, да — бързо каза Лейт. — Стига да има време, разбира се. В противен случай си запазвам правото да действам самостоятелно.

— Това не е достатъчно — възрази Валънтайн.

Лейт вдигна рамене.

— Това е най-доброто, което мога да предложа.

Настъпи момент на мъчителна тишина.

— Добре — каза Тремейн най-после. — Мога да разбера съображенията ви. Но... — Той вдигна предупреждаващо пръст. — Трябва да ви кажа, че ние също можем да играем по военни правила. Ако членове на Радикс бъдат убити поради това, че не сте ни информирали навреме, ще бъдете изправени пред военен съд по съкратената процедура. Наистина ще го направя.

— Разбрано. Вие ще ни информирате ли незабавно за прехвърлянето на всеки затворник?

Тремейн погледна Камерън.

— Да, ще възложа това на някои хора — изръмжа шефът на разузнаването.

— Добре. Някакви новини от фронта за крайселите?

— Боят все още продължава — обади се Сали Куинлан неохотно.

— Аржент няма да бъде залят от рикрили, ако от това се тревожите.

— Тревожа се — призна Лейт. — Благодаря. — Той стана.

— Една секунда — възрази Валънтайн. — Като приемам, че не е свързано с важната ви акция, искам да зная как Кейн е успял да изчезне от Земята. — Той отправи към Кейн заплашителен поглед. — Нека бъдем честни... вие също не ни вярвате.

— Един държавен служител беше откраднат от нашите хора — каза спокойно Кейн. — Неговата лична карта беше променена и по някакъв начин неговото компютърно досие също беше променено.

— По някакъв начин? Как по-точно?

— Не зная как точно е било направено...

— О, много удобно!

Кейн се изчерви.

— Аз съм агент, не съм ръководител. Те не ми казват всичко.

— Това обяснение е по-добро — каза Камерън.

— Момент — прекъсна го Лейт. — Мисля, че мога да обясня. — Той се поколеба; избягваше да погледне Кейн в очите.

— Е? — подкани го Тремейн.

— Към края на войната някой очевидно е решил проблема за краткия живот на човешките клонинги...

С никакъв ням ужас Кейн слушаше как Лейт излага теорията си. Това беше възможност, която никога не му беше идвала наум. Неговите родители, участници в Съпротивата, го бяха обучили... никой от тях никога не му бе намеквал, че е различен. Но в това имаше смисъл... и колкото повече слушаше, толкова по-голям смисъл намираше в него. Нямаше друг начин да се обясни защо и как медицинските данни така точно отговаряха на неговите. Нищо чудно, че Кратохвил и Маринос бяха толкова спокойни за досието му — цялата тежка работа беше свършена преди двадесет и седем години.

Лейт се изчерви и за момент настъпи тишина.

— Интересна история — каза Тремейн. — Недоказуема, разбира се.

— Аз я предлагам само като възможност — напомни му Лейт.

— Разбирам — каза Тремейн и погледна към Валънтайн, но блекколарът нямаше никакви възражения. — Добре тогава. Ще ви осведомим за ветераните, но и вие ще ни осведомите за вашите планове да ги спасите.

Лейт кимна.

— Вече ви обещах.

Заседанието свърши и Кейн тръгна към вратата. Искаше да е сам, да обмисли всичко на спокойствие... Преди да стигне до вратата Новак и Мордикай го настигнаха. Той не им обърна внимание и закрачи по коридора. Клонинг. Дубликат... И ако имаше една такава личност, защо да няма повече? Той беше приел, че персоналното опекунство е обичайна практика в обучението на агент на Съпротивата. Сега се съмняваше в това. Специалното обучение беше продължило със специални средства. Колко такива специални Алън Кейновци имаше на Земята, внимателно направлявани в живота?

Кукла, това беше той. Клонинг-кукла, и скъсаните му конци се дърпаха от Лейт и Радикс.

Клонинг. „Трябва да почувствам нещо — каза си той тъжно. — Гняв, негодувание“. Беше лъган цял живот — парче биологическа стока, на което е казано, че е човешко същество, докато всички са се присмивали на наивността му. „Най-малкото — помисли си той — трябва да ме е срам“. Но единственото, което чувстваше, беше вкочаненост... вкочаненост и знанието, че има да свърши определена

задача. Състоянието му беше достатъчно ужасно, за да рухне дори при откровение като това.

— Кейн?

Фигурата, която чакаше пред стаята на блекколарите, пристъпи напред и спря. Кейн също спря и повдигна глава.

Беше Лиана Роуд, лидерът на групата, която ги бе довела.

— Какво искаш? — изръмжа той.

— Искам да поговорим — каза тя.

Последното нещо на този свят, което би поискал в момента, беше да говори с аржентианка и той понечи да отвори уста и да го каже, но Мордикай се намеси.

— Вероятно не трябва — промърмори той.

Дълбоко вътре в Кейн нещо се преобърна.

— Разбира се — каза той на Лиана. — Давай.

За първи път куклата щеше да дърпа собствените си конци.

Дори да беше разстроен от решението му, Мордикай не го показва. Новак също не направи никакъв коментар, когато Кейн отвори вратата и поведе Лиана към двата стола до прозореца. Двамата блекколари не си направиха труда да ги последват, но заеха обичайната си позиция до вратата.

— С какво мога да съм ти полезен? — попита той и посочи на младата жена единия стол, докато той сядаше на другия. Над рамото й видя Новак и Мордикай и разбра, че инстинктивно е сложил Лиана с гръб към тях, така че по устните му блекколарите да разберат, че той не издава никакви тайни, и да я постави в най-неблагоприятно бойно положение. Дори в бунтарското си настроение не можеше да се отърси от подготовката си.

Толкова с дърпането на собствените му конци.

— Кейн...

— Альн.

— Няма значение. Вижте, вие вече сте тук една седмица, насадени на пачи яйца, и очаквате нещо да се случи. Моите хора са отегчени и раздразнителни... комбинация, която мразя. Чухме за глупавото ви нападение, носят се и слухове за масирано нападение срещу затвора Хенслоу. Искам да зная дали е вярно.

— Не зная, но се съмнявам. Във всеки случай, ако има такова нещо, сигурно няма да е скоро.

— Тогава какво планирате?

Кейн поклати глава.

— Съжалявам, но акцията е все още поверителна.

— Не те питам за проклетата ви акция — отвърна рязко тя. — Всъщност не ме интересува какво целят вашите перковци. Единственото, което искам да зная, е как ще бъдат включени моите хора, защото нямам намерение да ги хвърля слепешката в нещо, ако не зная какви са шансовете им да останат живи.

Кейн я погледна с неочеквано уважение. Леко саркастичното отношение, с което тя гледаше на света, не беше нетърпение или его. Беше страх. Страх за самата нея, може би; по-вероятно страх за хората ѝ. Да ръководи съпротивителна бойна група в свят като Аржент беше тежка отговорност.

— Ти сигурно се грижиш много за твоите хора — каза той. — Това е качество на добър ръководител.

Тя изкриви устни и отвърна почти грубо:

— Да.

— Казах го като комплимент — каза той и се намръщи.

— Зная. — Тя сведе очи. — Съжалявам. Аз съм... нямам намерение да бъда повече лидер. Или последовател, що се отнася до това.

Кейн примигна.

— Напускаш Радикс?

Тя кимна.

— Веднага щом се намери човек, който да ме замести. Защо? Толкова ли е странно?

— Мислех, че баща ти... — Той мълкна: не знаеше как да завърши.

Тя отново вдигна очи и той беше поразен от горчивината в тях.

— Да, баща ми *наистина* ме възпита да бъда добър член на Радикс. Това е почти всичко, което направи за мен. — Тя премести поглед към прозореца. — През целия си живот баща ми мислеше само за Радикс. Никога не даде достатъчно от себе си за майка ми и за мен. Това нараняваше мама ужасно и аз дълго време го мразех. — Тя потри с пръст устните си, почти жестоко. — Аз обаче няма да направя тази грешка. Напускам сега, преди тази идиотщина да отнеме целия ми живот.

— Тогава защо си все още тук? — попита той.

Язвителна усмивка.

— Предполагам, че това е нещо, което съм взела и от двамата: чувство за дълг. Трябва да остана, докато не се намери някой, който да може да върши моята работа. — Тя поклати глава. — Виж, не съм дошла да плача на рамото ти. Искам само да зная пред какви рискове ще бъдат изправени хората ми.

Той почти беше забравил първоначалния въпрос.

Какво би могъл да каже? Нямаше ни най-малка представа какво възнамерява да прави Лейт... а и дори да знаеше, не можеше да рискува да каже на Лиана. Не че тя не заслужаваше никакво доверие, инстинктите му доказваха, че тя заслужава по-голямо доверие от мнозина, които беше срецинал в Радикс. Но тук инстинктът не беше достатъчен. В този момент той виждаше в нея своето собствено искане да знае повече за загадъчната задача на Додс и почвства остро пробождане на съчувствие. Нейните отговорности бяха толкова важни за нея, колкото неговите за него, а тя беше дори в по-голямо неведение.

Но той трябваше да й откаже.

— Съжалявам, но не мога да ти кажа нищо, което да ти помогне. Единственото, което мога да направя, е да ти обещая, че групата ти няма да бъде включена в действие без поне *някаква* информация.

Лиана кимна — устните й бяха плътно стиснати. Изправи се.

— Очаквах такъв отговор, но бях длъжна да опитам — каза тя, когато Кейн също стана. За момент погледът й го прониза. — Просто запомни, че това не може да стоиечно под твоята броня... и ако бъдем вдигнати на борба, ще имаш много големи неприятности. Местните бойни групи, също като моята, са доста трудни. Не приемаме послушно заповеди от чужденци, когато не знаем какво става. Не ме интересува дали ще получа обяснение пет дни или пет минути предварително... но трябва да го имам. Имай го предвид.

Тя кимна, обърна се и си тръгна. По пътя кимна на блекколарите, после излезе и хлопна вратата.

— Е? — Мордикай го гледаше въпросително.

— Нищо важно — промърмори Кейн, обърна гръб и седна на току-що освободения от Лиана стол. Ако те се чувстваха обидени, това беше наистина много лошо.

Той беше клонинг. Опита се да се разгневи заради онова, което бяха направили с него.

20.

През последните три часа дъждът се лееше без прекъсване и въпреки защитата на дърветата покрай пътя Дженсън беше мокър до кости. Пончото му на блекколар не прилепваше плътно към яката на униформата му и всеки три-четири минути нова вадичка вода се плъзваше във врата му. От момента, когато със съжаление установи, че няма време да изчака края на бурята, скрит под някое клонесто дърво, Дженсън се беше отказал от идеята да ругае обстоятелствата. Все още беше твърде близко до планините и всеки километър, който можеше да измине, беше ценен.

Зад него неочеквано се разнесе плясък. Той се обърна и забеляза една кола да се приближава бавно през калта. През пелената от дъжд успя да види, че вътре има само един пътник.

Ако я беше чул по-рано, би могъл да се скрие зад някое дърво, но сега вече беше късно. Затова застана неподвижно и изчака колата да спре до него.

Страничното стъкло се плъзна надолу и Дженсън видя засмяното лице на мъж.

— Здравейте — кимна водачът. — Скапан ден да си на открито. Мога ли да ви предложа превоз?

Дженсън помисли бързо, но май нямаше голям избор. Сам, пеша и очевидно невъоръжен едва ли можеше да мине за офицер от силите за сигурност със специална задача, а в момента не му хрумваше друго обяснение за присъствието му в тази пустош. Освен това безпричинният отказ на предложената помощ щеше само да предизвика нежелано подозрение.

— Разбира се. Благодаря — отвърна той.

После заобиколи колата, отвори вратата и се настани на седалката до шофьора, при което я измокри цялата. Под прикритие на движението извади своето нунчаку и го постави в скута си. С леко поднасяне колелата се измъкнаха от калта и колата потегли.

— Накъде сте се запътили? — попита водачът приятелски, без да обръща внимание на локвите, които се образуваха на седалката и пода.

— По пътя, на около двадесет километра оттук — отвърна блекколарът. — На връщане завих не както трябва и колата затъна — добави той, за да изпревари очевидния въпрос.

— Ааа. Случва се.

Дженсън разгледа водача с крайчеца на окото си. Нисък, закръглен, около четирийсетте, ако не вземаше идунайн... не приличаше много на човек от силите за сигурност, но това не пречеше да е инфоматор.

— А вие къде отивате? — поинтересува се Дженсън.

— В Торентин. Ако реката е заляла моста, може да остана известно време отсам. А какво, ако не е тайна, има на двадесет километра оттук?

За секунда Дженсън не разбра въпроса.

— Имам среща там с патрул на силите за сигурност, който изпълнява специална задача.

— Какво, просто така, на пътя?

— Там би трябвало да има временен лагер — обясни Дженсън и започна леко да се поти. Въпросите бяха приели опасна насока. Той нямаше представа от местната география и всеки отговор, който даваше, би могъл да го издаде, че е чужденец. Започна да съжалява, че не беше посочил крайната цел на пътуването си отдалечена на пет километра вместо на двадесет.

— Обзалагам се, че търсите блекколара, а? — подхвърли водачът и погледна изкосо Дженсън.

Под пончото си блекколарът стисна здраво нунчакуто. Знаеше ли населението за неговото приземяване, или тази информация беше известна само на правителството?

— Моята задача не е ваша работа — заяви той категорично. Дори на него му прозвуча неубедително.

— Разбира се. — За момент водачът замълча, докато се бореше да овладее колата по един особено неравен участък. — Доколкото разбрах, търсенето продължава на север оттук — добави той, когато пътят се оправи. — Не трябва да се беспокоите.

Дженсън настръхна и попита:

— Какво искате да кажете?

Без да изпуска пътя от поглед, другият леко се усмихна.

— Кътър Валдемар на вашите услуги, боец Дженсън. Нашите хора ви търсят вече цяла седмица. Радвам се, че ви открихме преди силите за сигурност.

Докато се луташе из планината, Дженсън беше обмислял вероятността да бъде разпознат и се бе примирил с тази мисъл, но не беше очаквал това да се случи толкова скоро. Успя бързо да възвърне самообладанието си и запита остро:

— За какво говорите, по дяволите?

Валдемар го погледна.

— Добър ход, боецо, но само си губите времето. Ние ви идентифицирахме още в селцето Сплит, а що се касае до „място на двадесет километра оттук“, по-добре да бяхте казали „близко до Нома“. А и никой освен силите за сигурност и нашата организация, Радикс, не знае, че в Румелианските планини има свободен блекколар. Ако бяхте истински войник от силите за сигурност, досега да сте ми извадили душата за тази информация.

— Добре. Да приемем, че сте прав. — Дженсън продължаваше внимателно да следи мъжа. — А вие как ще докажете кой сте?

— Не мога да ви дам абсолютно доказателство, но мога да посоча някои факти в моя полза. Първо: ако бях коли, този разговор нямаше да се води. Щях скришом да подам тревога и да разговарям за времето, докато колата се пълни със сънотворен газ. След извършеното от вашите приятели в Каларанд вчера сутринта няма човек от силите за сигурност, който би се изправил сам срещу вас.

— Очевидно сте доста смел.

— Не съм. Просто знам, че вие не сте автоматична машина за убиване и първо ще ме изслушате. Което ни води до втория факт в моя полза: аз не съм въоръжен. — Той разпери лакти, предлагайки му да го обискира.

Дженсън поклати глава.

— Вярвам ви. Във всеки случай едва ли бихте носили оръжието си така, че да мога да го видя.

— Правилно — призна другият. — Добре, тогава ето последния ми коз. Под седалката ви има иглен парализиращ пистолет. Извадете

го.

Дженсън помисли. После свали бронираните си ръкавици и бръкна под седалката. Извади пистолета, без да задейства някоя замаскирана бомба, и го разгледа. Беше старо оръжие с компресиран въздух, по което личаха следи от редовна употреба, но и на грижливо поддържане.

— Добре. А сега какво?

— Под седалката ми има комплект карти на местността оттук до Каларанд. Отбелязани са най-подходящите места за преминаване през кордона на силите за сигурност. В багажника има храна и облекло. — Гласът на Валдемар беше спокоен. — Ако не ми вярвате, използвайте пистолета. Иглите ще ме изкарат от строя за пет-шест часа. Можете да ме оставите тук, да вземете колата и да се опитате да се измъкнете сам. Когато действието на отровата премине, ще се прибера пеша.

— Вашата група... Радикс... не желае ли да говори с мен?

— Не особено. — Той се усмихна криво. — Въщност преобладаващото мнение е, че всички вие ще бъдете или убити, или пленени и колкото по-малко контакти имаме с вас, толкова по-добре.

Дженсън кимна.

— Гостоприемни хора, няма що.

— Това се нарича самозащита. Много популярна дума по тези места.

Дълго никой не проговори. Дженсън изучаваше лицето на Валдемар — търсеше някакви издайнически следи, но въщност вече беше взел решение. Всичко това можеше да е сложен капан, но му се виждаше малко вероятно силите за сигурност да положат толкова усилия при положение, че разполагаха с къде-къде по-прости средства.

— Добре — каза бавно той. — Убедихте ме. Къде отиваме?

— В Милер. — Облекчението на Валдемар беше повече от очевидно — той явно не изгаряше от желание да се разхожда под дъжда. — Там се намира нашият южен щаб. На около шестстотин километра оттук, така че ще пристигнем довечера. При условие, разбира се, че колитата не ни създадат проблем.

— Звучи добре. — Дженсън пое дълбоко дъх и от раменете му сякаш падна тежък товар. До този момент не си беше дал сметка колко е уморен от това да е непрестанно нащрек — А сега бих искал да видя картите ви.

— Разбира се. — Валдемар бръкна под седалката и извади дебел свитък хартия. — Има ли нещо по-специално, което искате да научите за Радикс или Аржент?

— Ами... всичко — отвърна любезно Дженсън. Прелисти картите, намери една с надпис „Каларанд“ и я разтвори. — Защо просто не започнете, като mi разкажете какво точно са направили моите приятели в Каларанд вчера?

Лейт се упражняваше с нунчакуто. Контролираше всяко движение на оръжието, без изобщо да го поглежда, само чрез усещането в мускулите си. Три пъти смени ръката, с която го държеше; премина от положение на отбрана към нападение, изпълнявайки камшичен удар, с който би могъл да разцепи нечий череп; после го събра около ръката и рамото си, където пък можеше да парира дори и удар от къс рикрилски меч. Накрая го върна в изходно положение и хвърли три шурикена към мишените.

В този момент някой почука на вратата.

— Влез — извика Лейт леко задъхан и прибра нунчакуто в калъфа.

Бакши открехна вратата и надзърна вътре.

— Прекъсвам ли ви?

Лейт поклати глава.

— Не, влизайте.

Аржентианецът влезе и затвори.

— Скайлър каза, че ще vi намеря тук. Как е рамото?

— Като ново. — За да му покаже, Лейт протегна ръце напред. — Само върху белега от изгореното усещам кожата леко опъната. Бях забравил колко помага този мехлем... на Плинри го свършихме преди години. — Той посочи рогозките зад себе си. — Ако сте дошли да тренирате, мога да vi покажа колко съм добър.

Бакши се усмихна и поклати глава.

— Може би по-късно. — Той замълча за момент. — Като стана дума за тренировки, говорих с Фюес за вашето малко приключение вчера. Останах с впечатление, че не сте във възторг от представянето my.

— Хм. — Лейт тръгна към мишените, за да си прибере шурикените. — Той ли го каза?

— Не с толкова много думи. — Бакши закрачи от едната му страна. — Бих искал да чуя вашата оценка за него.

— Ами, добре. Да, бях разочарован. Бойните му умения не са на нивото на един блекколар. И което е по-важно, той не става за войник. Започваше да спори при всяка моя заповед и дори когато ми се подчиняваше, мърмореше. Предполагам, не е необходимо да обяснявам как това усложняваше действията ни, нали?

— Не. — Те се доближиха до мишените, представляващи тежки дървени табла, белязани от стотици малки дупки, почти заличили обичайните човешки силуети, изрисувани върху тях. Всеки от шурикените на Лейт се бе забил в областта на шията на човешките фигури. Бакши измъкна една от звездите и я подхвърли лениво върху дланта си. — Добър стрелец сте.

Лейт изсумтя, докато измъкваше останалите две звезди.

— Не съвсем. Повечето от хората ми са също толкова добри.

— Тогава вашите хора са изключителни — отбеляза Бакши, — или на планетата Плинри й е провървяло повече. Очевидно рикрилите не са използвали срещу вас нервопаралитичен газ.

Лейт го изгледа остро.

— Използваха, но не така масово. Повечето от нас пристигнаха, след като наземните бойни действия вече бяха започнали, и се опасяваха, че ще умъртвят колкото врагове, толкова и свои. Ще ви помоля никога повече да не споменавате в мое присъствие, че на Плинри й е провървяло в тази война.

Бакши сведе глава.

— Да, разбира се, тактиката „изпепелена земя“. Приемете извиненията ми. Мисля, че те си извадиха поука от атаката срещу вас. При нас почти не го използваха, завладяха ни само с инвазия от космоса. Исках да кажа, че повечето от местните блекколари бяха трайно увредени от този газ. Ние също не обичаме да говорим за онова време, спомените са твърде болезнени.

— И в какво се изразяват последствията от газа? В забавени рефлекси ли?

— Да, в слабо увреждане на нервната система. Случвало ли ви се е да се сблъскате с подобен случай?

— Един или два пъти. — Лейт си помисли за Додс. — Затова ли никой от вас не умее да се бие?

Бакши се усмихна с горчивина.

— О, ние можем да се бием. За разлика от вас, на нас не ни се полагаше трийсетгодишна ваканция. Но вие сте прав, това е причината Фюес и останалите да не са така добри в ръкопашен бой, както преди. Колкото до другия проблем — той се поколеба, — мисля, че ги е подразнил фактът, че вие сте запазили бойните си способности, а те не са.

Лейт протегна ръка и Бакши пусна в нея последния шурикен.

— Предлагам ви да поговорите с тях — каза той на аржентианеца. — Нека разберат, че не сме тук, за да правим демонстрации пред някого. Времената на слава и медали отминаха заедно с капитулацията на ТДИ. Ако вашите хора не са успели да го разберат досега, опитайте се да ги пренасочите другаде, където поне няма да ни пречат.

— Ще им предам. — Бакши се усмихна криво. Двамата се обърнаха и тръгнаха към вратата. — От доста време не ни се е налагало да водим битки от този род. Но ще им хванем цаката. — Той рязко спря и се намръщи. — Някой идва.

Лейт също беше чул забързаните стъпки и автоматично посегна към шурикена. С периферното си зрение видя, че Бакши с инстинкта на блеколар се отдръпва настрани, за да не се сблъскат. Бяха на пет крачки от вратата, когато някой задумка по нея и в залата влетя Джеремая Дан — стискаше смачкана бележка.

— Намерили са Дженсън! — възбудено извика той и я размаха.

— Къде е? — попита Бакши, а Лейт грабна бележката.

— В Милер — отвърна Дан, пое дълбоко дъх и постепенно възстанови обичайния си вид на уважаван професор. — Тази сутрин са го прибрали близо до река Хемот.

Лейт вдигна поглед.

— Колитата още ли следят влизането и излизането от града?

— Вероятно, но има начини да се промъкнете, ако искате да го доведете лично — отвърна Дан. — Гринстейн предположи, че ще искате да го направите.

— С други думи, той не иска неговите хора да се приближават до Каларанд — отбеляза Бакши.

— Кой е Гринстейн? — попита Лайн.

— Ури Гринстейн ръководи нашата южна дивизия — обясни Дан. — Видяхте го на първата ни среща, но не ви беше представен.

— Съобщението по обезопасен телефон ли е получено?

— Да, разговаряха направо с мене. Командос Дженсън каза да ви предам, че лунните деца са съгласни с вашите изчисления.

Лейт кимна — това беше кодовото изречение, за което се бяха уговорили.

— Колко далече е Милер?

— На около седемстотин километра южно — отвърна Бакши. — Пътят не е особено опасен, ако сте решили да отидете.

Лейт се поколеба. Определено се нуждаеше от присъствието на Дженсън в Каларанд... а и моментът се оказващ изключително подходящ.

— Добре — каза той. — Ще имам нужда от две коли. Ще можете ли да го уредите веднага?

— Сега ли? — Дан погледна часовника си. — Вече е почти дванайсет.

— Нали няма полицейски час?

— Не, но пътуването ще е дълго, а и тази нощ се очаква гръмовестична буря.

— Хората ми не са от захар и няма да се разтопят. Две коли и по възможност водач.

— Вземете двама от моите блекколари — предложи му Бакши.

— Обещавам, че този път ще се държат както трябва.

— Ами... — Лейт се поколеба, но не успя да измисли причина да му откаже.

— Добре, но ще имаме нужда само от един. Втората кола ще следва първата.

— Рисковано е — изказа съмненията си Дан. — Могат да се изгубят.

— Няма да се изгубят. Вие само осигурете и за двете коли необходимите карти на местността. — Той се обърна към Бакши. — А сега ме извинете, трябва да предупредя хората си да се пригответят.

— Има още нещо — извика след него Дан. — Получихме информация, че подготвят Цербер за голяма пратка нови затворници.

— Добре — отвърна Лейт, без да спира. — Ще обсъдим подробностите по-късно. Сега ми докарайте колите.

Докато стигне стаята, в която бяха блекколарите, планът му за действие вече беше готов. Той бутна вратата, направи знак на Мордикай, който, както винаги, стоеше на пост до нея, и се обърна към останалите трима мъже, седнали около масата.

— Почивката свърши — каза им. — Местните са намерили Дженсън.

Атмосферата в стаята се наелектризира.

— Къде е? — попитаха в хор Скайлър и Новак.

— В някакъв град. Милер. — Лейт накратко им предаде съдържанието на бележката, донесена от Дан. — Имате ли напредък с Цербер? — обърна се той към Скайлър. — Открихте ли с Хокинг някое слабо място?

— Да, в комуникационната им система.

Лейт забеляза, че двамата блекколари и Кейн са отворили тъничката папка с информация за старата крепост. Скайлър извади една снимка.

— Върху покрива на главното здание се върти локатор за лазерна връзка. — Той почука с пръст по снимката. — Полусферичен, с диаметър двайсет сантиметра. Съобщенията от Каларанд се предават от патрулен катер, непрестанно кръжащ над затвора. Теоретично такава система за свръзка не може да се подслушва.

— Но вие сте намерили начин да го направите?

— Хокинг го намери. Приготвя една джуунджурия, която според него му свършила чудесна работа, когато се наложило да я използва на Плинри.

— Ще може ли да я довърши за един час?

Скайлър изненадано вдигна вежди.

— Налага ли се да бърза толкова?

— Да, защото и той ще тръгне с групата за Милер. Това ще е най-добрият начин да го измъкнем от града, без да възбуддаме подозренията на местните шпиони. Щом излезете от града, ще го оставите някъде и той ще се придвижи до Цербер.

— Щом *nue* излезем ли? — попита Новак.

— Да. — Лейт се усмихна. — Двамата със Скайлър ще сте заедно.

Скайлър погледна многозначително към Кейн, после пак Лейт и тихо попита:

— Сигурен ли сте, че ще се справите без нас, комскуер?

— Двамата с Мордикай ще го пазим — увери го Лейт. — А сега искам веднага да отидеш при Хокинг. Обясни му всичко и ако не може да приключи за един час, нека ти каже колко време му трябва. После отиди и до гаража и провери внимателно дали в колите, които са ни приготвили, не са поставили подслушватели или дали не са маркирани. О, между другото, Хокинг ми обеща да слоби портативен неутрализатор за подслушване, така че, ако е готов, го вземи.

Скайлър се изправи и облече върху бронекостюма си обикновена риза.

— Сами ли ще пътуваме, или с местен водач?

— Второто — Бакши ще ни даде един от блекколарите си. — Лейт направи гримаса.

— Страхотно. Ще предупредя Хокинг. — Скайлър махна закачливо с ръка на Мордикай и излезе.

— Не ви харесват Бакши и останалите, нали? — попита тихо Кейн.

Беше останал сам на масата: Новак беше отишъл в един ъгъл и приготвяше оборудването си.

— Нямам нищо против Бакши — отвърна Лейт, придърпа един стол и седна. — Но останалите четирима ме беспокоят.

— Защо? Дали защото не са така безразлични като вас в чувствата си към рикрилите?

Лейт не обърна внимание на опита да го засегнат.

— Добрият боен дух е нещо чудесно. Но до този момент те не са покazали нищо друго освен това. Кажете ми, какво е мнението ви за Лиана Роуд?

Кейн примига изненадано.

— Защо? Какво имате предвид?

— Например смятате ли, че тя би се огънала, ако ѝ се окаже силен натиск? И нещо още по-важно — каква е вероятността тя да е агент на силите за сигурност?

Кейн се намръщи.

— Не мисля, че е шпионин —бавно отговори той. — Но това, разбира се, е само мое собствено мнение. Освен това тя спомена, че

скоро ще напусне Радикс, което не би сторила, ако е шпионин.

Лейт кимна. Информацията на Кейн и мнението му съвпадаха с неговите.

— Мислите ли, че може да се справи с група колита?

За негова изненада Кейн се усмихна.

— Във всеки случай не побягна от нас, нали? — Усмивката му изчезна и на лицето му се изписа любопитство. — Защо са всички тези въпроси?

— Искам тя да ни помогне да проникнем в Цербер — обясни Лейт.

Кейн го изслуша безизразно, после каза спокойно:

— Сигурно ще е безсмислено да ви обяснявам, че това е лудост. Дали случайно ще ме информирате предварително за намеренията си?

Лейт се поколеба, но само за секунда. Напоследък държеше Кейн в неведение за плановете си и той очевидно се чувстваше засегнат. Въщност нямаше опасност, ако споделеше точно тази част от плана си с Кейн... дори би му помогнало, за да отвлече мислите му от Додс.

— Разбира се — отвърна той и погледна жужащия неутрализатор, изправен като страж в средата на стаята. — Елате да седнем по-близо до това чудо и ще ви разкажа всичко.

21.

Вече половин час от север се носеха буреносни облаци, които постепенно покриха нощното небе. От време на време проблясваха светкавици, осветяваха пейзажа и предвещаваха наближаващата силна бура.

Дийл Валънтайн, който беше зад волана на колата, хвърли бърз поглед назад и каза:

— Предупредих ви. Да шофираш в колона в такава нощ е пълна глупост.

— Успокойте се — посъветва го Скайлър от задната седалка. — Те имат карти, а и знаем, че са се измъкнали благополучно от Каларанд. Най-вероятно са решили да тръгнат по друг път.

— Най-вероятно! — повтори възмутено Валънтайн. — С други думи, точно така са постъпили. А вие естествено не сте си направили труда да ме уведомите.

— Вие така се бяхте вживели да се оплаквате от некомпетентността им, че решихме да не ви разваляме удоволствието — саркастично отбеляза седящият до него Новак.

Валънтайн не каза нищо. Според Скайлър, въпреки че Новак малко преувеличаваше станалото, всъщност си беше съвсем прав. По време на пътуването аржентианецът се бе държал така зядливо и надменно, сякаш беше вездесъщ. Скайлър и друг път беше попадал на подобни типове и за него те не бяха нищо повече от трън в задника. А да не говорим, че бяха и твърде опасни — особено за себе си, и в повечето случаи загиваха първи, и то поради собствената си глупост.

На предната седалка Новак за кратко запали малко фенерче и свери местонахождението им с картата. После попита:

— Не трябва ли вече да се вижда Милер?

— Разположен е в долината зад онези хълмове. — Валънтайн посочи тъмната грамада пред тях. — Ще го видим след пет минути.

Новак измърмори нещо под нос. Скайлър се огледа, после хвърли поглед към пътя зад тях. Никой не ги следваше, само тук-там

отстрани на пътя проблясваха светлини. Напълно естествено, като се имаше предвид, че в този късен час всички порядъчни аржентианци спяха в леглата си. Въпреки този факт тъмнината и липсата на движение по пътя го караха да се чувства като на тръни. Което не му беше приятно.

Колата успя да се пребори с баира и пред очите им се появиха светлините на Милер, пръснати по цялата долина.

— Доста голям град — отбеляза Новак. — По-голям ли е от Караканд?

— Само по площ. По население е по-малък — отговори Валънтайн.

Част от светлините на града изчезнаха, докато заобикаляха един хълм, но само след секунди се появиха отново.

— Отбийте от пътя и спрете — неочеквано се обади Скайлър. — Искам да добия по-добра представа за града.

— Защо? — възпротиви се Валънтайн. — И без това закъсняваме.

— Просто го направете. — Чувството за наближаваща опасност не напускаше Скайлър и той не беше в настроение да води празни спорове.

— Слушам! — Валънтайн свърна рязко и колата спря в облаци прах.

— Новак, подай ми картата — каза Скайлър, намръщено взрян в Милер. Новак му подаде картата и фенерчето. — Валънтайн, покажете ми още веднъж къде точно се намира щабът на Радикс? — нареди му той и закри с шепи фенерчето отстрани.

Аржентианецът се обърна и протегна ръка между седалките.

— Ето тук. — Той потупа с пръст едно място, отдалечено на километър от центъра на града. — Защо?

Скайлър разучава картата още няколко секунди, после загаси фенерчето и се обърна към Новак.

— Забеляза ли?

— Даа — проточи Новак. — Сега вече го забелязах.

— Какво? — подозително попита Валънтайн и погледна през прозореца.

— Виждате ли онзи тъмен участък точно до голямата бяла сграда? — Скайлър посочи. — Щабът на Радикс се намира там.

Валънтайн вдигна рамене.

— Е, и какво? Вероятно някаква повреда в електроснабдяването.

— Може би. Но не ви ли се струва странно, че се е случила точно сега и на това място, където се намира Дженсън?

— Съвпадение — изръмжа Валънтайн, но не много сигурно.

— Възможно е. Но се съмнявам. — Скайлър върна картата и фенерчето на Новак. — Да тръгваме. От този момент обявявам бойна готовност. Надявам се, че съм ясен, Валънтайн?

— Напълно, сър — мрачно отвърна аржентианецът.

Колата бързо набираше скорост. Скайлър разтвори палтото си, извади бронираните ръкавици и бойната качулка, после започна да проверява оръжието си. По движенията на предната седалка разбра, че Новак прави същото.

Навън беше започнало да вали.

— Вашите приятели ще са тук след около час — каза Ури Гринстейн, подаде на Дженсън едната от димящите чаши, които току-що беше напълнил, и се настани зад металното си бюро. — Дотогава, ако искате, можете да поспите.

— Не, благодаря. — Дженсън внимателно опита горещата напитка, приготвена от местни кофеиносъдържащи билки. — Дремнах в колата. Това, от което се нуждаех, беше горещ душ и топло ядене, и вие бяхте достатъчно любезни да ми ги осигурите.

Гринстейн сви рамене. Дженсън си позволи да огледа стаята повнимателно. В кабинета, разположен на петия етаж, кафе машината май беше единственият признак на лукс в изключително спартанска обстановка, като се започнеше от семплата мебелировка и се стигнеше до обикновените щори на прозореца. Той пак погледна Гринстейн.

— Предполагам, господин Гринстейн, че причината да ме поканите тук не е била само за да ме почерпите с кафе, което между другото е чудесно.

Устните на ръководителя на местната група на Радикс се разтегнаха в усмивка.

— Не съвсем. Ако трябва да съм честен, исках да видя какво представлявате.

— Надявам се, че не съм ви разочаровал — сви рамене Дженсън.

— Изобщо не сте. По-скоро ме заинтригувахте. — Гринстейн посочи на запад. — От една страна, вие оцелявате след катастрофа на космически кораб, в продължение на осем дни успешно се изпълзвате от преследването, организирано от силите на сигурността, като очевидно сте убили няколко от техните добре въоръжени хора, а от друга — у вас не се забелязва дори и следа от характерното за блекколар заплашително-грубовато държане.

— Е, нали сте виждали какъв добродушен вид придобиват дивите зверове, когато са сити.

— Шегувате се, но на мен не ми е до шеги.

— Знам. — Дженсън отпи от чашата. — Предполагам, че в началото, веднага след завършването, като новоизлюпени блекколари, всички имахме такова държане. Мисля, че повечето от нас загубиха самонадеяността си още след първите седмици участие в истинските военни действия. Когато около теб гинат другарите ти, думата „елит“ загубва смисъла си.

— Да — съгласи се мрачно Гринстейн. — Много от моите съратници също загинаха пред очите ми. — Той погледна намръщено Дженсън. — И не бих искал техният списък да нарасне благодарение на вас и приятелите ви.

Дженсън разбра какво има предвид.

— Смятам, че хората от силите на сигурността ще стрелят само по нас.

— Е, добре. — Гринстейн се изправи. — Нали разбирате, нямам нищо против срещу вас лично. Виждал съм твърде много битки, в които блекколарите оцеляват, а други хора — не.

— Не винаги е така — възрази Дженсън и също се изправи, — но ще направим всичко възможно да не ви въвличаме в неприятности.

Едва успя да завърши фразата, когато върху бюрото на Гринстейн забръмча някакъв апарат и замига червена лампа.

— Какво става? — попита Дженсън.

— Нещо се приближава от запад. — Гринстейн смиръщи вежди.

В същия момент замигаха още светлинни и едновременно с това цялото здание се разтърси и под тях се разнесе приглушен тътен.

— Ултразвуков снаряд! — извика Дженсън, докато нахлуваше бронираниите си ръкавици.

Без да се колебае, Гринстейн отвори едно чекмедже, измъкна обемист противогаз и иглен парализиращ пистолет и хукна към вратата. Отвори я, бързо се огледа и изтича навън. Дженсън, вече в пълна бойна екипировка, метна раницата си на рамо и бързо го последва.

В слабо осветения коридор Дженсън забеляза как две тичащи пред Гринстейн фигури изчезват в някаква врата. Зад тях тичаха още четирима души.

— Къде отиваме? — попита той Гринстейн.

— Атакували са ни — кратко отвърна Гринстейн, запъхтян от противогаза. — Ще се включим в битката, а после ще се измъкнем през тунелите.

— Почакайте. Сигурен ли сте, че изходът е обезопасен?

Без да отговори, Гринстейн отвори вратата и затрополи надолу по някакво вито стълбище. Блекколарът стисна зъби и го последва.

Не стигнаха много далече. Едва ли бяха преполовили стълбището, когато Гринстейн залитна рязко назад, ръката му с пистолета увисна безсилно, тялото му се завъртя и се свлече върху парапета. Отдолу към тях тичаха няколко души, облечени с бронежилетки.

Дженсън реагира мигновено — обърна се и се затича към етажа, който току-що бяха напуснали. В същото време две стрели го улучиха в краката, а трета го удари право в гърдите точно когато стигна до вратата и влетя в коридора. Той отскочи встрани и замахна с нунчакуто. Успя да спре удара си секунда преди да разцепи главата на Кътър Валдемар.

— Господи! — изкрещя пълничкият мъж и наведе пистолета си.

— Съжалявам, помислих, че сте от колитата.

— Не сте далече от истината — те са по петите ми. Връщайте се обратно.

Валдемар кимна и се отдалечи по коридора. Дженсън застана зад вратата и вдигна нунчакуто в момента, в който връхлетя първият войник.

Дженсън дори не си даде труда да го повали с оръжието си, а просто му подложи крак и го запрати на пода. Партьорът му, следващ го пътно по петите, се препъна в тялото му, а нунчакуто на Дженсън сложи край на битката. Третият изобщо не успя да стигне до коридора,

зашото Дженсън излезе, изрита го и запрати тялото му надолу по стълбите, където то събори поне още двама. Дженсън хлопна вратата и шумът от падащи тела загълхна.

— Какво ще правим сега? — напрегнато попита Валдемар.

— Изчезваме — отвърна Дженсън. — Били ли сте често тук?

Имате ли представа как се излиза?

— Познавам основните изходи. Това стълбище беше един от тях.

— Да забравим за тях. Колко висока е сградата?

— Пет етажа. Над нас би трявало да е само покривът. Мисля, че тази стълба води до него.

— Така е. Почакайте...

Дженсън се огледа. Забеляза контакта за мрежово напрежение, после огледа падналите тела. Освен парализирана пистолет и различни видове гранати хората от силите на сигурността бяха въоръжени с познатите тълоноси лазерни карабини. Дженсън вдигна една, нагласи я на средна мощност и стреля в контакта. Полетяха синьо-бели искри и в коридора стана тъмно.

— Това малко ще ги забави — обясни той и открехна вратата. Нищо не се чуваше. Той хвана Валдемар за ръката и го насочи към стълбата. — Ще им се наложи да използват инфрачервени фенери, а и не знаят какво сме замислили. Тръгвайте, аз ще вървя след вас да ви прикривам.

Изкачиха се без инциденти. На върха Дженсън се промуши пред аржентианеца и предпазливо надникна навън. Изходът беше внимателно замаскиран и вероятно по тази причина силите на сигурността го бяха пропуснали. Покривът беше безлюден.

— А сега какво? — попита Валдемар; стискаше нервно пистолета.

— Наблюдавайте стълбите, докато огледам улиците.

Огледът не продължи дълго. Доброто осветление по улиците на Милер даваше възможност ясно да се види как войниците, прикривайки се зад ъглите, се промъкват и обкръжават сградата. Дженсън провери и четирите страни и се върна тичешком към центъра, където Валдемар отчаяно жестикулираше.

— По стълбите се качват хора — прошепна той, докато блекколарът ровеше в раницата си. — Всеки момент ще са тук!

— Вземете. — Дженсън му подаде раницата, кълбо въже и лазерната пушка. — Застанете при парапета от онази страна, но приклекнете. Долу гъмжи от колита и не искам да ви забележат.

Валдемар кимна и затича. Дженсън тръгна към вратата на основното стълбище, като междувременно извади нунчакуто и провери кальфа с шурикени. Долепи ухо до металта. Наистина се чуха приближаващи стъпки на може би пет до десет души. Дженсън се отдръпна настани и ги зачака да се появят.

Очевидно бяха станали по-внимателни. Този път никой не се втурна на покрива. Вместо това вратата се отвори и на покрива се изтъркаля граната.

Дженсън веднага се хвърли по корем и се претърколи възможно най-безшумно към капандурата. Взривът беше слаб. Още не беше загълхнал, когато Дженсън вече се беше надигнал и се беше подпрял на едно коляно. В същия момент на покрива се изсипа група колита. Бяха седмина; четирима тръгнаха в неговата посока, а останалите се насочиха в обратната.

Да ги повали от толкова близко беше фасулска работа. Шурикените улучиха войниците точно на мястото между бронежилетката и каската. Дженсън не изчака да види резултата, а се промъкна зад капандурата. Мъжете от другата страна бяха чули шума от атаката и идваха към него. И тримата го видяха, единият дори успя да стреля напосоки. После умряха. Дженсън грабна осем гранати от проснатите тела, хвърли по две надолу по всяко от стълбищата, затвори вратите и забърза към ръба на покрива.

Стиснал в ръце карабината и със замаяно изражение, Валдемар се беше свил до ниския парапет.

— Дайте ми лазера — прошепна Дженсън — и направете хлабав възел на въжето.

Едва бе довършил, когато по парапета затрополиха игли. Звукът изтръгна Валдемар от вцепенението му и той се зае със задачата си.

Реакцията му предизвика усмивка у Дженсън. Той се претърколи на другата страна и надникна над парапета. Във въздуха иззвистяха нови игли и рикошираха в бойната му качулка. Без да им обръща внимание, той включи пушката на пълна мощност, прицели се в най-близката улична лампа и изстреля дълъг лъч. Сред свистенето на иглите различи звук от пращене на разтопен метал.

След което светлините изгаснаха.

Дженсън се огледа. Почти целият квартал беше тъмен. Не беше идеално, но можеше да бъде и по-зле.

— Вие ли го направихте? — прошепна Валдемар, когато Дженсън се присъедини към него.

— Да. Готово ли е въжето?

Аржентианецът го пъхна в ръцете му и Дженсън провери примката.

— Добре. Когато дам знак, ще метнете една от тези гранати надолу.

Дженсън приклекна, хвана в едната си ръка примката, като същевременно настъпи с крак другия край на въжето. Очите му вече бяха привикнали със слабата светлина, а и той беше определил местонахождението на целта си преди да стреля по лампата.

— Давай! — изкомандва той и метна примката.

В школата за блекколари най-омразни му бяха упражненията по хвърляне на ласо. Независимо от това или може би точно по тази причина беше станал един от най-добрите в групата си. И затова, когато хвърлената от Валдемар граната избухна, той със задоволство видя, че примката му се е нахлузила около вентилационната тръба, стърчаща на покрива на сградата на отсрещната страна на улицата.

— Добре — прошепна той. — Вече имаме мост до онова здание. Само да закрепя този край и тръгваме. — От раницата си извади ремък със закрепен към него малък скрипец. — Поставете това върху лявата си китка, скрипецът нагоре — нареди той и тръгна с кълбото въже към стълбището.

Бързо завърза въжето към вертикална колона на стълбищната шахта, като непрестанно се ослушваше. Отдолу не долитаše никакъв шум. Това му се видя обезпокоително. Или хората от Радикс оказваха неочеквана за силите за сигурност съпротива, или се готвеше нещо специално за намиращите се на покрива. Той затегна въжето, хвърли поглед към небето над тях и забърза към парапета.

Валдемар беше приклекнал и внимателно гледаше надолу.

— Някаква реакция? — попита блекколарът, като същевременно провери ремъка и закрепи скрипецът към въжето.

Валдемар поклати глава, но прошепна:

— Но вероятно са видели въжето.

— Едва ли. — Дженсън взе от него лазера и една граната. — Въжето е тънко и тъмно на фона на тъмното небе, а и гранатата, която хвърлихте, временно ги е заслепила. — Той се надигна и метна гранатата от другата страна на покрива. — За заблуждение. Прехвърлете се през парапета и бъдете готов.

Валдемар го послуша. Дженсън сложи на гръб раницата, метна останалите две гранати към улицата, като в същата секунда хвана в дясната си ръка лазера, а с лявата стисна каишката към ремъка и в момента на избухване на гранатите скочи, отгласквайки и двамата от парапета. Залюляха се като махало и се плъзнаха надолу по въжето.

Четири секунди. Толкова беше изчислил, че ще продължи полетът им. Четири опасни секунди, от които зависеше дали ще живеят. Той стискаше карабината в очакване на залп от стрели. Но такъв не последва... и те стигнаха покрива, влечейки крака, за да убият скоростта. Валдемар, очевидно незапознат с тази техника за придвижване, продължи по инерция и едва не си счупи ръката, докато се освободи от ремъка. Дженсън се беше пуснал веднага и само след няколко стъпки възстанови равновесието си. Упражнението си заслужаваше усилията. Ако успееше да издърпа по-голямата част от въжето, можеха да опитат същото и със следващия покрив. Той извади един шурикен, извърна се към сградата на Радикс и се прицели.

В същия миг изотзад покрай ръката му премина лазерен лъч и прекъсна въжето на метър пред него. Едновременно с това се чу пукотевица и по покрива се разстла гъст бял дим.

Нямаше време дори да изругае, макар че много му се искаше. Пусна карабината, извади противогаза и плътно го притисна към лицето си. Вероятно го причакваха, прикрити зад вратата на стълбището. Капан, в който само един блекколар можеше да попадне, и като професионален идиот той го беше направил.

Някъде пред него проблесна лазер и освети дима. Дженсън метна шурикена, който държеше, и го чу как рикошира в метал. Приклекна с надежда, че така ще е по-незабележим, и се опита да обмисли положението, в което бе попаднал.

Очевидно все още се надяваха да го хванат жив, иначе щяха да го свалят, докато висеше безпомощен на въжето. Но това бе голямата им грешка, защото, пускайки газа, те бяха лишили от видимост и групата,

която го причакваше в засада. Дори инфрачервените фенери нямаше да им са от полза. Въпросът беше как да се възползва от това предимство.

Мислите му бяха прекъснати от слабо бръмчене на летателен апарат — флейър. Той вдигна глава и видя от запад да се приближават синьо-виолетови светлини. Флейърът летеше доста ниско...

Има моменти, когато най-тъпият шанс е единственият възможен. Дженсън се изправи и затича към навеса над вратата, водеща към стълбището.

Движенията му не останаха незабелязани. Едва бе направил първите крачки и три лазера откриха огън. Два от лъчите докоснаха ръката и гърдите му. Гъстата димна завеса отново му дойде на помощ, намалявайки интензивността на лъча до степен, която бронираното му облекло можеше да издържи. От друга страна, лъчите разсеяха за момент газа и той успя да зърне няколко фигури с бронежилетки и шлемове. Удвои скоростта си, за да се възползва от временното заслепение на нападателите си.

Но само след секунди те отново откриха огън и лъчите се кръстосаха върху гърдите му. Стиснал зъби, Дженсън се метна встрани — надяваше се, че се движи в правилната посока. Над него шумът на флейъра се усилваше.

За малко щеше да пропусне вратата, ако протегнатата му ръка не я беше докоснала. Той спря и пипнешком потърси дръжката. Натисна я — беше заключено.

Усетил зад себе си движение, Дженсън се обърна, протегна ръка, за да блокира нападението, и контраатакува с удар с крак. Противникът му рухна, но от другата страна се приближаваха нови тежки стъпки. Дженсън извади нунчакуто си, освободи се от раницата и почти заслепен от стичащата се в очите му пот, го развъртя около себе си.

Битката беше кратка, но яростна. Независимо от бронираното им облекло, той свали веднага поне двама от нападателите, като в резултат получи само няколко леки натъртвания. Отново развъртя нунчакуто в широка дъга, за да държи останалите на разстояние, и изрила с все сила ключалката на вратата.

Тя поддаде, но зад него започна хаотична стрелба. Поне пет лъча го удариха в гърба. Дженсън се задъха... но не спря. Краката му вече се бяха присвили за отскока, ръцете му здраво сгърбаха ръба на навеса и той се издърпа нагоре, докато лъчите продължаваха да обстрелят

вратата под него. За миг остана проснат върху малкия покрив, пое дълбоко въздух, доколкото му позволяващо противогазът, и изчака болката в гърба му да премине. Имаше на разположение няколко секунди, преди враговете му да разберат, че не е слязъл надолу по стълбите, и да се досетят къде е. Надигна се и погледна нагоре. Светлините на фрайъра ставаха все по-ярки и вече можеше да различи фюзелажа и плазовете за приземяване. Машината плавно се носеше към него. Нунчакуто все още беше в ръцете му. Дженсън хвани пръчките и опъна веригата. В плътния дим беше трудно да прецени разстоянието, дори и двайсет сантиметра можеха да се окажат решаващи. Той се изпъна, без да откъсва поглед от приближаващите се светлини. Още само секунди...

Внезапно фрайърът потрепери и едновременно с това два лъча блеснаха около Дженсън. Бяха го забелязали.

Без да се колебае, блекколарът отскочи нагоре с цялата си сила, като се молеше фрайърът да е все още там, където го беше видял на светлината на лазерните лъчи. За един безкраен момент сякаш се носеше в мъглата... и изведнъж се озова в чист въздух, а над него висеше фрайърът. Изпъна максимално ръцете си нагоре и успя да закачи веригата за левия плав.

Остана да виси няколко секунди, докато преценяваше ситуацията. Фрайърът приличаше на онези, които колитата използваха за наблюдение на Плинри. Долният товарен люк и една от страничните врати можеха да се достигнат от мястото, където висеше. Зад люка една широка дюза разпръскваше дъжд от едри капки леплива течност, вероятно използвана срещу вражески летателни апарати. Блекколарът се извъртя и обви крака около плава, след това пропълзя към лявата странична врата. Без съмнение екипажът беше вече наясно с присъствието му, затова беше важно да действа преди да са измислили какво да правят. Той се протегна, хвани се здраво за дръжката на вратата и с всичка сила заудря с нунчакуто по стъклото на дясната врата.

Малогабаритният фрайър не беше предвиден за тежки бойни действия и стъклата му не бяха бронирани. След третия удар по пластмасата се появиха тънки като косъмчета пукнатини, а след седмия тя се пръсна.

Без да пуска дръжката, Дженсън се изправи, промуши другата си ръка през счупения прозорец и напипа вътрешния заключващ механизъм.

В този момент пилотът най-после реагира и флайърът рязко се разтресе. Но маневрата беше закъсняла — Дженсън се държеше здраво. Подскачането на машината само можеше да му е от полза, защото щеше да попречи на екипажа да се занимава с него. Флайърът се наклони наляво, после надясно, но през това време той успя да отключи. В момента, когато краката му увиснаха във въздуха, вратата широко се отвори и той се хвърли вътре.

Екипажът, който се състоеше от трима мъже, се нахвърли върху него. Не бяха въоръжени и вероятно разчитаха на численото си превъзходство. При нормални обстоятелства битката нямаше да го затрудни, но Дженсън беше ранен и останал без сили, затова му отне петнайсет секунди да ги обезвреди. Петнайсетте секунди бяха наистина дълго време, както сам установи, когато се обърна към пилота и забеляза ужаса, изписан върху лицето му, а зад главата му през страничното стъкло видя как светлините на града се приближават с бясна скорост.

Врязаха се в сградата с невероятен грохот и стържене на метал. От удара Дженсън излетя през смачкания нос на флайъра и изобщо не усети как падна на покрива.

На сто километра южно от Каларанд бурята вилнееше с пълна сила. Светковици разкъсваха почти непрекъснато черното небе, дъждът се беше превърнал в порой, придружен от градушка, като някои зърна бяха с размер на детски юмрук. Все още нито едно от тях не беше ударило Куон, но и това щеше да стане, беше въпрос само на време.

Проснат по корем до краката на Куон, Хокинг изобщо не показваше, че забелязва бушуващата стихия. През последните десет минути не беше помръднал — залепил лице до окуляра, без да сваля ръката си от копчето за фокусиране, той сякаш не усещаше водата, която без съмнение се стичаше под наметката му. Куон вече губеше търпение. Въпреки че без колебание би дал живота си за другарите си в битка, трудно издържаше бавните подготвителни действия.

— Отклонило се е на около два метра на север — разнесе се гласът на Хокинг — едва се чуваше сред грохота на гръмотевиците.

Куон се взря в осветено от светкавици небе и откри малката точка, трепкаща на края на дългата километър молекулярна нишка, която държеше. Непосредствено под хвърчилото се виждаше горната част на затвора „Цербер“, останалата част беше закрита от издигащия се пред него хълм. Повече от сигурно беше, че служителите на затвора нямат представа за нарушителя. По хвърчилото и устройството, прикачено за него, нямаше метал, който радарът да улови, а дъждът и градушката пречеха на ултразвуковите и лазерни датчици. Дотук добре, защото тази работа май щеше да продължи още дълго. Куон направи стъпка вдясно и отпусна половин метър от нишката. В общи линии вятърът дукаше от изток, но хвърчилото беше попаднало на въздушен поток, който го отнасяше на север. Поривите на бурята също не им помагаха.

— Сега добре ли е? — попита той Хокинг.

— Върни го малко — отвърна му той. — Така го отмести още по на север.

— Добре.

Куон избърса водата, стичаща се по носа му, и намота около един метър от нишката. Точно се канеше да се измести отново вляво, когато гласът на Хокинг го накара да замръзне.

— Спри! Точно над целта си!

Куон затаи дъх.

— Добре — промърмори Хокинг. — В момента се люлее точно над кулата. Започвам обратно броене: три... две... едно... пускай!

Куон отпусна блокировката и нишката започна да се развива свободно. Освободеното от опъна на нишката хвърчило би трябвало да падне право надолу...

— Бинго! — изрева Хокинг. — Добре, а сега навивай бавно.

Куон отново блокира нишката и остави вятърът да вдигне хвърчилото. Ако творението на Хокинг се бе ударило здраво в кулата, това означаваше, че четирите му приспособления за захващане са задействали и то се е откачило от хвърчилото.

— Хвърчилото се издига — съобщи той, без да изпуска от очи далечната точка.

— Чудесно. — Хокинг се откъсна от окуляра и се изправи. — Хвърли и ти един поглед, аз ще прибера хвърчилото.

Куон му подаде макарата и нетърпеливо приклекна в калната трева. Точно в центъра се виждаше полусферичният издатък на кулата на комуникационния лазер, който осигуряваше обезопасена връзка на затвора с останалия свят. Сега върху него се мъдреше нещо като полусферичен мехур с кичурче отгоре. Този му вид не беше илюзия: устройството се състоеше от хиляди тънки като косъм оптични нишки, които в единния си край бяха събрани на възел, а в другия стърчаха радиално около основата.

— Това чудо наистина ли ще работи?

— Можеш да си сигурен. — Хокинг разсеяно навиваше нишката и оглеждаше хълмовете от дясната им страна. — Комуникационните лазери винаги имат широка апертура, за да намалят до максимум разсейването при предаване на големи разстояния. Независимо в коя посока са насочени, някои от влакната ще уловят част от лъча и ще го прехвърлят към нашия приемник. Също и входните лъчи. Просто и сигурно.

— Докато не засекат приемника.

— Няма да го засекат. — Хокинг посочи надясно. — Отклоненият лъч би трябвало да попадне на някой от тези два хълма. След като разположим приемника, можем да преместим реалния подслушвателен пост където искаме.

— Дано да си прав. — Куон се изправи и почисти колкото можа полепналата по панталоните му кал. — Май бурята започна да се извества на изток, светковиците съвсем намаляха. Дай да поставим приемника преди да са заработили датчиците им. Какво ще кажеш?

— Добре. Прибери хвърчилото, а аз ще се заема с телескопа.

Куон се подсмихна. На всички беше известна пословичната загриженост на Хокинг към оборудването му.

— Добра работа свършихме тази нощ — измърмори той. — Вейл каза, че Хевън и О'Хара най-после са готови, ние с теб сложихме подслушвател под носа на колитата, а докато стане време за закуска, Новак и Скайлър ще са се върнали с Дженсън.

— Нещата май потръгнаха — съгласи се Хокинг. — Крайно време беше.

Откъм изток долиташе неспирният тътнеж на гръмотевиците.

22.

Лейт влезе в помещението на блекколарите. Кейн вдигна поглед за момент, после продължи да разучава картата, която беше разтворил. Но нещо в начина, по който Лейт затвори вратата, го накара отново да го погледне и този път забеляза изражението на комскуера.

— Какво се е случило?

— Хванали са Дженсън — тихо отвърна Лейт.

— Мъртъв ли е? — попита седналият до вратата Мордикай.

Както винаги той беше напълно спокоен, но Кейн усети как го побиват тръпки от интонацията му.

— Не знам. — Лейт избърса чело с хавлиената кърпа, метната през раменете му. — Скайлър се е обадил преди пет минути. Изглежда, че минути преди да пристигнат, колитата са атакували главната квартира в Милер. Заради кордона се наложило да оставят колата и да се промъкнат пеша. Така и не разбрали дали Дженсън е мъртъв, или само пленен.

— Дали не е успял да се измъкне? — попита Кейн.

— Тогава кордонът е щял да бъде вдигнат — каза Мордикай и поклати глава.

— Правилно — потвърди мрачно Лейт. — Едва ли е просто съвпадение. Искаха Дженсън и го хванаха.

Той се отпусна на стола срещу Кейн и се замисли.

— Какво смята да прави Скайлър? — запита след малко Мордикай.

— Иска да остане и да се опита да го открие. Съгласих се.

Сега беше ред на Мордикай да се замисли.

— Ще ни се наложи да прехвърлим някого от къщата на Хокинг, за да ни помогне с охраната тук.

— Прав си. Но от утре О'Хара и Хевън ще са отново на разположение.

— Или ще са мъртви — промълви Кейн.

— И в двета случая губим — повдигна рамене Мордикай. — Добре. Смятам, че няма да ни навреди, ако Скайлър остане там ден-два. Това може дори да отвлече вниманието на силите на сигурност от нашата дружина. — Той вдигна въпросително вежди. — А как мина тренировката?

Лейт свали хавлиената кърпа от врата си, после оръжието си и започна да се измъква от плътно прилепналата риза.

— Без съмнение Бакши е истински блекколар. Скорост, рефлекси — всичко е както трябва.

Кейн се намръщи.

— Значи сте проверявали Бакши? Но защо?

— Искам да познавам всеки, с когото ще ми се наложи да работя. Нима забрави как се държа Фюес в Стрип?

— Вината не е била изцяло негова — възрази Кейн. — Доколкото разбрах, нервнопаралитичният газ им е нанесъл трайни увреждания.

— И аз чух същото — намеси се Мордикай. — Удобно извинение.

— Уж не обичат да говорят за това, но всъщност доста често разказват тази история — сухо забеляза Лейт. — Как мина разговора ти с Камерън?

— Добре — отвърна Мордикай. — Лиана Роуд ще е тук след петнайсет минути и ще изгответим кратък списък на местните водачи, които ще участват.

— Чудесно. Имам достатъчно време да взема душ.

Лейт се скри в банята, но взе със себе си шурикените.

Кейн се размърда в стола. Все още изпитваше неудобство от фарса, който се разиграваше. Още от изгрев-слънце Лейт и Мордикай се обаждаха на официалните представители на Радикс и най- подробно им обясняваха „тяхното“ участие в предстоящото нападение върху затвора „Цербер“. На пръв поглед планът изглеждаше напълно приемлив и логичен, но Лейт го беше измислил с единствената цел да отвлече вниманието на силите на сигурност от предстоящата среща с Лиана Роуд. „Интересно, какво ли би казал Тремейн, ако знаеше как Лейт разхищава времето и енергията на Радикс“, зачуди се Кейн.

Планът на затвора все още лежеше пред него върху масата, но той установи, че не може повече да се съредоточи върху него. Новините от Милер го бяха разстроили, а най-лошото беше, че не

успяваше да прецени кое според него е по-добро — Дженсън да е взет в плен жив или да е убит. Правителството искаше на всяка цена да разбере каква е целта на акцията на блекколарите, и ако Дженсън беше жив, щяха да изкопчат тази информация от него.

— Все още нищо не е изгубено — разнесе се до него тих глас. Кейн се извърна стреснато и срещна разбирация поглед на Мордикай.

— Скайлър и Новак са там. Ако е жив, ще го измъкнат.

— Да — каза на глас Кейн. А наум си помисли: „Може би. А може би и тримата са мъртви.“

— Жив? — Голуей направо не повярва на ушите си.

Префектът на службата по безопасност Апостолерис кимна важно, очевидно доволен от себе си.

— Това ни костваше петнайсет души и един скъп флајър, но си струваше.

Полковник Икинс затвори телефона.

— От болницата казват, че състоянието му е стабилно и може да бъде преместен в затвора на силите за сигурност.

Префектът кимна.

— Много добре. Голуей, тръгваме веднага за Милер, за да започнем разпита.

— Сега ли? — намръщи се Голуей. — Но нали искахте този следобед да съм в затвора „Цербер“, за да помогна с подготовката?

Апостолерис махна с ръка.

— Няма нужда. Шпионите ни докладваха, че нападението на Лейт няма да започне по-рано от двайсет и четири часа. Изместих трансфера на затворниците за този следобед, така че когато настъпи времето за техните действия, затворниците ще бъдат добре заключени и ще се намират на шест метра под земята.

Това изглеждаше съвсем разумно. Но все пак...

— Префект, вашите шпиони сгрешиха веднъж в преценката си за намеренията на Лейт. Наистина смяtam, че ще съм по-полезен в „Цербер“, отколкото...

— Вие най-добре познавате Дженсън. — В гласа на Апостолерис прозвучаха остри нотки. — Само на вас ви е позната обстановката, в която той е живял през последните трийсет и пет години. Предполагам,

че ви е ясно колко полезно може да се окаже подобно знание по време на разпит.

— Да, сър. — Голуей се почувства твърде неуютно под втренчения поглед на Апостолерис. — Мога ли само да предложа да докарат Дженсън тук, в Каларанд? Това ще ми даде възможност да бъда полезен както при разпита му, така и при подготовката на затвора.

Апостолерис поклати глава.

— Предпочитам да остане там. Така Лейт ще бъде принуден да пръсне силите си. В Милер има двама блекколари и докато са там, Лейт не може да ги използва.

— Това не е хубаво — тихо отбеляза Голуей. Беше виждал на какво са способни двама блекколари.

— Всичко е под контрол. Един от нашите хора е с тях. — Той се обърна към полковника. — Икинс, вие отговаряте за преместването на затворниците. Нека в „Хенслоу“ имат готовност, ако Лейт реши да предприеме нещо в последния момент. — Префектът се изправи и подкани Голуей с ръка. — Да тръгваме. Не трябва да караме Дженсън да ни чака.

Голуей стана и мълчаливо го последва. Но лошото предчувствие не го напусна.

23.

Затворът „Цербер“ беше готов.

Командантът Курд Ерхард огледа командния център със заслужена гордост. Само преди час бе пристигнало наредждане, че преместването ще се проведе един ден по-рано, но както винаги, подчинените му се бяха оказали на висота. Оръдейните кули бяха приведени в готовност, килиите на затворниците бяха почистени, беше осигурена двойна охрана. Преди няколко минути от Каларанд бяха излетели два военноморски самолета и след половин час щяха да бъдат при тях. А влезеха ли в неговия затвор, тези „звездни“ мъже нямаше да мръднат оттук. Всеки, който мислеше другояче, щеше много да се изненада, та ако ще да е и блекколар.

— Команданте? — Мислите му бяха прекъснати от мъжа на пулта. — Приближава аерокар. Няма отличителни знаци, но пилотът твърди, че изпълнява спешна задача на силите за сигурност и иска разрешение за кацане.

Това някаква хитрост ли беше? Ако бе така, бяха събркали адреса. Ерхард откачи микрофона от колана си и го настрои на външна честота.

— Тук командант Ерхард. Доложете естеството на задачата си.

— Секретна задача, трябва да я предам лично на вас — бързо отвърна пилотът.

От командния пулт подадоха образ и Ерхард го разгледа внимателно. Млад мъж в цивилни дрехи, със сериозно изражение, съсредоточен върху полета.

— Имате ли идентификационен код? — запита Ерхард възможно най-небрежно.

В помещението цареше необичайна тишина. Изображението на пилота изчезна и беше заменено с това на жена, седнала в едно от креслата за пътници.

— Команданте, представя се специален агент Рене Лукас. Аз съм непосредствено подчинена на префект Апостолерис. Устен

предварителен код: януари, орбитален, Алистер. Основният код следва.

Ерхард щумно въздъхна, а напрежението в помещението намаля. Въпреки това усети разочарование — тайно се бе надявал, че това е номер на Радикс. Но устният код и холографният електронен, който сега се получаваше, напълно съвпадаха с кодовете, които самият Апостолерис беше задал само преди няколко часа. Следователно, ако агент Лукас беше истинска, то беше възникнало нещо важно. Той даде нареддане да разрешат кацане на аерокара и забърза да ги посрещне.

Централната командна зала се намираше на най-ниското подземно ниво и докато комендантът стигне до главния вход, летателният апарат беше кацнал във вътрешния двор. Агент Лукас, следвана от пилота и още един млад мъж в цивилни дрехи, бързо се приближаваше към зданието.

Ерхард ги наблюдаваше и неочеквано изпита смътна тревога. Знаеше, че е невъзможно да се подслушва лазерната система за връзка, а и очевидно придружителите на Лукас бяха получавали нормална доза идурайн продължително време. Блекколарите бяха пристигнали сравнително от скоро от Плинри. Но въпреки това в тези хора имаше нещо смущаващо. Може би походката им...

Комендантът се приближи до капитана на охраната.

— Когато влязат, ще направите пълно сканиране. Проверете за оръжия от всякакъв вид. Ако са чисти, заведете мъжете в помещението на охраната и проверете документите им.

— Може и да нямат — напомни му капитанът.

Ерхард се намръщи. Ако бяха със специална задача, вероятно нямаше да имат документи.

— В такъв случай... сканирайте изображенията им и направете сравнителен анализ със снимки от Плинри. Освен това искам непрекъснато да ги съпровождат шестима въоръжени мъже — с парализиращи пистолети, не с лазерни. Ясно ли е?

— Слушам, сър. — Капитанът посегна към микрофона си.

В същия момент пристигнаха и посетителите. Обичайната процедура по представянето беше съкратена. Очевидно беше, че агент Лукас бърза, и отказа да говори с него в присъствието на други хора. Ерхард не възрази, а я поведе мълчаливо към кабинета си. Съпровождаше ги ескорти от четири мъже.

— Заповядайте, седнете — покани я той. На един от екраните извън полезрението на гостенката му имаше информация от сканирането: не бяха открили оръжие. Той освободи ескорта. — Проверяваме вашите хора — добави той, след като охраната напусна стаята. — Обичайна проверка, разбира се...

— Няма значение. — Тя все още стоеше до стола. — Тук съм, за да ви предупредя, че е вероятно затворът да бъде атакуван.

— Добре, ние сме готови.

— Не, не сте. Възникнаха някои промени. — Тя кимна към мониторите. — Трябва спешно да промените системата за отбрана. Наредете на хората да напуснат оръдейните кули, охраната в двора също трябва да се приbere в укритията, после пуснете сензорна сонда.

Ерхард се намръщи.

— Вие като че ли очаквате въздушна атака.

— Да. По непотвърдени данни смятаме, че бунтовниците разполагат с „Корсар“.

На бюрото му замига друг еcran. Сканирането на изображенията беше дало само двайсет и един процента вероятност някой от придружителите на Лукас да е блекколар от Плинри. В момента компютърът очакваше още данни за сравнение.

— Това ми е известно, госпожице Лукас, но доколкото знам, той не се е приземил на Аржент. Дори и да се крие на ниска орбита, едвали може да извърши незабелязана атака.

— Прав сте. Но ние не се беспокоим за него. Преди половин час рикрилите ни съобщиха, че е изчезнал един от техните корсари.

— Нищо не съм чул за това — бавно произнесе Ерхард. Това, което му казваше Лукас, му се виждаше невъзможно.

— И другите не го знаят. Ако бунтовниците подслушват комуникационната мрежа, предпочитаме да останат в неведение, че сме разбрали. — Тя махна нетърпеливо с ръка. — Ако не ми вярвате, свържете се с космодрума Брокен и поискайте потвърждение за данни ЛЛ-18.

— Не, не, вярвам ви.

Той се замисли дълбоко. Това променяше напълно тактиката за отбрана на затвора. Десет секунди след появата си на хоризонта корабът щеше да е над тях. И ако унищожеше всички оръдейни кули преди артилеристите да превключат управлението към подземния пулт,

на разположение на Ерхард щеше да остане само ръчното въоръжение. Това променяше изцяло смисъла на предохранителните мерки, които беше взел.

— Добре. — Той посегна към микрофона си. — Честно казано, предпочитам оръдията да се управляват от хора, а не от пултове и не разбирам какво преимущество може да даде това на бунтовниците. Освен, разбира се, ако не са успели да откраднат и бронетранспортьор.

Това накара Лукас да се замисли.

— Добро хрумване. Не съм чула, но трябва да се провери. Предполагам дори, че кражбата на корсар може да е някаква подлъгваща маневра.

Ерхард кимна, доволен от себе си. Свърза се с централния пулт и нареди да отзоват артилеристите и външната охрана. После изпрати питане до Каларанд за евентуални кражби на военни средства. Макар че този въпрос слабо го вълнуваше. Можеше да върне артилеристите в кулите много преди бронетранспортьорът да се е приближил. — Други предложения? — попита той, след като приключи с обажданията.

— Не, смятам, че това е напълно достатъчно. Благодаря ви за съдействието, коменданта. Надявам се, че тези предпазни мерки ще се окажат ненужни. — Тя погледна часовника си. — Затворниците ще кацнат след пет минути. Не е ли по-добре да отидем в командния център?

— Да, наистина трябва да бъда там. — Ерхард се поколеба. — Извинете, не се сетих по-рано, но не можете да влезете в центъра без потвърждение на идентификационните данни. А тъй като не ми показахте удостоверение...

— Прав сте — кимна тя. — Не нося такова. Забравих как работи вашата система. Бих могла да почакам някъде другаде, където също има монитор.

— Разбира се — започна Ерхард и замръзна.

Един специален агент не може просто така да забрави как работи една система за сигурност.

Първият му порив беше да натисне един от бутоните за аларма. Само след секунди Лукас и придружителите ѝ щяха да бъдат заобиколени от обръч лазери. Но той потисна този импулс. Щеше да изчака и ако наистина бяха шпиони на Радикс, можеше да разбере плановете им. А що се отнасяше до молбата ѝ, имаше чудесен отговор.

— Разбира се — повтори той и се изправи. — Можете да наблюдавате кацането заедно с вашите хора в помещението на охраната.

Тя кимна и той я изведе в преддверието. За негова изненада там бяха само двама от четиримата пазачи.

— Къде са останалите? — озъби се той, а с дясната си ръка изобрази знака „опасност — враг“.

— Опасявам се, че вече ги няма — отвърна единият и ръката на Ерхард замръзна, след като разпозна лицата над униформите.

— Боже мой! — промълви той. Очите му потърсиха екрана на монитора върху бюрото на секретарката му, но не откриха там червен надпис: „Избягал затворник“. Вместо това на екрана имаше само рутинна информация за нормалната работа на затвора. — Но как сте проникнали тук? Целият етаж се наблюдава от видеокамери.

— Така е — съгласи се с него пилотът на Лукас и откачи микрофона му. Беше едър и силен мъж и униформата на пазача му беше тясна. — А човекът, който наблюдава тези монитори, седи на половин метър от бутона за аларма.

— Правилно — механично се съгласи Ерхард и в същия момент се сети кой е мъжът срещу него. — Вие сте Кели О'Хара, нали? — А вие... — той премести погледа си, — вие трябва да сте Таурус Хевън. Напоследък се бяхте загубили. Провели сте лечение със свръх дози идуайн. Прав ли съм?

Хевън кимна.

— Прост, но доста ефективен метод. А сега предлагам спокойно да отидем до командния център.

— От това няма да излезе нищо — заяви Ерхард, стиснал юмруци. — Току-що обясних на приятелката ви, че не можете да влезете там без лична карта.

— Няма проблем — сви рамене О'Хара. — Ще ви оставим вие да отворите вратата с картата си, а после вместо вас ще влезе един от нас.

Ерхард се замисли. Неочаквано разбра, че ще успеят. Вероятно бяха елиминирали пазача в будката с мониторинга... Побиха го хладни тръпки. Разбра, че ще умре.

— Не мога да го направя — заяви той, изпълнен с неочаквано спокойствие. — Моето ниво на лоялност няма да го позволи, дори и да ме заплашите със смърт. Да ме вземете като заложник също не става —

хората ми няма да се поддадат на шантаж. — Бузата му заигра от нервен тик. — Ще трябва да ме убиете, за да се убедите.

— Може би да, може би не — каза Хевън. — Я ми кажете това ваше ниво на лоялност означава ли, че трябва да загинете за нищо?

— Не ви разбирам.

— Вашата жертвоготовност няма да ни попречи да проникнем в командния център — продължи блекколарът. — Ще вземем личната ви карта, също отпечатък от палеца и ретината ви и ще минем през скенерите.

— И как ще го направите — ще ме влачите крещящ по етажите? — изсумтя Ерхард.

— Няма да ви влачим целия. А това, което ще вземем, няма да крещи — отвърна спокойно Хевън.

Ерхард се вторачи в него и усети как кръвта му се смиръзва във вените.

— Няма да го направите! — прошепна той.

— О, ще го направим — увери го с леден глас О'Хара. — Отрязана ръка, а също и глава могат да се използват поне няколко часа преди компютърът да забележи разликата в ретината. Абсолютно съм сигурен. Виждал съм да го правят. Решението е ваше, комендант.

Гърлото на Ерхард пресъхна.

— Един въпрос преди това — започна той. — Влязохте в сградата съпроводени от шестима пазачи. Какво стана с тях?

— В коридора, точно до помещението на охраната, има един ъгъл, който не се покрива от видеокамера. Вашите хора имат лошия навик да се движат като стадо и ние просто ги заведохме там, а после влязохме в будката за мониторинг.

— Но дори и да не са ви видели, шумът от борбата...

— Нямаше никакъв шум — увери го О'Хара. — Погрижихме се за това.

Шестима срещу двама... без шум. Нищо не можеше да ги спре, проумя най-сетне Ерхард. По един или друг начин те щяха да влязат в командния център... бяха прави и за другото: без специална заповед лоялността му не означаваше, че трябва да загуби живота си безсмислено.

— Добре — съгласи се той. — Ще ви вкарам вътре. Но дори и да имате пълен контрол върху отбранителната система, не можете да

удържите затвора дълго. На различните нива се намират над сто въоръжени пазачи, а от Каларанд ще изпратят щурмови отряди само след два часа.

— Оставете ние да се притесняваме за това — прекъсна го О'Хара. — Да вървим.

Ерхард не разбра какво се случи, след като Хевън изчезна зад вратата на командния център. Това, което видя обаче, беше, че никой отвътре не подаде сигнал за тревога.

— Кой ще е следващият? — изръмжа той и приготви картата си.

— Никой. — О'Хара погледна часовника си и посочи към коридора. — Хайде, тръгваме нагоре.

Без инцидент стигнаха до асансьорите. Докато влизаха в празната кабина, Ерхард за секунда обмисли идеята да натисне бутона за аларма, за да вдигне по тревога пазачите на другите етажи. Но докато командният център се намираше във вражки ръце, това щеше да е напълно безсмислен жест. По-скоро можеше да се окаже самоубийствен жест.

— А сега слушайте внимателно — започна О'Хара, докато кабината се изкачваше. — Военномасивните самолети от Каларанд вероятно са кацнали. Приятелят ми би трябвало да е наредил на пилотите и пазачите да отидат до вратата, за да се консултират с вас. Ние ще ги заключим — и вас също — в помещението на охраната. Това ще стане само ако ни съдействате. Ако не ни съдействате — ще ги убием.

— С оръдията от кулите, разбира се — с горчивина каза Ерхард.

— Или с тези от пропуска. Бих предпочел да не се лее кръв. Всичко зависи от вас.

Ерхард прегълътна с труд. Вратата на асансьора се отвори и тримата излязоха в коридора. Право пред тях беше главната врата. През бронираното стъкло се виждаха мъже, които се движеха във вътрешния двор. Четирима пазачи наблюдаваха приземяването. През главата му преминаха десетки планове как да ги предупреди или да ги пожертва, за да предупреди онези отвън. Но всичко беше само игра на ума, знаеше го. Вече не можеше да спре блекколарите, а да пожертва невинни хора беше глупост, а не лоялност. Щеше да остане пасивен и само да наблюдава: може би щеше да узнае следващия им ход.

Петнайсет минути по-късно транспортните самолети плавно се издигнаха с пътниците си все още на борда. Двамата блекколари бяха поели управлението. От помещението на охраната, притиснат между множество ругаещи пазачи, Ерхард ги наблюдаваше как изчезват зад хълмовете на запад. Едва сега усети как го връхлитат едновременно реакцията от преживяното и осъзнаването, че се е провалил и съвсем скоро ще понесе последиците от този факт. Въпреки това не можеше да не признае смелостта и умението, с което блекколарите бяха провели цялата операция.

Но се съмняваше, че префект Апостолерис ще види нещата по същия начин.

24.

Първото, което Дженсън усети, възвръщайки се мъчително към действителността, беше болката.

Не болежките в ръцете и гръденя кош — резултат от битките и сблъсъка, те бяха нещо, което лесно можеше да контролира. Истинската болка идваше от лицето му, сякаш някакъв гигант натискаше с палци очните му ябълки. Усещането не му беше непознато и още преди напълно да дойде в съзнание, му стана ясно какво се опитват да направят.

Помещението също не беше изненада за него. Малко, мрачно, но солидно изградено, това без съмнение беше стандартна килия за разпит на ТДИ. Голото му тяло беше вързано за стол. Ръцете му бяха опънати настрани, за да има лесен достъп до вените му. Другото, което забеляза, бяха жиците и тръбите, прикрепени към различни части на тялото му, както и двама мъже в униформи на силите за сигурност, които стояха пред него и го наблюдаваха.

— Май дойде в съзнание — чу познат глас.

Дженсън повдигна с усилие глава и фокусира погледа си върху лицата им.

— Я виж ти, префект Голуей — прошепна дрезгаво той, облиза устни и опита отново. — Какво ви води на Аржент?

Голуей го изгледа хладно.

— Здравейте, Дженсън. Колко още смятате да живеете?

Дженсън се подсмихна, макар с това да влоши пулсиращата болка в главата.

— Очевидно не дълго, благодаря ви за загрижеността. Доколкото разбирам, с верифина не ви е провървяло?

Изражението на Голуей остана непроменено, но това на мъжа до него видимо се измени. Дженсън го погледна и каза:

— Не чух името ви.

— Префект Апостолерис — рязко отвърна мъжът. — И ако бях на ваше място, бих си мерил думите. Съвсем малко ме дели от

момента, когато ще измета цялата ви банда от планетата, така че не ме засягат някои пропуски.

„Твърде силна реакция“ — помисли си Дженсън и пак погледна към Голуей.

— Какво е успял да направи този път Лейт?

Голуей хвърли поглед към Апостолерис, който махна нетърпеливо с ръка.

— Напомпал с идунайн двама от хората си, смятаме, че са О’Хара и Хевън, и ги изпратил в затвора „Цербер“ заедно с един от водачите на Радикс. Там те поели контрол над охраната и отвлекли два кораба с ветерани от звездните сили преди някой да се усети какво става.

— Много интересно — промълви Дженсън.

— Да, много интересно — имитира го Апостолерис. — Това не е нещо, което е направил просто за забавление. Какво знаят онези мъже, което е от такова значение за вас?

Дженсън сви рамене, което не беше лесна задача в състоянието, в което се намираше.

— Слушайте, Дженсън — намеси се Голуей. — Мисля, че не сте наясно до какви крайности е решен да стигне префектът. Имаме лекарства, с които можем да ви унищожим психически, изолационен карцер, физически мъчения. Техниката за блокиране на болката вероятно е добра, но едва ли ще ви свърши работа, когато тялото ви се разпадне.

— Напълно възможно. — Нямаше излишни сили да ги убеждава в противното, а и те сигурно бяха наясно как се отнасят блекколарите към насилиствената смърт. — Естествено мъченията отнемат повече време.

— Нима искате да кажете, че сте готов да умрете? — попита Апостолерис.

— Може и да не се наложи. Може да ме освободят, преди да сте приключили.

Спокойно можеше да им подхвърли тази идея. Лейт не би се впуснал в подобно начинание със съмнителен изход. Но Апостолерис едва ли го знаеше, а колкото повече хора отделяха, за да го охраняват, толкова по-добре за останалите блекколари.

— Разбира се — съгласи се Апостолерис, — но ако бях на ваше място, не бих разчитал на това. Да обобщим. Установяването на контакт с ветераните вероятно е последната част на плана. Интересно. Едва ли смятате да откраднете няколко кораба и да се присъедините към крайселите, нали? Това би било изключително трудно, а и тукашните рикрили няма да го позволят. Но дори и да успеете, после какво? Крайселите не са от най-верните съюзници. Както знаете, веднъж вече ни обърнаха косматите си гърбове.

Дженсън не отговори нищо. Догадките на Апостолерис се приближаваха опасно близо до истината.

Префектът правилно изтълкува мълчанието му.

— Май не ви харесва темата на разговора?

— Говорете каквото ви харесва. Но от мен няма да научите нищо съществено.

— Ще видим. — Апостолерис погледна нагоре. — Пригответе номер едно — подвикна той към невидим слушател.

— Не губите време — забеляза спокойно Дженсън. — Дори не ми давате обичайния час за размисъл.

— Както сам отбелязахте, не разполагаме с много време — отвърна хапливо префектът. — Като начало ще започнем с недеструктивни методи, в случай, че решите да съдействате. След това… е, разполагаме с някои наистина болезнени за нервната система средства. С трайно действие. — Той направи пауза. — Искате ли да кажете нещо преди да започнем?

— Защо не вървите по дяволите!

Апостолерис сви рамене.

— Когато промените решението си, просто извикайте. Ако още можете.

Той се обърна и излезе. Голуей се забави за секунда, колкото да срещне погледа на блекколара, и също излезе. Стъпките им не бяха затихнали, когато светлината изгасна и Дженсън се озова в пълна тъмнина.

„Слепота — обичайната психологическа игра — помисли мрачно той, преди да се настрои за предстоящата болка. — Както и голотата. Унизителна за всеки цивилизиран човек.“ Щеше да се опита да издържи колкото може по-дълго. Поне докато Лейт не привърши мисията. А след това…

Нямаше смисъл да мисли толкова надалеч. Точно в този момент задачата му беше да спечели първата битка.

Без предупреждение го връхлетя силен електрически удар. Дженсън стисна зъби и се приготви за предстоящата дълга борба.

— Изключваме фронталната атака — заяви Дийл Валънтайн, докато намаляваше пред един светофар. — Сградата има двойна охрана при главния вход, ограничен достъп на хора до двора, а външната стена гъмжи от детектори. Ще ни разкъсат на парчета още преди да сме влезли.

— Е, и какво предлагаш? — попита спокойно Новак, а на задната седалка Скайлър леко помръдна при мисълта за бушуващия вулкан, скрит под това привидно спокойствие.

— Проникване с хитрост — отвърна Валънтайн. — О’Хара и Хевън ни демонстрираха какво може да се направи с една лична карта. Стандартното мислене на служителите не се отличава с гъвкавост. Покажете им това, което очакват да видят, и току-виж ви пуснали без проблем.

— Чудесно — малко рязко се намеси Скайлър. — И как ще се сдобием с лични карти? Номерът на Кейн тук няма да мине.

— Вярно е, но те едва ли правят пълна компютърна проверка на всеки, който влиза. Ако имаме лична карта, която отговаря на отпечатъците от пръстите и на ретината, би трябвало да успеем.

Скайлър помълча. Идеята заслужаваше да се обмисли. За разлика от Каларанд, цялата администрация на Милер бе съсредоточена в едно десететажно здание. През двата часа наблюдение двамата с Новак бяха видели неимоверно количество хора да влизат и излизат през главния вход — от очевидни колита до най-обикновени граждани, като последните минаваха през двора, съпроводени от въоръжена охрана.

— Може и да стане, ако имаме карти.

— Добре, защото можем да намерим. — Валънтайн направи ляв завой и насочи колата към бизнесцентъра на Милер. — Докато вие обикаляхте, аз събирах слухове. Осъществих контакт с малкото останали от Радикс.

— Е, и? — нетърпеливо попита Новак.

— И — все още се намират хора, които подправят лични карти.

Скайлър се наведе напред, за да вижда по-добре лицето на Валънтайн.

— Колко добри са тези фалшификати?

— Напълно приемливи.

— Но ако няма информация в компютъра, как... — Новак прекъсна въпроса си, защото Скайлър докосна с пръсти гърба му.

— Нали ви обясних — раздразнено възкликна Валънтайн. — Няма да проверяват подробно всеки.

— Може да успеем — каза Скайлър; мислеше бързо. — Има ли начин да намерим малко експлозиви?

— За какво са ви експлозиви? — обрна глава към него Валънтайн.

— За отвлечане на вниманието. Ще поставим наоколо експлозиви и част от охраната ще излезе извън стената, за да провери какво става. После ще взривим дупка в стената, те ще помислят, че сградата е атакувана, ще се върнат вътре и вероятно точно в този момент няма да им е до щателна проверка на личните карти. Тогава ще опитаме да се промъкнем.

— Даа... идеята не е лоша — след кратък размисъл каза Валънтайн. — Кога ще ударим? С падането на ноцта ли?

— Или няколко часа по-късно — отвърна Скайлър. — Хайде да намерим фалшификатора и експлозивите, преди да решаваме за часа. Първо експлозивите — добави той. — Ако фалшификаторът е под наблюдение, няма да е зле да имаме средства, с които да се бием.

— Вие решавате — съгласи се Валънтайн и на следващия ъгъл зави надясно. — Знам с кого да говорим. След пет минути ще сме там.

Скайлър се облегна назад и погледна нагоре. Дъждът беше спрятан, но по небето отново се събираха тежки облаци. Скайлър се надяваше, че ще се задържат до вечерта. Това щеше да им помогне да започнат по-рано опита за проникване.

Също така се надяваше Дженсън да издържи дотогава.

25.

На голямата маса в конферентната зала седяха само Тремейн и Бакши. Кейн, който вървеше след Лейт, взе един стол и седна срещу тях, макар в момента да желаеше да е навън пред вратата заедно с Мордикай и Куон. След последното изпълнение в „Цербер“ очакваше словесна атака. За негова изненада бурята се размина.

— За човек, който така ревностно защитава дисциплината, държането ви не може да се нарече образцово — с мек тон започна Тремейн. — Какво би трябало да направим, за да спечелим доверието ви?

— Надявам се, че ветераните са пристигнали благополучно? — запита Лейт.

Тремейн кимна.

— Преди няколко минути Роуд доведе последната група.

— Чудесно. Предполагам, трябва да спомена, че използвахме Лиана Роуд, защото тя обяви, че напуска Радикс.

— Да, вече се досетих. Хитро, защото самият вие ми обещахте да се консултирате с мене, когато използвате член на Радикс. — За момент очите на Тремейн блеснаха гневно. — Но въпросът е спорен. Каквото и да са бъдещите й планове, Роуд все още е в Радикс.

— Спорен, как ли не. — Бакши изглеждаше още по-ядосан. — Вие нарушихте нашия договор, точка по въпроса. Можете ли да ми посочите поне една причина, която да ми попречи да ви изхвърля още сега на улицата заедно с цялата тази група?

— Чакайте малко. Не можем да направим това — прекъсна го Тремейн. — Технически ветераните са избягали от затвора. Ако ги хване, Апостолерис ще им наложи тежки присъди. А колкото до блекколарите, те постигнаха целта си.

Бакши изръмжа.

— Победителите не ги съдят. Е, но аз го правя. Това си беше чиста авантюра и извадихте късмет, че завърши благополучно.

— Нямаше авантюра — спокойно възрази Лейт. — Всичко, което извършихме, беше планирано внимателно. Включително и посещението ми в „Хенслоу“. Предполагам, че ви е ясна невъзможността да се изведат толкова хора от затвора без огромни загуби. С действията си трябваше да убедим правителството да го направи вместо нас, и успяхме.

— А колкото до причина, мога да ви кажа една, и то много добра.

— Лейт се обърна към Тремейн. — Разполагате ли с по-голямо помещение, където да говоря пред всички ветерани?

— Мисля, че гаражът ще свърши работа — отвърна ръководителят на Радикс. — В момента е полуупразен.

— Добре. Бихте ли ги събрали там заедно с тактическата ви група? Ще се присъединим след минута.

Тремейн бавно кимна.

— Дано да знаете какво правите. — После махна с ръка на Бакши и двамата напуснаха залата.

— Какво ще им кажете? — попита Кейн.

— Истината — отвърна Лейт. — Всичко, с изключение на факта, че ти си единственият, който знае къде се намират корабите. Но вероятно те сами ще се сетят за това.

— Смятате ли, че това е разумно? Ако сте прав, че в групата на Тремейн има шпионин, това е равносилно да повикате силите на сигурността.

— Което напълно ме устройва.

— Не ви разбирам.

Лейт въздъхна.

— Каквото и да сме планирали, трябва да ти е ясно, че те вече са се досетили за намеренията ни да отлетим от планетата. След като ветераните са при нас, единственото противодействие, което им остава, за да ни попречат, ще е да скрият всички кораби.

— Добре — съгласи се Кейн. — Но вие проникнахте без проблем на космодрума на Плинри.

— Да, но го бяхме обмисляли през последните трийсет години и освен това заварихме Голуей неподготвен. Тук тези предимства липсват.

— Тогава какво ще спечелим, като потвърдим подозренията им?

— Те ще изтеглят печелившия билет. Мисля, че пет напълно оборудвани кораба клас „Нова“ са огромна награда, а единственият им шанс да ги получат е, ако ни следват.

Кейн го погледна втренчено и за първи път забеляза бръчките около очите му, които идуайнът не беше успял да изглади.

— Напълно ли разбирате какво казвате? — промълви най-сетне той. — Вие умишлено ни вкарвате в капан.

— Знам. — Гласът на Лейт беше мек, липсващ увереност. — Наистина звуци наудничаво, но ясната мисъл, че отиваме в капан, може пък да ни помогне. А и какво друго ни остава?

— Защо не измислите нещо? Кажете им, че отиваме да освободим Земята например.

— Няма да стане. Колитата трябва да са убедени, че за тях ще има награда, иначе няма да ни разрешат да излетим. Освен това ще е справедливо, ако ветераните научат в какво ги въвличаме. — Комскиуерът бутна назад стола и се изправи.

Кейн също стана.

— Вероятно сте прав. — Той докосна ръката на Лейт. — Но ще има изход от този капан, нали?

Лейт повдигна рамене.

— От всеки капан има изход. Въпросът е ще можем ли да го открием навреме и колко ще ни коства. — По лицето му премина сянка. — И можеш да си сигурен, че цената ще е в човешки животи. — Той посочи към вратата. — Да вървим.

Въпреки че голяма част от колите липсваха, гаражът изглеждаше препълнен. Ветераните не изглеждаха по-възрастни от четирийсет години — очевиден резултат от редовната употреба на идуайн. Едва ли правителството се беше погрижило за тях, което леко промени в положителна посока мнението на Кейн за Радикс.

Тремейн се беше настанил върху една от колите и щом видя Кейн и блекколара, махна с ръка, за да възвори тишина.

— Знам, че всички се чудите какво по дяволите става тук — започна той, докато загъръхва последните разговори. — Ще оставя на мъжа, който ви измъкна от „Цербер“, да ви обясни. Представям ви блекколар комскиуер Лейт от Плинри.

Тълпата се раздвижи, за да му направи път, но Лейт отиде до най-близката кола. Кейн погледна към Тремейн. На лицето на

ръководителя на Радикс се четеше само напрегнат интерес, но не и раздразнение.

Лейт не притежаваше ораторски способности и сухото му изложение на фактите не се отличаваше с особено красноречие, но Кейн рядко беше виждал по-внимателна аудитория. Докато слушаше Лейт, той осъзна какво стратегическо значение имат петте кораба. Забеляза и одобрителната реакция у повечето от ветераните. Не се изненада, че и членовете на тактическата група също изглеждат заинтересовани. Майлс Камерън и Сали Куинлан спореха за нещо, Фюес и колегата му Кутури бяха приковали съсредоточени погледи в Лейт. За разлика от всички останали, лицето на Бакши представляваше неподвижна замислена маска.

Лейт завърши речта си и за известно време в гаража се въззари тишина. Неочаквано тълпата отново се раздвижи и един висок массивен мъж излезе напред и застана по средата между Лайн и Тремейн. Изгледа последователно двамата и накрая се обърна към блекколара.

— Комскуер, аз съм командир Гарт Нмура, сред присъстващите съм с най-старши чин. — Гласът му имаше акцент, който Кейн не можа да определи. — Обърнах внимание, че на края на речта си пропуснахте да ни наредите да ви сътрудничим. Имате ли намерение да издадете подобна заповед и ако е така, на основание на какви пълномощия?

— Лично аз бих предпочел сътрудничество на доброволни начала — отвърна Лейт. — Но след като е необходимо... — той посочи Кейн — моят колега Алън Кейн е упълномощен от генерал Кратохвил от Земята. Аз самият съм пряко подчинен на генерал Лепковски, командващ сектор на Плинри.

— Това са само думи — възрази Нмура.

— Вярно е. От друга страна, какъвто и документ да ви покажа, вие не можете да го проверите, след като нямате възможност да се свържете с тези, които са го издали.

— Така е — кимна Нмура. — Но това не е само проява на упорство от моя страна. Вие искате от нас да заложим живота си и сигурността на семействата си, а аз не мога да дам такава заповед, уповавайки се само на думите ви. Това може да се окаже измамническа клопка.

— Твърде е проницателен за коли — промърмори Куон. От другата страна на Кейн Мордикай изръмжа в знак на съгласие.

— Освен това — продължи Нмура и хвърли поглед към Тремейн — оставам с впечатление, че ръководството на Радикс също не ви се доверява напълно.

Лейт понечи да отговори, но Тремейн се намеси.

— Това не е вярно, командир. Нашата активност бе сведена до минимум умишлено, по молба на комскуер Лейт. Но действията им винаги са имали пълната ни подкрепа.

Кейн го погледна изненадано. Искреността в гласа на ръководителя на Радикс съвпадаше с тази, изписана върху лицето му. Кейн с усилие запази неутрално изражение и се опита да отгатне какво е намислил Тремейн.

Нмура продължаваше да се колебае. Отново изгледа Лейт, после пак Тремейн и го попита:

— Искате да кажете, че се доверявате на комскуер Лейт?

— Най-доброто доказателство е, че той е блекколар комскуер.

Това ни дава основание да му се доверим.

— Разбирам — замислено каза Нмура. Приличаше на човек, който се опитва да открие посоката на вятъра в спокоен ден. — Но въпреки това рискът остава.

От тълпата се чу глас:

— Гарт, мога ли и аз да кажа нещо?

Нмура извъртя глава, за да види говорещия.

— Разбира се, Рейд. Давай.

— На мене пък ми се струва, че твърде дълго преливаме от пусто в празно — каза Рейд. Гласът му беше силен и уверен, с интонация на неофициален лидер. — Според мен тук се открива реална възможност да ударим рикрилите, а всеки, който не вярва на този човек, нека си припомни дали е имало случай, в който блекколарите да рискуват главите си за нещо безнадеждно. — Около него се разнесе одобрително мърморене и той повиши глас, за да го надвика. — Също така мисля, че не трябва да забравяме колко пъти Радикс рискуваха, за да ни осигуряват редовно идурайн. Нека не оставяме у хората убеждението, че звездните сили оставят неплатени дългове си.

С това изявление приключи спокойната част. Нмура вдигна ръце, за да умири надигащите се възгласи, после кимна на Лейт и отбеляза сухо:

— Изглежда, постигнахме консенсус. Вече си имате екипаж.
Кога тръгваме?

— След два или три дни — отвърна Лейт. — Трябва да намерим транспорт, а вие, от своя страна, трябва да се организирате в екипажи и да обмислите процедурите по излитане. — *Той* погледна Тремейн. — Ще може ли Радикс да устрои толкова хора за този период?

— Ще успееш ли, Джер? — Тремейн се обърна към Джеремая Дан и му посочи Нмура. — Осигури необходимите условия за командира и хората му. Лейт, трябва да обсъдим следващата стъпка.

Това беше знак, че събранието е приключило. Хората се разделиха на групички и заговориха помежду си. Кейн усети как Куон го докосна по лакътя.

— Да се връщаме горе — каза блекколарът. — Лейт може вече да се справи сам.

Кейн кимна разсеяно. Мислите му бяха заети с друго. Само преди два дни Тремейн беше демонстрирал неприкрита враждебност, а сега с неочеквана бързина се бе превърнал в поклонник на блекколарите. Съмнителна бързина, по-скоро. В най-добрия случай това беше с цел да се представи пред ветераните, а в най-лошия... В главата му изплуваха предвижданията на Лейт относно реакцията на правителството. Не беше честно да мисли така — може би Тремейн едва сега беше осъзнал важността на мисията.

Но ако Лейт беше прав, то някой в Радикс също вече беше наясно с нещата. Кейн потрепери и ускори крачка.

26.

— Невероятно. — Полковник Икинс бавно поклати глава, вперил поглед в чашата си. — И то под носа ни. Как мислите, дали все още са в работно състояние?

— Вероятно. — Чашата на Голуей стоеше забравена върху бюрото пред него. „Някой ден ще разберете“, му беше казал Лейт на космодрума в Плинри. Това му беше достатъчно, за да се досети, че блекколарите са по следите на нещо голямо. Но чак толкова голямо... — Ако системите на корабите са изключени или оставени в състояние на ниска готовност, единственото, което би могло да се случи, е слабо изтичане на гориво или въздух, или незначителна корозия на вътрешните части.

— Изглежда, добре сте запознат — изкоментира Апостолерис, след като приключи телефонния си разговор.

— Баща ми служеше в звездните сили — обясни Голуей. — Дженсън още ли се държи?

Апостолерис кимна и каза:

— Но въпреки това ще го пречупим.

— Има ли смисъл? Шпионите ви вече доложиха всичко, което би могъл да знае. Защо просто не го убияте?

— Мъртвата примамка не привлича риба. Или вече забравихте за Скайлър и Новак?

— Те няма как да разберат, че е мъртъв.

Икинс вдигна поглед от чашата си и каза:

— Вие все още вярвате, че те ще се опитат да го спасят. Това няма да е като в затвора „Цербер“, Голуей. Този път ги очакваме.

Голуей потри уморено челото си.

— Знам, но не бих искал отново да ги подценим.

— Няма — мрачно го увери Апостолерис. — А за Дженсън сте прав. Не мисля, че знае нещо полезно. Но Скайлър и Новак са били през цялото време с Лейт и вероятно са запознати по-добре с плановете му.

— Шпионите ви в Радикс имат по-добра възможност да се доберат до тази информация — настоя Голуей.

Апостолерис изсумтя презрително.

— Признайте, че просто ви липсва решителност, нали? Може би затова са успели на Плинри. А?

Голуей не отговори. Със закъснение осъзна, че Апостолерис възприема действията на блекколарите на лична основа, сякаш водеше дуел с Лейт. А това беше твърде опасно заблуждение. Префектът явно не си представяше общата картина на войната, съсредоточавайки се върху отделни дребни надмощия. Държеше се като неопитен шахматист, оценяващ позицията си върху дъската само по броя на взетите фигури.

Голуей въздъхна и погледна часовника си. Четирийсет минути до залез-слънце. Скайлър едва ли щеше да действа по-рано. Блекколарите имаха експлозиви и фалшиви лични карти, а от последните донесения стана ясно, че капанът на Апостолерис е готов за действие. И това щеше да коства живота на много хора. Изглежда, Апостолерис беше прав, май наистина му липсваше решителност. Не му допадаше да се убива ненужно.

Голуей се размърда. Взе чашата и отпи от изстиналата напитка. До залез оставаха трийсет и осем минути.

27.

— Десет минути до залез-слънце — докладва Валънтайн от предната седалка на паркираната кола.

Скайлър мълчаливо кимна. Плътни облаци покриваха небето и слънцето не се виждаше. Уличните лампи вече светеха и Скайлър прецени, че скоро ще е съвсем тъмно.

— Кога тръгваме? — попита го Новак.

— След половин час. Ще ни е нужен един час да поставим експлозивите, а дотогава ще стане достатъчно тъмно, за да действаме.

Докато говореше, огледа бързо околността. Нямаше жива душа. Преди час сам беше изbral тази търговска улица, за да паркират на оживено място. Но сега всичко изглеждаше безлюдно. Той извади безшумно нунчакуто от калъфа. Пое дълбоко въздух, замахна и удари Валънтайн в основата на черепа.

Още преди аржентианецът да падне Новак вече беше извадил своето нунчаку.

— Какво...

Скайлър го прекъсна, рязко поклащайки глава, после направи бързо четири сигнала с ръка. Новак оставил нунчакуто и се пресегна под таблото. Секунда след това извади две разкачени жици. Скайлър извади портативния неутрализатор и му го подаде. Новак свърза жиците към него и го включи. Устройството заработи, но светна зелено.

— Няма бръмбари. По-хитри са, отколкото очаквах — прошепна Скайлър.

— Кои, колитата ли? — Новак все още изглеждаше объркан.

— Да. Вероятно са сметнали, че шпионинът им е достатъчен.

Новак погледна сгърчената фигура на Валънтайн, после Скайлър — очакваше обяснение.

Скайлър въздъхна.

— И ти го чу, като се издаде. Спомни си, когато ни предложи проникването с хитрост. Каза, че можем да опитаме същото като

О'Хара и Хевън. Откъде можеше да знае, че именно О'Хара е участвал в нападението върху затвора?

Новак се замисли.

— Ами сигурно е разбрал от контактите си в Радикс...

— Добре. Но те откъде са разбрали точно кои блекколари са участвали? Лейт никога не би издал плана си, а информацията не беше публично достояние. Тогава остава един-единствен източник.

Новак поклати глава.

— Доводът ти не е много сериозен.

— Още не съм свършил. — Скайлър измъкна от джоба си новата си карта. — А какво смяташе да го попиташ, когато той за първи път спомена за фалшивикатора?

— Когато ти ме прекъсна ли? Исках да разбера защо някой ще се опитва да подправя нещо, което не може да се подправи?

— Добър въпрос. А пък аз исках да попитам защо Тремейн никога не е споменавал за тези фалшивикатори? — Скайлър разгледа картата на слабата светлина. — Чудесна изработка. Разглеждах я цели десет минути и не открих нито една грешка.

Новак не сваляше замисления си поглед от Валънтайн.

— Лейт спомена, че в Стрип са го подложили само на визуална проверка. Едва ли колитата биха останали в неведение за съществуването на подправени карти. — Той посегна и вдигна дясната ръка на Валънтайн. На нея блестеше пръстен с драконова глава. С известно усилие той го свали. — Да видим — каза и разгледа пръстена на светлината на джобното си фенерче. — Ако е шпионин на колитата, то това трябва да е имитация... хм. Зад кръста има знак „Центавър А“. — Той драсна с пръстена върху металното табло и внимателно разгледа драскотината и върха на пръстена. — И металът е истински — въздъхна Новак и подаде пръстена и фенерчето на Скайлър.

— Може да е откраднат — предположи Скайлър, но още докато го казваше, усети, че не е съвсем сигурен. До този момент беше сто на сто сигурен в заключението си, но пръстенът разколеба решението му да убие Валънтайн. — Въпреки това не смяtam, че трябва да идва с нас.

— Добре, ще го разпитаме, когато се върнем.

— Може... — Скайлър внезапно замълча. Нещо в пръстена привлече погледа му.

— Какво има?

— Разгледай внимателно очите — тихо отвърна Скайлър и му подаде пръстена.

— Ами нормални са, зениците са издълбани в метала — каза Новак. После дълго разглежда пръстена. Когато отново вдигна очи, лицето му приличаше на каменна маска. — Оригиналните очи са извадени. Тези са добавени впоследствие. Този пръстен е бил на комскуер.

— Или на някой по-старши.

— Това изяснява нещата. Но също така означава, че колитата са запознати с намеренията ни. Трябва да променим плановете си.

— Знам. — Скайлър се намръщи. — Целия следобед си блъскам главата, за да измисля нещо.

— Значи не си положил достатъчно усилия. Отговорът е ясен.

— Не, и дума да не става. — Скайлър поклати глава.

Новак продължи да настоява.

— Виж, опитваш се да бъдеш благороден, но само си губиш времето. Това е единственият начин да се измъкнем и ти го знаеш.

Така беше, но това не го улесняваше.

— Не мога да позволя...

— Рейф — тихо каза Новак, — искам да измъкна Дженсън или да му помогна да умре бързо. Той ми е приятел. Моля те, остави ме да поема този риск.

— Добре — въздъхна примирено Скайлър. — Ще оставим колата тук — те вероятно я знаят. Лесно ще намерим друга. — Той извади ножа си. Да екзекутираш шпионин не е равностойно на убийство. — И Валънтайн ще остане тук.

Той вдигна ножа, но Новак докосна ръката му.

— Аз ще го направя. Предполагам, че залавянето на Дженсън е негово дело.

След минута двамата блекколари напуснаха колата, нарамили експлозивите и оборудването си.

Прозорците на десететажната административна сграда бяха тъмни, с изключение на първите три етажа. В една празна сграда на

отсрещната страна на улицата Скайлър за сeten път свери плановете на етажите, които бяха открили сред останалите карти.

— Наясно ли си къде трябва да минеш? — попита той сянката, изправена до него.

Новак кимна.

— Първият етаж на запад, после — контролната зала и втората подпорна колона. — Гласът му беше спокоен, ръцете му уверено провериха импровизирания вързоп, който метна на гърба си.

Точно този вързоп най-много тревожеше Скайлър. Експлозивът, макар и загърнат в бронежилетката на Валънтайн, пак можеше да избухне от директно попадение на лазерен лъч. Но за краткото време, с което разполагаха, не бяха успели да измислят нещо по-сигурно.

— Добре. — Още много други думи можеше да каже на Новак, но усещаше, че той не желае да ги чуе. Скайлър преглътна и се задоволи само да стисне рамото на приятеля си. След което двамата излязоха мълчаливо.

Взривовете за отвличане на вниманието започнаха точно както беше предвидено. След третия от страничната врата на оградата се изсипа поток от пазачи. След седмия взрив потокът се беше превърнал в тънка нишка.

— Добро представление — отбеляза Новак, докато се промъкваха напред. — Май наистина изпразниха сградата.

— Может би. Във всеки случай ще имаме насреща си по-малко народ. — Скайлър си пое дълбоко дъх и напипа копчето на радиодetonатора. — Сега — каза той, залепи се на стената до Новак и натисна копчето.

Синьо-бяла светлина освети улицата, а гърмежът отекна във високите сгради наоколо. Скайлър бързо се огледа, после хукна към дупката в оградата, образувана от взрива. Чу развълнуваните гласове на пазачите. Надяваше се през следващите няколко секунди да не се досетят, че сценарият е променен. Макар и малко трудно, Скайлър се пъхна в дупката. Новак, който го следваше, го хвани за краката и най-безцеремонно го избути навътре. Скайлър клекна и се огледа. Дворът изглеждаше безлюден. През това време от дупката падна вързопът на Новак, а след него мина и собственикът му.

— Как е обстановката? — прошепна той, докато мяташе вързопа на рамо.

— Не се вижда никаква охрана. Най-вероятно по целия двор са поставени иглени мини, с изключение на онази пътека. — Скайлър посочи към зданието. — Това ми прилича на аварийния изход, който беше отбелязан на картата. Да вървим и стъпвай в моите следи в случай, че освен иглените мини има и нещо по-сериозно.

Подобно на призраци близнаци те тръгнаха през двора. Охраната бавно започна да се досеща, че нещо не е наред.

Дженсън смътно осъзна, че поредният цикъл въпроси е приключи. Бавно си пое дъх, за да успокои стомаха си, и се опита да не обръща внимание на миризмата на повръщано. Колитата бяха запалили осветлението, за да може да се види на какво е заприличал. Само че той беше твърде уморен, за да държи очите си отворени.

Вратата се отвори и от хладния польх той целият се разтрепери. С огромно усилие повдигна глава и видя префект Голуей, който влезе в стаята. Последният заобиколи мръсотията на пода и седна отдясно с лице към блекколара. Дженсън забеляза, че на колана му виси пистолет.

Известно време префектът го наблюдава мълчаливо, после каза:

— Не е лесно, нали? Техниката за блокиране на болката не е твърде ефикасна срещу индиректната болка, каквато е повръщането.

— Справям се — изхриптя Дженсън. — Рано е още за злорадстване.

Голуей поклати глава.

— Нямам намерение да злорадствам заради болката. Ако зависеше от мене, вече щяхте да сте мъртъв.

Дженсън премига и се опита да разчете изражението му. Не видя злоба, по-скоро непреклонност и малко съжаление.

— Благодаря — каза искрено той.

— Няма за какво — отвърна Голуей. — Ако смятах, че знаете нещо важно, нямаше да им попреча да го изтръгнат от вас, независимо от начина. Но това, което правим сега, е само да ви унижаваме без съществена причина. Това е загуба на време и ангажимент за твърде много хора.

— Да не би да се опасявате, че ще избягам?

Дженсън едва не се усмихна, представяйки си как пробива кордона на охраната в състоянието, в което се намираше.

— Всъщност да. — Голуей извади от кобура бластера си, провери предпазителя и го постави върху коленете си. — В този момент Скайлър и Новак се намират на отсрещната страна на улицата и се готвят да предприемат опит за освобождаването ви.

Дженсън усети как отново му прилошава. Не... не можеше да бъде. Голуей сигурно го лъжеше.

Профектът очевидно прецени грешно реакцията му.

— О, не хранете напразни надежди — те нямат никакъв шанс. Известен ни е планът им за проникване, с тях е наш агент. В секундата, когато решат да действат, ще ги приклещим между външната стена и рота войници в бронежилетки. Дори няма да чуете шума.

Дженсън сведе поглед към лазера върху коленете на Голуей.

— Тогава защо сте тук?

Голуей се усмихна горчиво.

— Веднъж вече ви поддених. Нямам намерение отново да допусна същата грешка. Профект Апостолерис очевидно не разбира колко сте опасни. Вероятно защото четирима негови шпиони в продължение на много години са успели да водят за носа един от вас. Каквато и да е причината, той все още очаква от вас да реагирате като нормални хора.

— А всъщност ние сме безпощадни демони. — Нова вълна от спазми връхлетя Джленсън, той стисна зъби и я зачака да отмине.

— Вие се шегувате, но в това има и известна истина. Колкото по-дълго ви наблюдавам, толкова повече се убеждавам, че обучението ви е променило част от съзнанието ви. Станали сте... различни. Бих казал дори маниаки.

— Защо? Защото не сме съгласни да умрем за Рикрил? — Джленсън поклати уморено глава. — Прочетете малко история, Голуей. Хората никога не са се отнасяли с обич към завоевателите си. Навсякъде са се появявали съпротивителни движения, създаващи немалко главоболия на нашествениците.

— Така е, но освен това партизаните имат нужда от морална подкрепа, изявена в чести бунтове срещу врага. На Плинри нямаше нищо такова, но вие въпреки това успяхте само за няколко часа да организирате атаката си. — Голуей вдигна лазера и погали с пръст

дулото. — Знаете ли, че баща ми участваше в групата за стратегическо планиране, която през 2414 година излезе с предложение за създаване на блекколарите? Всъщност той самият е бил против, смятал е, че вместо това правителството трябва да разшири програмата „Вървящия танк“.

Дженсън опита да се засмее, но от устата му излезе само задавено хриптене.

— Тя претърпя пълен провал. Вероятно съществуват над четирийсет начина за поразяването на този ваш танк. И рикрилите ги използваха съвсем успешно. Във всички наземни сражения след Навара „Вървящите танкове“ биваха унищожени още в първия половин час от битката. Те бяха просто скъпоструващо самоубийство.

— Знам. Но въпреки това съжалявам, че не е успял. Плинри е минала през достатъчно много страдания и без тези, които ще ѝ навлечете вие. — Голуей втренчи изпитателен поглед в Дженсън. — Или ви е все едно какво ще направи Рикрил с Плинри?

— Не можете да хвърляте вината за действията на Рикрил върху нас — възрази Дженсън. — Това е война и ние си вършим работата. Ако очаквате, че ще подвием опашки и ще избягаме, защото са застрашени невинни хора, не заслужавате друго освен презрението ми.

— Не ме разбрахте правилно. Не се опитвам да оказвам натиск върху вашите действия. Казвам ви всичко това, защото вие вече няма да се видите с приятелите си, защото аз... — той замълча, после продължи: — защото искам някой да разбере, че и мен ме е грижа за хората на Плинри. Загрижен съм толкова, че не желая да пострадат заради някаква обречена показна акция. Затова искам всички вие да умрете, преди да сте нанесли повече вреда.

Дженсън дълго мълча, забравил умората и болката.

— Трябва да ви се признае, че говорите с проникновение. Но доколко сте искрен, не мога да преценя.

— Не очаквам да ме разберете... — Неочаквано Голуей замълча и се вслуша. Секунда по-късно Дженсън също долови тропота на бягащи нозе. Голуей се изправи и насочи пистолета към вратата. Сърцето на Дженсън силно заби и той събра сили за последен скок.

Не чакаха дълго. Без предупреждение вратата рязко се отвори.

Първият изстрел на Голуей закъсня с части от секундата и освен това се оказа неточен. В рамката на вратата се появи облечена в черно

фигура. В ръката на неочеквания гост блесна нож. Преди Голуей да стреля повторно, Дженсън с всички сили се подпра на пода и успя да завърти установката, към която беше привързан като разпънат на кръст. Това беше достатъчно, за да разсее вниманието на Голуей, който за секунда отклони лазера към него. Поради това и вторият му изстрел беше неточен, а в това време влезлият блекколар изби с крак пистолета от ръката му.

— Не го убивай! — изхриптя Дженсън.

Блекколарът вече беше вдигнал ножа. Но вместо да го забие в гърлото на мъжа, той го удари с дръжката по челото. Със задавен звук префектът започна да се свлича. Още преди тялото му да докосне земята, блекколарът се беше обърнал и с един замах преряза първите ремъци, придържащи Дженсън.

Едва сега Дженсън различи познатите черти на лицето, надвесено над него.

— Скайлър? — въздъхна той.

— Че кой друг? — беше отговорът.

Ножът замахна още десетина пъти и затворникът беше свободен.

— Къде е Новак? — попита той и опита да се изправи.

Само бързата реакция на Скайлър го спаси от падане, след като краката му се подгънаха. Той се тръшна върху стола.

— Не бързай — посъветва го Скайлър. — Имаме още малко време.

— Как ли не — възрази Дженсън. — Това място е един огромен капан.

— Забелязахме. — Скайлър клекна до Голуей и започна да съблича сиво-зелената му униформа. — Временно сме ги неутрализирали. Те сами се прецахаха. Единият им отряд ни чака да се появим до стената, другите се чудят какво става. Като изключим командната зала, в сградата не е останала въоръжена охрана.

— Да бе. — Дженсън беше видял следите от лазерни лъчи върху бронекостюма на другаря си.

— Е, сега вече е така. — Скайлър помогна на Дженсън да облече униформата на Голуей. — Добре би било да имаме и бронирана жилетка за теб, но шпионинът, който ни бяха прикрепили, не беше твоят размер.

Дженсън прегълтна и се съсредоточи върху трудната задача да се облече. Десетки въпроси се въртяха в объркания му мозък, но зададе само един.

— Къде е Новак?

— Той... организира отстъплението ни.

Нешто в гласа му разтревожи Дженсън.

— Какво искаш да кажеш? С какво се е заел?

Скайлър клекна, за да помогне на Дженсън да обуе ботушите на Голуей.

— Налагаше се да проникнем в командната зала. Оттам се координират всички операции на силите за сигурност в Милер и околността. Но стената на залата е твърде здрава за нашите експлозиви.

— Новак е влязъл вчутре? — Дженсън усети как го връхлила паника. Този път успя да се изправи без помощта на Скайлър. — Трябва да му... помогнем. Там има охрана...

Преди да довърши думите си стаята се разтърси от вибрации, предизвикани от взрив на етажа.

— Какво... — започна Дженсън.

Скайлър не го остави да довърши. Метна го на рамо и излезе в коридора. Бързо се огледа и тръгна надясно. В този момент вибрацията премина в грохот и таванът почна да пада.

За замаяния Дженсън спринтът по коридора беше като продължение на кошмарите му. Светът сякаш беше полудял и ги замеряше с парчета стена. Скайлър стигна края на коридора, рязко зави наляво и след три крачки спря пред дълга стена. Пусна малко грубо Дженсън на пода и се надвеси над него. Дробовете на Дженсън се напълниха с прах, той се закашля, после започна да се дави. В този момент осветлението загасна. Струваше му се, че е погребан жив...

И изведнъж всичко свърши. Подът престана да се люлее, грохотът затихна и Дженсън успя да овладее кашлицата си. Като в мъгла видя изправената фигура на Скайлър, осветена сякаш от аура.

Осветена ли? Дженсън обрна глава. На десет метра от тях коридорът рязко свършваше и през дупката се виждаха светлините на Милер. Той се ослуша и долови слаби викове. Скайлър му помогна да се изправи.

— Новак? — запита той, но въпросът му беше реторичен. Вече знаеше какво е станало.

Скайлър кимна и двамата тръгнаха към отвора в стената.

— С помощта на плановете на сградата и външен оглед той изчисли, че командната зала е изградена около основната вертикална колона на западното крило. Рискът беше голям, но килиите за разпит се оказаха разположени близо до основната носеща стена. Новак прецени, че ще сме на сигурно място.

— Той е бил в залата, когато взривът е избухнал, нали?

Скайлър се поколеба, после кимна.

— Не разполагахме с достатъчно експлозив, за да хвърлим вътре бомба. Затова трябваше да го поставим на самата колона. Шансът да се измъкне преди взрива беше минимален. — Блекколарът замълча. — Съжалявам, Дженсън. Не ми позволи да отида вместо него.

— Трябаше да ме оставите тук.

— Знаеш, че Новак никога нямаше да се съгласи.

— Да, знам.

Дженсън се препъна, но ръката на Скайлър около кръста му здраво го подкрепяше. Отвън имаше нещо като двор, покрит с огромно количество отломки от сградата. Външната стена, ограждаща двора, беше разцепена поне на три места. Точно натам го поведе Скайлър.

— Ами пазачите? — попита той.

— Ако Новак е разчел правилно времето, повечето от тях би трябвало да са били в онази част, която се срути. Внимавай къде стъпваш — добави той, когато Дженсън отново се спъна. — Трябва да се измъкнем оттук преди колитата да прегрупират останалите си сили. Да се надяваме, че този боклук е разчистил мините вместо нас. Ако никой от нас не си изкълчи глазените, ще се доберем до колата без проблем.

Дженсън кимна. Вървенето бързо изсмукаше последните му сили. Усещаше как главата му олеква.

— Скайлър, Голуей ми каза, че в Радикс има четириима шпиони... каза, че са успели да заблудят един от блекколарите.

— Значи четириима, а? — мрачно отбеляза Скайлър. — Май не съм много изненадан.

— Искам да ги убия.

— Ще ги хванем, не се беспокой. Значи онзи там беше Голуей? Помислих, че имам халюцинации. Между другото, стори ми се, че те чух да ми казваш да не го убивам. Вярно ли е?

— Да — едва чуто промълви Дженсън. — Беше нещо... което дължа... на Плинри.

Последното, което усети преди да изгуби съзнание, бяха ръцете на Скайлър, обгърнали тялото му.

28.

Мордикай намери нужната му врата, спря и се ослуша. Отвътре долитаха приглушени гласове. Въпреки късния час обитателите на стаята не спяха. Той хвърли последен поглед към безлюдния коридор и почука леко. Само след секунда вратата се отвори.

— Мордикай! — възклика изненаданият Фюес. — Заповядайте, влезте.

Мордикай влезе, оставяйки аржентианеца да затвори вратата, и бързо огледа стаята. Беше доста голяма и добре обзаведена. До двете стени бяха сложени четири легла, като към всяко имаше шкаф. В средата около кръглата маса с карти в ръцете седяха Маккитерик и Кутури.

— Здравейте — кимна му Кутури, оставил картите и се изправи. При това движение върху ръката му блесна пръстенът с драконовата глава. — Искате ли нещо за пие?

Мордикай поклати глава.

— Не за това съм дошъл.

Фюес го заобиколи, застана зад Маккитерик и попита:

— В такъв случай с какво можем да ви бъдем полезни?

— Току-що позвъниха на Лейт от покрайнините на Милер. Обади се Скайлър. Дженсън е с него.

Трябваше да им се признае, че бяха добри. Лицата им не изразиха изненада, а коментарът на Фюес дойде бърз и ентузиазиран.

— Успели са да го измъкнат? Прекрасно! Кога се връщат?

— Скоро — отвърна му Мордикай. — Имало е жертвии — Валънтайн и Новак.

За части от секундата върху лицето на Фюес се изписа недоумение, но бързо изчезна.

— Проклети колита! — изръмжа той.

Мордикай поклати глава.

— Не ги обвинявайте за смъртта на Валънтайн. Него го е екзекутирали Скайлър — като предател.

— Какво? — едновременно възкликаха Фюес и Кутури, а Маккитерик се опули.

— Правилно ме чухте. Приятелят ви е бил шпионин на колитата.

— Глупости! — възмути се Кутури. — Та той беше блекколар!

Мордикай обърна главата си и го измери с поглед.

— Воювали ли сте редом с него? Или да познавате лично някой, който е бил с него?

Кутури се поколеба — разбираше, че може да попадне в капан.

— Ами... не, но съм го чувал как описва операции, за които знам, че са били провеждани.

— И какво от това? Аз пък мога да ви опиша сражения от времето на Александър Македонски.

— Да не би да намеквате — бавно каза Фюес, — че Валънтайн никога не е бил блекколар?

— Точно така. Много късно се сетихте. Никога ли не го заподозряхте?

Никой от тях не произнесе дума, не си размениха и погледи, но сякаш по сигнал Фюес и Кутури едва забележимо започнаха да се преместват. За Мордикай това беше равностойно на признание за вината им. Без съмнение се бяха досетили накъде клонят въпросите му.

— От вашите думи излиза, че е много лесно да различиш истински от фалшив блекколар — каза с възмущение Маккитерик. — Доколкото си спомням, един от вашите хора, май че беше Додс, също е бил изложен на въздействие на онези газове. Защо не го убихте?

— Защото не беше шпионин като Валънтайн или като вас тримата.

Израженията им не се промениха, което беше още едно доказателство, че е прав в заключенията си.

— Вие сте луд — заяви Фюес. — Напълно луд. Кой ви дава право да ни предявявате такива обвинения?

Мордикай го изгледа презрително.

— Ако бях на ваше място, щях да се защитя с по-сериозни аргументи от моето безумие. Случвало ми се е да ви видя в действие. Помните ли? Блекколарът не означава само бърза реакция, но и чувство за единство с останалите, уважение към по-старшите например.

— Е, значи аз не съм идеален блекколар. Това да не е престъпление?

— А за нас какво ще кажете? — попита спокойно Маккитерик. Все още седеше с крака под масата и за секунда Мордикай се поколеба за него. Дали беше невинен, или пък беше пропуснал сигнала за действие? — С Кутури и с мене сте се виждали само на заседанията на тактическата група, но не и в битка. А сте готов да ни съдите.

Мордикай се усмихна криво.

— Много лесно се отричате от съратниците си. Не ми се виждате много сплотени след толкова години съвместна борба.

— Ние сме предани на Радикс и винаги сме били — каза Кутури и направи крачка към Фюес, но това го приближи още повече до Мордикай. — Но ако Фюес е предател...

— Чакай малко — прекъсна го паникъсано Фюес. — Нима вярваш на този...

Мордикай отново не забеляза сигнала им, но още преди фразата да завърши, те започнаха атаката си. Маккитерик бълсна масата към него, а Фюес и Кутури скочиха по двата фланга. Акцията беше отлично координирана и вероятно би имала шанс срещу някой друг блекколар.

Но той беше Мордикай, нямаше по-добър от него. Докато масата летеше на среща му, той направи стъпка надясно и посрещна директно атаката на Фюес. Той се опита да го ритне в коляното и изпълни серия удари с ръце. Мордикай дори не си направи труда да блокира атаката — неговата контраатака беше доста по-ефективна. Той се завъртя на сто и осемдесет градуса и изрита Фюес в гърдите, запращайки го в шкафа на метър зад него. Фюес рухна на пода, но в същата секунда върху блекколара връхлетя Кутури. Дясната му ръка с разперени пръсти бе насочена към очите на Мордикай. В същото време се опитваше да подсече краката му. Блекколарът подскочи, за да избегне крака на атакуващия, хвана ръката му и я изви зад гърба му. Веднага след това с другата си ръка нанесе унищожителен удар и счупи врата на Кутури.

Остави отпуснатото тяло да падне на пода и се обърна към центъра на стаята. С изкривено от страх и ярост лице Маккитерик се целеше в него с пистолет с куршуми. Главата и ръцете на Мордикай не бяха защитени от бронирания костюм и единственото, което му оставаше, беше да се махне от огневата линия. Той се извъртя и със

сilen отскок се озова зад преобрънатата маса. Първите два изстрела попаднаха в стената и масата. Застанал зад временното си прикритие, Мордикай имаше два начина да нападне — или да излезе от другата страна прав, или да се претърколи. Той не използва нито един от двата. Вместо това изскочи иззад прикритието оттам, откъдето беше влязъл.

Маневрата се оказа успешна. Маккитерик се целеше над масата. Разбра грешката си, но преди да успее да реагира, шурикенът на Мордикай се заби в гърлото му. Той падна на пода и остана да лежи неподвижен. Мордикай също не помръдваше — ослушваше се за забързани стъпки и възбудени гласове. Но в ушите му отекваха само ударите на собственото му сърце. Той се изправи, провери дали и тримата аржентианци са мъртви и измъкна шурикена от тялото на Маккитерик. Замисли се за момент дали да не претърси стаята, но се отказа. Вместо това тръгна към вратата.

Спра с ръка върху дръжката и погледна трите тела. Не, изпитваше вина за стореното — не беше извършил убийство, а беше въздал правосъдие.

Излезе от стаята, като внимателно затвори вратата.

29.

Неприязната, излъчвана от присъстващите, беше толкова силна, че сякаш гореща вълна обля Кейн, докато двамата с Лейт прекосяваха залата за конференции, за да стигнат до местата си. Всички ги наблюдаваха с ледени изражения. Двамата седнаха и той хвърли крадешком поглед към лицето на Лейт, но дори на комскуера да му беше ясна причината за това посрещане, той не се издаде с нищо. Местата, които обикновено заемаха четиридесетте блекколари на Бакши, бяха празни.

Тремейн не губи време в предисловия и направо попита:

— Комскуер Лейт, бихте ли ни казали къде се намираха вашите хора вчера вечерта между девет часа и полунощ?

— Бих могъл — отвърна Лейт, — но не е необходимо. Аз съм този, който нареди да ги убият.

Изненадата в залата беше неподправена.

— Кого сте наредили да убият? — със свито гърло попита Кейн.

— Фюес, Маккитерик и Кутури — обясни сдържано Тремейн. — Освен това чух, че Валънтайн не се е завърнал тази сутрин с Дженсън и Скайлър.

— Точно така. — Гласът на Лейт беше спокоен, но изпълнен с горчивина. — Нито пък Новак. Валънтайн и тримата останали бяха виновни за смъртта му.

— И как стигнахте до това заключение? — възклика Майлс Камерън.

— Те бяха шпиони на правителството.

За момент всички замълчаха слисано, след което тишината беше нарушенa от възмутен ропот.

— Какви са доказателства ви? — извика Фей Пикиано.

— Нямам преки доказателства, ако това имате предвид. Ако разполагахте тук със съответни условия, то един биохимик би могъл да ви докаже, че никой от четиридесетте не е приемал препарата беклаш. Но бих могъл да ви дам косвени доказателства.

— Какви например? — В гласа на Фей прозвучаха метални нотки, но за разлика от останалите, тя очевидно искаше да го изслуша.

— Например твърде емоционална и показна ненавист към Рикрил и правителството. Нито Бакши, нито хората ми демонстрират такава. Подобно пламенно държане твърде бързо изхабява блекколарите и не е типично. Но вие очаквахте подобно стереотипно поведение от страна на блекколарите — поправете ме, ако греша, и камуфлажът им е бил добър.

Кейн бързо огледа израженията на останалите. Независимо от явната неприязнь, изглежда, думите на Лейт ги накараха да се замислят. Самият Кейн имаше усещането, че губи почва под краката си.

— Освен това Скайлър донесе пръстена на Валънтайн — продължи Лейт — и мога да ви покажа, че е бил преработен, за да отговаря на ранга му, докато оригиналът очевидно е бил притежаван от офицер с по-висш чин. И най-накрая — тримата, които уби Мордикай, са го нападнали първи.

— Добре им се е отразило, няма що? — Тремейн хвърли злобен поглед към Мордикай, който стоеше напълно спокоен до вратата. — Маккитерик е убит с летяща звезда, Кутури е със счупен врат, а белият дроб и сърцето на Фюес са пробити от собствените му кости. А доколкото забелязвам, вие дори не накуцвате.

Мордикай не му отговори.

— Това не променя факта, че един истински блекколар не би атакувал в подобна ситуация, а първо би се опитал да се оневини.

— И как би станало това? — изрева Камерън. — Вашите думи срещу техните.

— Помисли, Майлс — неочеквано заговори Бакши. — Всички ние бяхме в тренировъчния център на Центавър А. Съществуват хиляди дребни неща и процедури, които един истински блекколар би трябвало да знае.

Цялото внимание на групата се насочи към Бакши.

— Нима искаш да кажеш, че Лейт е прав? — запита удивеният Тремейн.

— Не съм сигурен, а и възможността да ги разпитаме си е отишла заедно с тях.

— Много удобно — добави със сарказъм Камерън.

— Но — продължи упорито Бакши, — ако Лейт се окаже прав, това би обяснило всичките ни провали през последните години.

— Но дори и да не са били истински блекколари, това не ги прави автоматично шпиони — продължи да настоява Камерън.

— Ти самият едва ли си вярваш — каза с насмешка Фей. — Какво друго биха могли да бъдат?

— Прав ли ще съм, ако предположа, че вие сте този, който е довел четиримата в Радикс, Камерън? — поинтересува се Лейт.

— Какво искате да кажете?

— Ами вие ги защитавате с такава жар, сякаш се страхувате, че другите ще погледнат с лошо око на вас, ако тези мъже се окажат фалшиви.

— Ами, аз... О, по дяволите! Да, една от свръзките ми ме заведе при тях и аз бях онзи, който препоръча на Рал да ги включи като съветници по стратегията и тактиката. Но това е всичко. — Той посочи Бакши с пръст. — Ето, и Сърл ги взе за истински, та какво остава за мене?

— А ти, Сърл, защо ги взе? — с любопитство попита Фей. — Преди малко каза, че с разпит можеш да ги разобличиш.

Бакши сви рамене. Подобно на Камерън, и той беше притеснен.

— Нямах причина да се съмнявам в тях. Имаха достатъчно общи познания по тактика, както и умения на блекколари. Спомнете си, че групата на блекколарите действаше независимо от нас. Нямаше нужда да познавам всички лично. — Той кимна към Лейт. — Нали вашият отряд също е бил образуван от остатъци на други подразделения? Всъщност разбрах, че един от хората ви е имал поражения на нервната система, подобно на онези, които твърдяха, че имат Фюес и останалите. След като ви отне толкова време, за да ги разобличите, вероятно те са подправили и тези симптоми.

Лейт кимна. За разлика от него, Кейн едва сдържа вълнението си, защото всички въпроси относно Додс закръжиха в главата му с нова сила. След като Фюес и останалите бяха успели да заблудят Бакши, какво доказателство имаше, че Додс не е вършил същото на Плинри? Никакво, освен, разбира се, личното поръчителство на Лейт. Естествено Лейт беше над всяко подозрение — той твърде често рискуваше живота си в защита на акцията. От друга страна, с отстраняването на четиримата аржентианци комскуерът успешно беше

запушил устата на опозицията в Радикс. В този момент му се прииска Тремейн да продължи да настоява за повече доказателства.

Благодарение на подкрепата на Бакши и Фей страстите около убийството започнаха леко да затихват, поне временно. Лейт очевидно смяташе въпроса за приключен и премина към работа. Пред него вече имаше разтворена карта. Кейн слушаше с половин ухо как той излага плана, който беше разработил заедно с Хокинг — отнасяше се за похищението на транспортни кораби от военния космодрум Брокен. В този момент стана ясно, че опозицията срещу методите на Лейт не е умряла с Фюес и компанията му.

— Вие ми изглеждате абсолютно уверен, че такава бомбардировка ще ни разчисти пътя през външните кордони, преди от кулите да открият огън и рикрилите да докарат допълнителни сили — каза Сали Куинлан и поклати със съмнение глава. — Ще приема на доверие това, което засяга блекколарите, но ние говорим за космодрум на рикрилите и аз знам със сигурност, че той разполага с твърде добра охрана.

— Права сте — съгласи се Лейт, — но аз описах само първото направление на атаката. Второто ще мине оттук — той посочи с пръст върху картата, — водено от двама блекколари в бронекостюми, които ще проправят път през периметъра с мините. Без обичайното предупреждение нашите хора ще са вече при корабите преди рикрилите да успеят да реагират.

— Освен ако корабните лазери не обстреляват автоматично непознати обекти — каза Тремейн. — Съгласен съм със Сали, планът ви е нереален. — Той хвърли злобен поглед на Лейт. — Или и това е някоя маневра за отвлечане на вниманието като голямата операция за затвора „Цербер“?

— Не, този е съвсем истински. И ще е нереален, ако целта ни е да завземем космодрума. Всъщност искаме само да качим ветераните на един транспортен кораб и да излетим.

— И защо сте толкова уверен? — изръмжа Тремейн.

— Защото Рикрил иска корабите от клас „Нова“ — намеси се Фей, без да сваля поглед от лицето на Лейт. — На това разчитате, нали?

— Господи! — възкликна Джеремая Дан. — Рал, тя е права! Фюес и Маккитерик бяха там, когато Лейт ни каза за корабите.

Тремейн изгледа подозрително Лейт, после се обърна към Фей.

— Какво имаш предвид?

— Просто е — отвърна Фей, все още без да сваля очи от Лейт. —

Рикрилите вече знайт защо блекколарите са тук. Следователно те имат две възможности: или напълно да ни унищожат, или да ни позволят да продължим с операцията, като се възползват от това.

Лейт се усмихна и леко ѝ се поклони.

— Чудесна аргументация.

— Благодаря — отвърна сухо тя. — Тогава вероятно ще ме изслушате по- внимателно. След като агентите му са мъртви, Апостолерис ще бъде принуден да ни спре. Той не може просто така да ни последва до мястото, където са скрити „Нова“, корабите му трябва да останат далече зад нас и докато разбере къде сме, ние вече може да сме активирали поне един.

— Забравихте, че разполагат с трийсет и повече корсари — напомни ѝ Лейт. — Рикрилите знайт, че с толкова хора на борда не можем да достигнем пълна тяга за по-малко от четирийсет часа. Могат да ни следят оттук дори само по следата от двигателите и пак ще имат достатъчно време да изпратят корсарите.

— Това означава, че корабите се намират на четирийсет часа от Аржент — отбеляза Бакши.

— Така е. Е, стига, предполагам, че вече всички сте се досетили къде са.

В стаята се възцари тишина.

— В Диамантения пръстен ли? — предположи Тремейн.

— Разбира се. — Лейт кимна. — Там има поне хиляда достатъчно големи астероида. На всеки от тях може да са издълбани пет пещери, в които да са скрити корабите с активирани щитове и рикрилите могат да ги търсят безуспешно следващите десет години, без да могат да ги открият. Сигурен съм, че ще ни оставят да им покажем пътя.

— Е, звуци успокоително — подигра се Камерън. — И какъв тогава е смисълът на упражнението, след като рикрилите така или иначе ще ни хванат?

— Защото ние знаем нещо, което те не знайт — обясни спокойно Лейт. — Един от хората ми разполага с хитър способ за привеждане на оръдията на корабите в бойна готовност за по-малко от четири часа.

Ако успеем да разположим корабите в удобна позиция, можем да задържим всякакви атаки на рикрилите, докато пуснем двигателите.

— И защо досега не сме чували за това чудодейно средство? — изрази подозрението си Тремейн. — И кой е този, за когото се предполага, че го знае?

— Не се „предполага“ — поправи го спокойно Лейт. — А не сте чули за това, защото не е ставало дума.

— И все пак?

— Дженсън, разбира се. Той е нашият специалист по космически кораби.

Тремейн се замисли дали отново да не поисква доказателства и погледна строго Лейт. Последният издържа погледа му спокойно, без да мигне, и ръководителят на Радикс пръв отмести очи.

— Само не забравяйте, че ако от това не излезе нищо, и вие също ще загинете — мрачно каза той, после махна с ръка към картата на базата Брокен. — Да се надяваме, че и колитата мислят като вас. В противен случай ще загинат напразно много хора. А вие и хората ви също няма да се измъкнете.

— Точно обратното — ние ще бъдем първите в списъка на загиналите. Или забравихте, че ние ще водим двете крила на атаката?

Тремейн го изгледа замислено.

— Добре. Кога започваме?

— Довечера — отвърна веднага Лейт.

Обезболяващото, което му бяха дали, не беше познато на Голуей. То беше успокоило болката, без да замъгли мозъчната му дейност. За което малко съжаляваше. Част от него искаше да избяга от спомените от последните няколко часа. Той потрепери, като си спомни как беше дошъл в съзнание, затрупан под отломъците на срутената сграда. Но още по-болезнен беше фактът, че блекколарите отново бяха извършили нещо, което се смяташе за невъзможно.

И част от отговорността за това лежеше на неговия гръб.

— Сигурен съм, че той разбра думите ми — каза отново Голуей на полковник Икинс. — Беше с достатъчно бистър ум, а блекколарите не пропускат важна информация.

— Особено когато им я поднесат на тепсия — отбеляза хапливо Икинс.

Когато преди час полковникът седна за първи път на стола на префекта, изглеждаше леко смутен — вероятно никога не беше седял от онази страна на бюрото, беше си помислил Голуей. Сега, след като беше провел десетина телефонни разговора и беше дал поне още толкова заповеди, полковникът изглеждаше само уморен.

— Знам — каза Голуей.

Чувството му за вина изобщо не намаляваше от факта, че беше оцелял само защото в момента, когато балонът се спука, се намираше в килията на Дженсън. От хората в командната зала беше оживял само префект Апостолерис, който се намираше в реанимацията на болницата в Милер.

Икинс изсумтя, но после поклати глава.

— Забравете това. Дори и да не му бяхте казали нищо, те пак щяха да разкрият другите трима заради връзката им с Валънтайн. Надявам се само да сме готови преди следващия ход на Лейт.

Със здравата си ръка Голуей посочи телефона.

— Разполагате ли с достатъчно хора, за да блокирате всички космодруми?

— Нямам друг избор — въздъхна Икинс. — Без съгледвачите си в Радикс едва ли ще разберем навреме координатите на корабите, за да могат рикрилите да стигнат там първи.

— А защо не ги оставите да тръгнат и да ги проследите? — предложи Голуей. — Това е напълно възможно. Те ще стигнат до корабите и е въпрос само на часове рикрилите да изпратят там една ескадрила корсари.

— Мислих и за това. Всичките ни специалисти твърдят, че ще са им необходими поне два дни, за да приведат корабите в бойна готовност. — Той вдигна очи към Голуей. — Но ми се струва, че пропускаме нещо. Лейт не може да не се е сетил за това, а операцията му продължава на пълна скорост. Или ние сме сгрешили, или Лейт знае нещо, което аз не зная. — Той поклати глава. — Не мога да си позволя да ги подценя отново.

Телефонът иззвъня и Икинс го вдигна.

— Кабинетът на префекта по безопасност, Икинс слуша — каза той. Секунда след това очите му се разшириха. — Да. Благодаря. — И

бързо затвори.

— Какво става? — напрегнато попита Голуей.

— Насам идва рикрил — изсъска Икинс.

Думите му още не бяха загълхнали, когато вратата рязко се отвори и влезе един от извънземните.

Голуей не виждаше за първи път рикрил, но в този имаше нещо по-различно. Беше огромен, изпълни цялата врата, а стъпките му отекваха и през дебелия килим върху пода. Но дори и това не обясняваше излъчването на мощ и авторитет, което се долавяше безусловно. Двамата с Икинс се изправиха на крака. Погледът на Голуей продължаваше да търси отличителните знаци за ранга на чуждоземеца. Нито един от орнаментите не му беше познат.

Рикрильт спря пред бюрото, изгледа Икинс и произнесе с клокочещ глас:

— 'Рект А'столерис?

Икинс преглътна с усилие.

— Аз съм полковник Икинс, изпълнявам длъжността префект. Префект Апостолерис е сериозно ранен.

Рикрильт посегна към колана си и Голуей неволно трепна, преди да разбере, че чуждоземецът няма да измъкне меча си. Но колкото и незначително да беше движението му, рикрильт го забеляза.

— Аз съм Хракх — 'оин Кхаск. — Той прокара лата по ножницата на меча и Голуей изстина. Воините клас Кхаск принадлежаха към елита на рикрилското общество. Какъв пост заемаше този в правителството на Аржент можеше само да се гадае. Но това нямаше значение. Заповедите от воин Кхаск се изпълняваха безусловно.

Очевидно това беше твърде добре известно и на Икинс.

— Какви ще бъдат заповедите ви? — направо попита полковникът.

— 'Дигнете 'ариерите около всички космо'руми — каза чуждоземецът. — Враеска а'ака разешена.

Икинс премига.

— Слушам. Но... дали сте в течение, че врагът елиминира шпионите ни?

— 'Тъпости ли задаате? — произнесе Хракх с нисък глас.

Голуей усети как устата му пресъхва. Само веднъж беше чувал този тон и веднага след това трима мъже бяха намерили смъртта си.

— Не се съмнявам в заповедите ви нито в пълномощията ви — отвърна бързо Икинс. — Съмнявам се само в нашата възможност да защитим интересите на Рикрил без информацията от четиридесета ни шпиони.

Хракх видимо се успокои, макар да не мръдна и мускул. Гласът му възвърна обичайната си пискливост.

— Ваш'та реакция не е необходима. Рикрил контролира ситуацията.

— Разбира се, разбира се — енергично закима Икинс. — Веднага ще изтеглим силите си.

Очите на рикрила пробягаха по Голуей, след което той напусна стаята без повече думи.

Икинс бавно седна, опитвайки се да запази поне частица от достойнството си. За разлика от него, Голуей направо се тръшна върху своя стол.

— На Плинри казват, че когато един рикрил побеснее, посещава кабинетите на хората и разпердушинва всичко, вместо да потроши своя дом.

— Не е слух — виждал съм го с очите си. — По лицето на Икинс се стичаше пот.

Голуей погледна към зеещата врата.

— За какво беше всичко това?

Икинс прокара ръка по лицето си.

— Изглежда, че ще приведат в действие плана на Апостолерис.

— Но това е рисковано. Ако Лейт крие още един коз в ръкава си, ще изгубят всичко.

— Прав сте — каза замислено Икинс. — Но вероятно те няма да чакат, докато Лейт стигне до корабите, за да действат.

Голуей осъзна накъде бие полковникът.

— Искате да кажете, че рикрилите си имат свой високопоставен шпионин в Радикс?

— Не би ме изненадало.

Известно време се гледаха мълчаливо и Голуей разпозна в очите на другия мъж своето собствено недоволство от тази информация. Двамата не казаха нищо. След малко Икинс посегна към телефона. Предстоеше му да отмени редица заповеди.

Подготовката на предстоящата операция включваше уточняване на куп подробности, така че когато Лейт се върна в помещението на блекколарите, беше вече късен следобед. Потънал в мислите си, той бавно влезе в стаята и чак когато затвори вратата, забеляза, че в стаята има гост. До прозореца седеше Лиана Роуд и разговаряше за нещо с Кейн.

Леко раздразнен, комскуерът се приближи до Хокинг, който наблюдаваше внимателно разговарящите, седнал до масата.

— Как са Дженсън и Скайлър? — попита го Хокинг.

— По-добре са — тихо отвърна Лейт. — Вейл каза, че Дженсън страда главно от обезводняване и силна атрофия на стомаха, заедно с няколко изгаряния от лазер и електрически шок. Скайлър пък е схванат от обгарянията, но до два дни ще се оправи. Но ще се наложи да пропусне бойната ни нощ. — Той кимна леко към Лиана. — Откога е тук?

— Около десет минути — отвърна Хокинг с неодобрение. — Не исках да я пускам, но Кейн настоя. Очевидно се е уговорил предварително за тази среща, преди да поема смяната от Куон.

Лейт погледна към Мордикай, който се бе облегнал до вратата, и той кимна, потвърждавайки подозренията на Хокинг.

— За какво говорят?

— Не мога даоловя какво назва тя, но разчитам по устните отговорите на Кейн. Прилича ми на нещо като доклад от разузнаване.

Лейт изпъшка.

— Е, ще се наложи да си тръгне. Не му е сега времето на Кейн да се прави на генерал.

Той махна леко с ръка, за да привлече вниманието на Кейн, но в този момент двамата се изправиха и тръгнаха към вратата. Докато се разминаваха, Лиана кимна на комскуера, а Кейн го изгледа студено. Мордикай затвори вратата след Лиана и Лейт се обърна към Кейн.

— Какво значи това?

— Бях я помолил да събере тихомълком малко информация от Камерън и Сали Куинлан.

Лейт кимна.

— Е, и?

— Само допреди три часа Брокен гъмжал от сили на сигурността, които изграждали кордон от външната страна на главната ограда. Наблюдателите на Сали казват, че после съвсем неочеквано всички напуснали. Същото се случило и на останалите космодруми. Още едно любопитно нещо: някъде в ранния следобед те видели да излитат необичайно голям брой корсари и никой след това не е докладвал за приземяването им.

— Застраховат се — промърмори Хокинг зад гърба на Лейт. — Вероятно ще се пръснат сред Диамантения пръстен с надеждата, че някой от тях ще се окаже по-близо до корабите „Нова“ от онези, които ще ни последват.

— Изглежда разумно — съгласи се Лейт.

— Да — кимна Кейн. — Но не ви ли се струва странно, че силите на сигурността остава само да ни връчат официална покана да отидем на Брокен?

— Хубав въпрос. А не ти ли се струва странно, че са изпратили корсари да ни чакат?

— Както каза Хокинг: застраховат се.

— Застраховка срещу магическите способности на Дженсън най-вероятно.

На Кейн му беше нужно малко време, за да осъзнае чутото.

— Нима намеквате, че в групата все още има шпионин? — невярващо попита той. — Това не е ли малко прекалено дори и за хитрец като Апостолерис?

— Може и да греша.

— Искрено се надявам да е така, защото благодарение на вашата малка лъжа силите на сигурността ще затегнат още по-яко примката около врата ни. Изльгахте за Дженсън, нали?

— Успокой се. Но пък накарах Тремейн да дойде с нас.

— Прекрасно. Значи всички ние ръка за ръка ще се хвърлим в обятията на силите за сигурност. — Кейн замълча, изпепелявайки с поглед Лейт. — Знаете ли, Лейт, ще ви трябва някой дяволски добър номер, за да се измъкнете.

— Знам. Може и да имам такъв, но ще трябва да изчакаме, за да видим дали ще свърши работа.

— Кажете ми за какво става дума.

— Съжалявам, но не мога.

— Отнася се до Додс, нали? — настоя Кейн. — Оборудвал е своя корсар със специално оръжие, нали?

Лейт поклати глава.

— Съжалявам. Налага се да ми се довериш.

Кейн го изгледа със стиснати устни.

— Повтаряте ми тази фраза от дълго време. Но и аз нося отговорност за тази мисия, а търпението ми се изчерпи. Ако искате да ви се доверя, същото ще трябва да направите и вие.

— Сидването си тук рискувах живота на всички ни — тихо отвърна Лейт. — Загубихме хора на Плинри, а тук умря Новак. И можем да загубим още хора тази вечер. Това ли искаш?

— Казах ви — искам да знам какво ще стане, когато намерим корабите „Нова“.

В стаята надвисна тишина. Лейт усети с какво внимание Хокинг и Мордикай следят разговора. Знаеше, че и двамата се чудят какво е планирал.

— Съжалявам — повтори Лейт и с това приключи разговора. — Елате тук — добави комскуерът и тръгна към масата, където седеше Хокинг. — Нямаме много време, а има още подробности за уточняване.

— Да, сигурно — тихо каза Кейн.

Лейт забеляза раздразнението в гласа му, но реши да не му обръща внимание. Наблизаваха последната отсечка и нямаше място и време за мрънкачи.

Кейн сам трябваше да преодолее наранените си чувства.

30.

Кейн нямаше богат опит от участия в бойни действия, но за сметка на това имаше нелоша теоретическа подготовка, а и наблюдателният му пункт — лежеше по корем върху покрива на един от товарните камиони, му даваше възможност да наблюдава операцията като от трибуна. Това, което виждаше, водеше до едноединствено заключение.

Нападението противично изключително гладко.

Кейн остави за малко бинокъла, за да изтрие очите си от потта, която се стичаше под бойната му качулка.

Двете атакуващи групи се придвижваха практически безпрепятствено по ярко осветеното поле на космодрума — срещаха само незначителна, спорадична съпротива от страна на рикрилите. Както винаги Лейт се оказа прав: чуждоземците искаха групата им да излети безпрепятствено, затова правеха всичко възможно, за да не ги откажат.

Кейн усети тежестта на лазерния си пистолет на колана и въздъхна. Нямаше съмнение, че сред тях продължаваше да има шпионин. Той се опита да сподави вълнението, което го обзе при мисълта за това, което му предстоеше да стори.

— Кейн — дочу шепот отдолу.

Надникна над ръба на покрива. На слабата светлина различи десетина фигури, които се движеха между камионите. Точно под Кейн една от тях гледаше към него.

— Тук съм — прошепна той.

— Време е да тръгваме — отвърна познатият глас на Мордикай.

Кейн се плъзна до ръба, провиси крака отстрани на камиона и след секунди се озова притиснат между Мордикай и Скайлър в претърпкания с ветерани камион.

— Как изглеждат нещата? — тихично го попита Скайлър.

— Вървят като по масло.

Камионът рязко потегли. Пътуването не продължи дълго. Колкото и да напрягаше слуха си, Кейн не чу нищо интересно. Само веднъж различи далечна експлозия, която вероятно означаваше, че вратата на летището вече е отворена. Последва остьр завой, няколко минути пътуване с висока скорост, след което камионът спря. Още преди пътниците да се осъзнаят, вратите на камиона се отвориха и нечии гласове им викнаха да побързат. Кейн беше от първите, които слязоха, и веднага се огледа.

Намираха се в частта за гражданска полети до два огромни товарни кораба. Четири от петте им камиона вече бяха пристигнали и от тях се изсипваха хора и се трупаха пред слабо осветените люкове на корабите. Отстрани стояха членове на Радикс, въоръжени с лазерни пистолети — изпълняваха едновременно роля на охрана и регулировчици. Между корабите се образуваше нещо като коридор и в дъното му Кейн забеляза светлини от пожар.

— Какво гори? — попита той Мордикай, когато последният го поведе към по-близкия кораб.

— Нищо важно — отвърна вместо него приближилият се от другата страна Скайлър. — Първият ни камион беше натоварен със запалителна смес, която се разпръскваше отпред и отзад. Спадафора го паркира между нас и кулата и я запали. Образува се огнена стена, дълга близо петдесет метра, освен това при това осветление не действат инфрачервените датчици.

— Добре ли е Спадафора?

— О, Тарди е роден пироман. През живота си е устроил повече пожари и огнени завеси, отколкото всички ние заедно.

Корабът, в който влязоха, беше значително по-голям от онзи, с който бяха излетели от Плинри, а и с десетина години по-нов. Скайлър очевидно беше добре запознат с вътрешността му, защото ги отведе до капитанската каюта без проблем.

Там вече се беше събрала малка група. Освен Лейт, Бакши и Тремейн там бяха командир Нмура и трима от неговите хора. Командирът извършваше бърза проверка на контролните уреди. Тремейн седеше на пулта за комуникации. Кейн си намери едно свободно място в дъното на каютата и зачака.

След няколко минути корабът започна да се издига — стана така плавно, че ако не беше чул заповедите, Кейн щеше да го пропусне.

През следващите няколко секунди на екраните все още можеха да се видят светлините на космодрума, но Нмура очевидно бързаше да се измъкне от обсега на противовъздушната отбрана на Аржент, затова корабът започна бързо да набира скорост, а изображенията се замъглиха. Уж небрежно, Кейн постави ръка върху дръжката на бластера си.

— Излязохме в орбита — долови единият от пилотите. — „Чайнбрейкър II“ ни следва. Няма следа от преследвачи.

— Няма да е задълго — каза Нмура и се обърна към Лейт. — Трябва да знам къде отиваме, комскуер.

— Добре — кимна Лейт. — Твой ред е, Кейн.

— Все още не — отвърна Кейн и извади пистолета си от кобура.

— Първо трябва да неутрализирам още един агент на правителството.

Всички притихнаха и в настъпилата тишина тихото жужене на приборите му се стори оглушително. Пръв заговори Лейт, без да откъсва очи от лицето на Кейн, все едно че не забелязваше пистолета, насочен в гърдите му.

— Какво правиш, по дяволите?

Кейн не му обърна внимание.

— Всички да се отдръпнат до стената — нареди той през стиснати устни. — Лейт, ако се предадете доброволно, ще имате възможност да се защитите пред съд. В противен случай ще ви убия сега. Кое избирате?

— Кейн, добре би било първо да ни обясниш какво става — предупреди го Скайлър и премести ръката си по-близо до ножовете си.

— Лейт е шпионин — отвърна Кейн. — Нямам доказателство — все още. Но всичко сочи натам. Как иначе ще обясните, че всяка операция, която предприема, завършва успешно? — Той мръдна леко пистолета. — Е, Лейт, ще позволите ли на Бакши и Нмура да ви завържат?

— Кейн, ти си се побъркал! Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ето... — Лейт повдигна ръце... и в същия момент скочи.

Движението беше съвсем неочеквано, но Кейн беше готов и преди Лейт да прекоси пространството от три метра, което ги разделяше, приклекна и стреля. После отскочи, за да не го смаже тялото на блекколара, който се свлече на пода и остана да лежи там.

Тишината в кабината стане още по-зловеща. Кейн стоеше с насочен пистолет и внимателно наблюдаваше падналия блекколар. Лейт лежеше на една страна със свити крака. Дясната му ръка беше преметната неестествено над главата, а лявата сякаш искаше да запуши отвора в бронята, издълбан от лазера. Кейн можеше да долови миризмата на изгоряло мясо дори и от мястото, където стоеше.

Кейн се изправи с разтреперани от напрежението ръце и прибра пистолета в кобура. После се обърна към ужасените лица на останалите.

— Добре — каза с възможно най-спокойен тон, — сега вече сме готови да продължим.

Движейки се като сомнамбул, Скайлър се отдели от групата и клекна до неподвижното тяло на Лейт. Ръцете му първо докоснаха леко бронята, после внимателно повдигнаха качулката и напипаха сънната артерия. Той остана за момент в тази поза, преди да се надигне. „Добре че лицето му е закрито от качулката“ — помисли си Кейн.

— Кейн... — заплашително започна блекколарът.

— Той сам се издаде — прекъсна го Кейн. — Ще използвам доказателството, което той използва срещу Фюес и приятелите му. Нападна ме пръв. — Обърна демонстративно гръб на Скайлър и направи крачка към Нмура, който стоеше като замръзнал до пулта. — Командире, имам два набора с координати за местонахождението на „Нова“. Ще може ли от тях компютърът да изчисли орбитата?

Нмура нерешително кимна.

— Прекрасно. — Кейн започна внимателно да извиква пред съзнанието си поредицата цифри, макар че някаква част от него сякаш се противеше на това. — Първи набор: стандартни координати от слънчева/галактическа система...

Отне му три минути, за да изрецитира цифрите, а за половин минута компютърът изчисли орбитата. На екрана се появи едновременно местонахождението на „Нова“ и избор от три курса дотам от мястото, където се намираше товарният кораб.

— Да, това наистина е някъде в Диамантения пръстен — отбеляза Кейн, докато разглеждаше цифрите. — Не избирайте веднага този курс, за да не им дадем възможност да ни проследят.

Нмура отново кимна, но каза:

— Трябва да съобщя предварителния курс на „Чайнбрейкър II“.

— Не се беспокойте за това — разнесе се тих глас зад тях. — Тази вечер никой никъде няма да се придвижи.

Нещо в уверената интонация на гласа ги накара да не предприемат рисковани действия. Бавно, отдръпвайки ръката си от кобура, Кейн се обърна. В най-отдалечения край на каютата, с насочен към тях пистолет, стоеше Бакши.

31.

Съществува един праг, при чието достигане човек губи способност да реагира на стрес адекватно. Като видя студеното лице на Бакши, Кейн реши, че тяхната група е достигнала този праг. Вълнението след неговия изстрел срещу Лейт все още не беше утихнало и сега всички просто се вцепениха.

— Сърл, какво правиш? — изръмжа Тремайн.

— Скайлър, отиди до останалите — нареди Бакши, без да обръща внимание на Тремайн. — Ръцете ви да останат на нивото на гърдите и не забравяйте, че рефлексите ми не са по-лоши от вашите. И не ми пречи да виждам Кейн и бластера му.

С периферното си зрение Кейн видя, че Скайлър изпълни заповедта.

— Кого смяташ да убиеш? — запита той насмешливо.

— Никой няма да умре — със същия тон отвърна Бакши. — За всички участници в тази операция ще има амнистия, включително за Кейн и за вас — блекколарите, но само ако се предадете доброволно. Командир Нмура, уведомете другия кораб, че се връщате на Брокен.

— А ако откажа? — запита сковано Нмура.

— Оставането им тук е безсмислено — те не знаят къде се намират „Нова“ — напомни му Бакши.

— Предател! — Думата, излязла от устата на Тремайн, беше изпълнена с нечовешка ненавист. — Долен предател!

— Изпратете съобщението, командире — повтори Бакши.

Кейн забеляза, че Бакши говори, без да ги гледа, което го озадачи и вбеси Тремайн.

— Погледни ме, проклет да си! — изкрещя ръководителят на Радикс. — Или не ти достига мъжество за това?

Устните на Бакши се разтеглиха в подобие на лека усмивка.

— Извинявай, Рал, но в момента ти не представляваш интерес за мен, за разлика от командос Мордикай.

— Мордикай ли? — възклика Тремайн и се извърна наляво.

Кейн също бавно обърна глава. Мордикай стоеше неподвижен под прицела на пистолета на Бакши. Най-добрият ръкопашен боец, така го беше нарекъл веднъж Лейт, сега изглеждаше някак оstarял и нерешителен.

— Ти ме надцени, комскиер — прошепна блекколарът, повтаряйки като ехо мислите на Кейн.

— Не мисля така. Фюес, Маккитерик и Кутури не бяха блекколари, но в замяна на това бяха изключителни бойци. Моите уважения към всеки, който е успял да ги победи — и тримата, така че не смяtam да свалям поглед от теб.

— Значи от самото начало сте знаели, че са лъжеблекколари — бавно каза Кейн. — Предполагам, че и те са знаели за вас. Колко жалко, че Мордикай ги е убил така бързо.

— Това едва ли щеше да ви помогне. Те не знаеха за мене. Аз докладвах директно на рикрилите.

— На рикрилите значи? — Гласът на Тремейн беше невероятно спокoen, но лицето му бе изкривено от дива омраза. — Да предадеш собствената си раса за колко... Каква е сега тарифата — пак ли е трийсет сребърника на човек?

— Не очаквам, че ще ме разберете, но се опитвах да помогна — каза с въздышка Бакши.

— Да бе. Без предатели изобщо нямаше да можем да функционираме.

— Нямаше да оцелеете — сряза го Бакши и за първи път леденото му спокойствие се пропука. С видимо усилие той възвърна самообладанието си. Когато заговори отново, в гласа му имаше нотка тъга. — Нима не разбирате — почти умолително каза той, — че Рикрил никога не би допуснал съществуването на нелегално съпротивително движение близо до предния боен фронт на крайселите?

— И затова реши да ни кастириаш, така ли? — Тремейн беше готов да го заплюе.

— По-добре това, отколкото пълно унищожение. Главните квартири в Милер и Каларанд бяха гъсто населени с шпиони на Апостолерис. Щяха да ви затрият само за една нощ. Вероятно щяха да заличат цели градове, за да са сигурни, че са унищожили всичките ви групи. Това ли искаш за Аржент, Рал? Бъди искрен.

Тремейн си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че има и по-лоши неща от това да умреш за кауза, в която вярваш. Например да живееш като нечий блюдолизец.

— Очевидно нищо не разбираш — каза уморено Бакши. — И дръпни ръката си от бластера.

— Не. — Гласът на Тремейн беше спокоен. — Нямам никакво намерение да приемам подаяния от рикрили. Хайде, безгръбначно, покажи дали ти е останала някаква смелост, застреляй ме.

— Рал — започна предупредително Бакши.

В този момент отнякъде по диагонал на кабината прелетя сребрист предмет и улучи ръката на Бакши, която държеше пистолета.

Ударът не беше силен и Бакши не изпусна оръжието, но за секунда го наведе. Тази секунда обаче беше повече от достатъчна за Мордикай. Той се хвърли и с крак изби лазера, който изхвърча, удари се в стената и падна на пода. Бакши отвърна с неефективен удар с крак, целяки се в корема на Мордикай; после отскочи и зае бойна поза. Мордикай го последва и за момент двамата замряха, опрели носовете си. Аржентианецът отстъпи една крачка и се втурна в отчаяна атака. Мордикай сякаш това чакаше. След секунди битката приключи.

Едва тогава излезлият от вцепенението си Тремейн успя да извади бластера си. С изумление насочваше оръжието си ту към сгърчената фигура на Бакши, ту към изправилия се в цял ръст Лейт.

— Можете вече да го приберете — посъветва го мрачно Лейт. — Всичко свърши. Нмура, уведомете другия кораб за курса и да тръгваме преди рикрилите да разберат, че са изгубили играта.

— Аа... слушам, сър.

Напълно объркан, Нмура се обърна към пулта за управление.

Лейт прекоси кабината, разнасяйки около себе си миризма на изгоряло мясо, и се наведе над Бакши, за да провери пулса му. После се изправи и се озова срещу Тремейн, който все още стискаше пистолета си.

— Всичко свърши — повтори блекколарът. — Освен ако все още се съмнявате, че Бакши беше шпионин.

Тремейн бавно прибра бластера в кобура, без да сваля удивения си поглед от зеещата рана в гърдите на Лейт.

— Това пак някой от вашите малки фокуси ли беше? — запита обидено той. После стрелна с гневни очи Кейн. — Предполагам, че

лазерът на Кейн е бил специално настроен или нещо подобно.

— Беше толкова смъртоносен, колкото вашия. Иначе Бакши никога не би се хванал. Просто съм с двойна броня, а под горната сложих парче сурово месо, за да се получи истинска миризма. Но ако Кейн беше пропуснал и ме беше уцелил в главата, сега щях да съм мъртъв.

Лейт свали ръкавицата си изтри потта от челото си.

— Движим се по курса, комскуер — обади се Нмура. — Отклонение десет градуса от целта.

— Трябваше да ми кажете — изръмжа Тремайн. — Или сте смятали, че не мога да бъда обективен към най-близкия си помощник?

Лейт го изгледа продължително.

— Никога не съм се съмнявал във вашата обективност — тихо каза той. Гледаше го право в очите. — Не бях сигурен в честността ви.

Тремайн се вцепени, но не последва обичайното гневно избухване.

— Вярвам, че ще получа обяснение — заяви той с леден тон.

— Спомняте ли си засадата, която ни устроиха в деня, когато посетих „Хенслоу“? В колата, която ни спря, имаше четири цифта магнитни белезници. Четири, не три. Вие с Бакши бяхте единствените, които знаехте, че Кейн ще дойде с нас. Само вие бяхте онази сутрин в гаража. Следователно единият от вас беше шпионин. Решихме да дадем възможност на този човек сам да се обеси. И измислихме това.

Тремайн най-после се успокои.

— Прав сте — призна той. — Съвсем прав. Не се бях сетил. — Той сведе поглед към Бакши. — Блекколар. Все още не мога да повярвам.

Лейт сякаш беше остарял през последните минути.

— Аз също. Затова изчаквах. Исках да чуя с ушите си защо го е направил, да се опитам да го разбера.

— Предполагам, че по свой начин е смятал, че ни служи — каза Тремайн. — Всичките ни операции за намирането на храна и на идуунайн бяха успешни. Не се бях замислял досега. Вероятно това е била една от уговорките му с рикрилите.

Лейт се наведе и взе предмета, с който беше ударил китката на Бакши. Няколко секунди гледа как преливат цветовете на червените драконови очи, после някак рязко и дори със злост надяна пръстена.

— Работата му беше не да ви улеснява живота, а да се бие с рикриите. — Той погледна Скайлър и Мордикай, кимна към Бакши, после обърна гръб на трупа. — Командире, кога ще стигнем до астероидния пръстен?

— И двата товарни кораба са напуснали орбита — докладва операторът на пулта и натисна няколко клавиша. Екраните светнаха и показваха местонахождението на корабите. — Искате ли да изчисля вероятната дестинация, полковник?

Икинс поклати глава.

— Те не са толкова глупави, че да се насочат право към целта. Изчакайте, докато променят курса си.

— Слушам, сър.

Икинс отиде при Голуей.

— Чухте ли?

Голуей кимна и попита:

— Имате ли някаква представа кога рикриите възнамеряват да щракнат капана?

— Въщност не. — Икинс отново погледна към екраните. — Ако бях на тяхно място, щях вече да го направя. Мислите ли, че ситуацията отново излиза от контрол?

— Не знам. — Голуей усети как болката в главата му се усилва.

— Може Кейн да им е дал само курса, но не и точното местонахождение. А може Лейт да е успял да надхитри агента на рикриите.

Икинс го изгледа остро.

— Надявате се да го е направил, нали? Бих казал дори, че ще останете доволен, ако рикриите загубят тази битка.

— Не съм сигурен — призна Голуей. — Ако в момента се намирах на някой от онези кораби с бластер в ръка, без съмнение щях да се опитам да ги спра с цената на живота си. Но аз съм тук, където не мога да направя нищо нито за едните, нито за другите... Трудно е да се обясни. Бях подготвян да служа на Рикрил, но това винаги е било тясно свързано със задълженията ми към хората на Плинри. Като префект аз поддържах реда на планетата отчасти, защото така ми бе наредено, отчасти, за да запазя населението от репресиите на Рикрил. — Той

кимна към еcranите. — Всеки успех на Лейт, а дори и залавянето му, ще струва скъпо на Плинри. Но ако блекколарите по някакъв начин доведат до успешен край започнатото, Лейт вероятно ще успее да смекчи наказанията срещу нас. — Опита се да поклати глава и се намръщи от болка. — Мислите ли, че в думите ми има логика?

— Не знам. — Икинс замълча. — Не мисля. Не съм съгласен с вас. Но вие сте уморен и ранен — добави любезно той. — Хайде да слезем долу. Там има две койки. И двамата се нуждаем от малко сън, а те няма къде да отидат през следващите трийсет часа.

— Прав сте.

Голуей недоумяваше защо полковникът не може да го разбере. То беше толкова ясно — обичаше родината си.

— Прав сте — повтори той. — Освен това мисля, че имам нужда от ново хапче.

Съгласно бордовите разпоредби на „Чейнбрейкър I“ беше нощ. Лейт влезе в командната кабина и се удиви колко ярки изглеждат звездите върху еcranите. Естествено някои от тези „звезди“ бяха астероиди.

Щом чу стъпките му, единственият обитател на кабината се обърна към него.

— Здравейте, комескуер. С какво мога да ви бъда полезен?

— Преди половин час дежурният офицер трябва да е получил кодиран сигнал от другия кораб. Може ли да го погледна?

— Лейтенант Инуи отдъхва в каюткомпанията. Ако останете тук, мога да отида и да го извикам.

— Ако не ви затруднявам.

След като вратата зад астронавта се затвори, Лейт преброи до пет и се захвани за работа. Отне му няколко секунди, за да извика последните коригирани данни за местонахождението на „Нова“. Пренастройването на комуникатора му отне значително по-дълго време, но нямаше как другояче. Съобщението трябваше да достигне до обширна част на Диамантения пръстен, но не и до „Чейнбрейкър II“. Най-накрая беше готов. Кодирането на координатите беше просто — добавяш една и съща константа и ги пренареждаш, нещо, което

можеше да направи и насьн. Помоли се да не е сгрешил и натисна бутона за излъчване.

Не дочака потвърждение, че съобщението му е прието — такова нямаше да има. Вместо това изчисти паметта на предавателя и екрана на компютъра и възстанови предишния режим на работа.

Когато пилотът се върна заедно с лейтенанта, Лейт се беше надвесил над локаторите, които следяха небето за преследвачи.

32.

— Ето! — възкликна Тремейн и почука с пръст по екрана. — Това трябва да е.

Кейн погледна двете колони числа върху екрана на компютъра и ги сравни с тяхното местоположение.

— Мисля, че сте прав — съгласи се той.

— Проклетото чудо трябва да е само на няколко километра от нас — измърмори Нмура, загледан в скалата с неправилна форма, заела центъра на екрана. — Ако са включени защитните им щитове, ще ни отнеме часове да ги открием.

— На нас ни трябва да намерим само един — отбелаяза мрачно Тремейн. — Имаме шанс дори и с един, стига Дженсън да включи оръдията му.

Кейн хвърли оствър поглед на Лейт. Смяташе, че комскуерът отдавна е казал на Тремейн истината за магическите способности на Дженсън, но изглежда, че грешеше.

— Тремейн... — започна той.

— Какви са последните данни за корсарите? — прекъсна го Лейт и му хвърли предупредителен поглед.

Кейн се ядоса, но замълча.

— Трите, които тръгнаха от Аржент, са на шест часа от нас — отвърна астронавтът, дежурещ на локатора. — Но засякох още четири. Приближават се към нас от различни посоки.

— Започнете веднага търсенето — обърна се Тремейн към Нмура. — Вече сме съвсем близо.

Следващите три часа се сториха на Кейн най-дългите и същевременно най-късите в целия му живот. Въпреки че и двата кораба претърсваха астероидния пояс поотделно, резултатите от търсенето започнаха да го довеждат до отчаяние. Очевидно „Нова“ бяха добре екранирани, а и техните кораби не разполагаха с нужното оборудване. Агонията му се засилваше от факта, че самият той с нищо не можеше да помогне. Беше принуден да наблюдава безпомощно как

върху едните екрани се низеха скала след скала, а върху другите нарастваха изображенията на корсарите.

Точно върху тези екрани започна по-често да се спира погледът му. Преследвачите летяха с пълна мощност, без да правят опит да се прикриват. Без съмнение Бакши беше предал на началниците си лъжата на Лейт за Дженсън и сега техните воини се опитваха да предотвратят нещо, което нямаше да се случи. Плашеше го мисълта, че от корсарите могат да изстрелят ракети с голям обсег на действие и да не дочекат Лейт да завърши това, което беше планирал.

За да упълни времето, Кейн отново се замисли за Лейт. От самото начало след пристигането им от Плинри той следваше стария блекколар буквально по петите и играеше непрекъснато по свирката му. Независимо от това обаче Лейт оставаше за него една огромна загадка. Дълги години се беше преструвал на глупак, след това само за часове се бе превърнал в лидер с пълен авторитет сред хората си — мъже, чийто живот непрестанно рискуваше за изпълнението на един таен план, който дори не бе споделил с тях. Какво ги караше да му имат такова сляпо доверие?

Но нима и той не правеше същото?

А защо? Май нямаше да живее достатъчно дълго, за да може да си отговори на този въпрос. Или на който и да било друг.

— Засякох нещо! — викна въодушевено един от операторите.

Пилотът не дочека заповед от Нмура, а подаде команда за аварийно спиране и бавно даде заден ход. Въздухът се наелектризира от напрежение.

— Това е метал! Мисля, че е част от корпус. Командире...
Почакайте... да, до него има още един.

— Погледнете тук — посочи развълнувано към екрана Тремейн.
— Тук се вижда нещо като пещера... — Той проследи с пръст неясното очертание. — И тук също. Обзалагам се, че намерихме и петте. — Той погледна към Лейт. — Кажете на Дженсън по-бързо да облече скафандр и да чака на изхода. Нямаме много време.

— Всъщност... — Лейт погледна към екраните, — опасявам се, че не бях съвсем честен с вас относно познанията на Дженсън за „Нова“.

— Какво?!

— Но за сметка на това — продължи Лейт — лимитът ни за време вече не е нещо критично. — Той посочи към экраните.

Кейн се обрна да погледне и замръзна.

— Господи! — ахна Тремейн. — А това откъде се взе?

Отговорът беше очевиден дори и за Кейн. Към тях на малка скорост се движеше огромен боен кораб, оставяйки почти невидими следи от дюзите си, затова и техните сензори не го бяха уловили.

— Вероятно е бил над нас — почти механично каза Кейн. Част от съзнанието му отказваше да приеме факта, че всичко е свършено.

— Но откъде са разбрали? — не се предаваше Тремейн.

— Много просто — отвърна Лейт. — Преди двайсет часа им изпратих координатите.

Кейн рязко се обрна към блекколара и посегна към пистолета си.

— Какво сте направили?

— Успокой се — посъветва го Лейт. — И погледни екрана внимателно.

Кейн се взря в екрана. Бойният кораб със странна оребрена повърхност го заемаше вече целия.

Нмура реагира пръв.

— Това не е рикрилски кораб! — удивено каза той. — Или поне аз не съм виждал такъв.

— Няма причина да е рикрилски — каза Лейт. — Това е кораб на крайселите.

— На крайселите ли? — още повече се изуми Нмура. — Но какво прави тук тухен кораб?

— Додс! — неочеквано изрева Кейн. — Ето къде е бил! Търсил е помощ!

Лейт пристъпи до комуникатора и го настрои.

— Комскуер Лейт на борда на „Чейнбрейкър I“ до Франк Додс. Приемам.

Явно Додс го очакваше, защото почти веднага малкият екран на комуникатора се изпълни със засмяното му лице.

— Додс до Лейт и „Чейнбрейкър“ — загърмя гласът му от високоворителите. — Радвам се, че успяхте. Каква е ситуацията?

— По петите ни следват корсари, но не смяtam, че имат тежко въоръжение. Ще можеш ли да ги задържиш, докато активираме

„Нова“?

Додс се обърна и каза нещо на чуждопланетяните зад себе си. После отново се обърна към екрана.

— Домакините ми казват, че няма проблем. Но трябва да побързате. По пътя засякохме няколко големи кораба и вероятно и те ни забелязаха. Подгответе „Нова“ преди рикрилите да са изпратили още подкрепления.

— Ще го направим. — Лейт кимна към Нмура. — Нали го чухте, командире? Извикайте хората си и започвайте да действате. Аз ще поема управлението тук.

— Слушам, сър. — Нмура погледна въпросително Тремейн. — Има доста нетехническа работа и вашите хора биха могли да ни помогнат, стига да искат.

— Добре — каза Тремейн и като погледна ехидно към Лейт, добави: — Ако не възразявате, комскиуер.

После се обърна и последва Нмура, оставяйки Лейт и Кейн сами.

— Виждам, че стилът ти на ръководство не е загубил изключителната си прелест — отбеляза насмешливо Додс.

— Малко е разстроен — каза Лейт. — Ще му мине, когато най-после осъзнае с какво сме се сдобили. — Протегна се уморено и погледна Кейн. — И ти можеш да вървиш, ако искаш. Мордикай и останалите ще наблюдават долу. Може да си им полезен.

— Ами... — Кейн се поколеба. — Преди да тръгна, бих искал да се извиня за това, което казвах и мислех за вас двамата през последните седмици. Сега вече разбирам защо пазехте всичко в тайна. Но тогава не го разбирах.

— Забрави за това — махна с ръка Лейт.

— Първият истински бой е най-труден — раздаде се гласът на Додс, — но виждам, че сте се справили добре. По-добре от много други.

— Благодаря. — Кейн отново се обърна към Лейт. — Все пак можехте да ни кажете за кораба на крайселите още преди три часа. Тази информация щеше да се отрази добре върху кръвното ми налягане.

— Имах си причини — сви рамене Лейт.

— По-скоро обещание към мен — неочеквано се обади Додс.

— Додс...

— Не, Лейт, няма проблеми — увери го блекколарът. — Все някога ще се разбере. А ситуацията сега е съвсем различна.

Кейн местише недоумяващо поглед от единия към другия... и започна да се досеща. Съществуващо само един мъж, когото Лейт би изпратил за помощ при крайселите. На Плинри само един човек ги познаваше достатъчно добре, за да изложи молбата и те да му се доверят...

Лейт изглеждаше изпълнен със съмнения, но по изражението на Кейн Додс разбра, че той се е досетил. Кейн изправи рамене, погледна към екрана и козириува.

— За мен е чест да се запозная с вас, генерал Лепковски. Очевидно докладите за вашата смърт не са били съвсем точни.

33.

Съгласно плановете на кораба, това помещение трябваше да е каюткомпания номер три, но с изключено осветление и без защитния купол приличаше на грандиозен планетариум. Звездите сякаш нарочно се бяха скучили над пластмасовата полусфера. Наблизо се виждаха останалите „Нова“ и двата товарни кораба. На близката орбита висеше грамадата на крайселския кораб — той продължаваше да следи за нови атаки от страна на рикрилите, които вече бяха изгубили половината от корсарите си.

Вратата на каютата се отвори. За момент Кейн се напрегна, но после видя, че е Лейт, и се отпусна.

— Здравей. Знаех, че ще те намеря тук. — Блекколарът се отпусна на отсещното кресло.

Кейн кимна. Последните два дни беше прекарал доста време тук. Мястото беше добро за размисъл, а той имаше върху какво да помисли.

— Какво ви води насам? — попита той.

— Ти. Дочух, че не си доволен от развитието на преговорите.

— О, и аз не знам — въздъхна Кейн. — Вероятно всичко е нормално. Добре е, че ще разширим между планетните полети, съгласен съм с отстъпките, които извоювахте за икономиката на ТДИ, но ми се струва, че бихте могли да поискате много повече.

— Като например рикрилите напълно да се изтеглят от ТДИ?

Кейн усети как се изчервява.

— Ами, да — призна той. — Винаги съм възприемал тази акция като първата стъпка за връщане статуквото на ТДИ отпреди войната.

— Великолепна мисъл — съгласи се Лейт. — Опасявам се обаче, че в реалния свят нещата не стават точно така. Ако поставим такива изисквания към рикрилите, на тях няма да им остане нищо друго, освен да се обърнат срещу нас с пълна сила. Това ще даде малко отдих на крайелите, но ние нищо няма да спечелим. Отстъпките ни не означават, че се предаваме. Двата кораба „Нова“, които даваме на крайелите, ще накарат рикрилите да вложат повече бойни сили във

войната и те няма да могат вече така адекватно да реагират на събитията в ТДИ. Възобновяването на междупланетните пътувания ще даде възможност да се координират по-добре съпротивителните усилия в отделните колонии. Какво ще произлезе от това, не мога да предскажа, но смисълът е, че нещата не са зле и от наша гледна точка.

— Може и да сте прав. — Кейн се поколеба. — Разкажете ми за Додс.

— Няма много за разказане. Ню Караби беше под обсада и моята задача беше да заведа Лепковски в резервния команден пункт. Трябаше да се промъкнем през две рикрилски засади... пред себе си виждаш това, което остана от целия ми отряд. — Дори и след трийсет години си личеше, че спомените са мъчителни. — По-късно рикрилите започнаха атака. Ню Караби бе изтрит от лицето на планетата, а с това се сложи край на съпротивата на Плинри.

— Значи прибрахте генерала и го превърнахте в блекколар?

— Да, но не мина без големи спорове. Остатъците от неговата армия, макар и без главнокомандващ, се събраха, за да дадат последен отпор на рикрилите, а той искаше да се добере до тях и да им нареди да се предадат. Така и не успя да го направи. Това струваше живота на много хора. Мисля, че това беше основната причина да пазим в тайна самоличността му дори и от останалите блекколари. На нас двамата ни костваше много да опазим тайната му.

— Мисля, че разбирам.

— Съмнявам се — възрази Лейт кратко. — Ще разбереш едва когато сам командваш отряд. — Той замълча. — Какво смяташ да правиш, след като приключим тук? Ще се върнеш ли на Земята?

Този въпрос отдавна занимаваше Кейн.

— Не знам — призна той. — Там е моят дом и искам да го избавя от рикрилите. Но... — Той не довърши.

— Все още си им много ядосан, защото не са ти казали, че си клонинг, нали?

— О, не, не е затова. По-скоро се опасявам, че като се върна, всички, които познавам, ще са мъртви или в затвора. Ще съм сам.

— И какво лошо има в това?

— Забравяте, че съм създаден, за да заменя Алън Риензи и да създам на колитата колкото може повече неприятности, преди да ме заловят. Е, мисля, че успях. Но никой не ме е обучил в някои по-общи

неща, например как да създам моя нелегална група, как да организирам и проведа операция. Дори не знам как да се опазя, ако ме преследват.

— Смяташ ли, че рикриите ще опитат пак да те хванат?

— Съмнявам се, че отстъпките, които издействахте за жителите на Плинри и Аржент, важат и за мене. Не съм сигурен дали са разбрали каква малка заплаха представлявам аз.

— Може би, но защо не ги оставим с това заблуждение? Ако искаш, ела с нас на Плинри.

Предложението беше съблазнително. Да живее сред блекколарите...

— Благодаря, но не мога — със съжаление отвърна той. — Само ще ви пречат.

— Не ме разбра — не ти предлагам място за криене. Лепковски скоро ще има нужда от опитни бойци, а Плинри изглежда логично място за подготовката им. Разполагаме с най-добрите учители, трябват ни само способни ученици.

— Имате предвид обучение за блекколар ли?

— Да, доколкото можем. Разбира се, без препарата беклаш няма да успеем да те направим съвсем истински блекколар. — Лейт се поколеба. — Освен това вероятно ще си навлечеш неприятности. Разбрах, че Голуей се връща на Плинри. Сигурно ще ни наблюдава зорко като ястреб.

Кейн се замисли. Където и да отидеше, рикриите щяха да го преследват, а ако формулата за беклаш съществуваше някъде, то най-вероятното място беше Земята. Това беше една заслужаваща внимание задача — може би по-ценна от петте кораба клас „Нова“. А той знаеше в чии ръце да предаде формулата, след като я открие.

— Убедихте ме — каза той. — Единственото ми условие е да ме върнете на Земята, след като завърша курса, и не забравяйте, че докато съм на Плинри, ще имам нужда от лекарството против астма.

— Ще го уредим — без колебание каза Лейт. — Вече наредих в лабораторията да пригответят толкова, колкото да натоварим цял камион.

Кейн го погледна с удивление.

— Ама вие сте били много самоуверен. А ако бях отказал?

— Тогава щях да имам само за себе си цял товар хистрофин — пошегува се комскуерът. — Но бях сигурен, че ще се съгласиш. С теб

доста си приличаме. — Той се изправи и тръгна към вратата. — Утре сутрин започваш обучението. Ще се видим в залата.

Дълго след като вратата след Лейт се затвори, Кейн остана загледан в тъмнината. Комплиментът на блекколара го беше поразил. Приличал на Лейт, виж ти. Висока оценка, която трябваше да заслужи. Рикриите дори не подозираха какви неприятности ги очакват в бъдеще.

Издание:

Тимъти Зан. Блекколар

Американска

Превод: Георги Стоянов

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър

Христов

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД

Формат 84/108/32

Печатни коли 19

ИК „Бард“ ООД, 2003 г.

ISBN: 954-585-454-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.